

ПОЛ ДОХЪРТИ СМЪРТТА НА МАГЪОСНИКА

Част 14 от „Средновековни загадки“

Превод от английски: Ива Дончева, 2007

chitanka.info

*В памет на брат ми,
Франсис Патрик Дохърти (1950–2004).*

ПРЕДИСЛОВИЕ

Филип IV Френски и Едуард I Английски са отколешни съперници. Филип се смята за новия Карл Велики. Иска да даде на Франция естествени граници и чрез своята династия — Капетите, да доминира над другите европейски монархии. Затова през голяма част от царуването си заговорничи срещу Едуард Английски по две причини: да придобие богатата на лозя област Гаскония в югозападна Франция, по онова време все още собственост на Англия, и да види собствения си внук коронясан в Уестминстър за крал на Англия. Той разглежда второто като най-добрия начин да подсигури първото. Едуард I лавира ловко, за да избегне тези усложнения, но събитията са против него. През май 1303 г., под изключително силен международен натиск, особено от страна на папата, той приема да сключи Парижкия договор, където тържествено обещава, че най-големият му син, принцът на Уелс, ще се венчае за Изабела, единствената дъщеря на Филип.

В началото на XIV век международните интриги са така широко разпространени и изкусни, както и в наши дни. Това е и време на значителни промени, големите умове на епохата започват да разширяват границите на познанието. Един от тези писатели е францисканският монах и учен Роджър Бейкън, починал трийсетина години по-рано, пазител на множество големи тайни...

ПРОЛОГ

*Следователно, пред нас са прочутите
области на Сверена Европа.*

Роджър Бейкън,
Opus Maius

КРАЛСКИЯТ ДВОРЕЦ В ПОАСИ:

ПРАЗНИКЪТ НА СВ. АПОСТОЛ ВАРАВА, ЮНИ 1303

Филип IV Френски, наричан Хубави, коленичи на молитвения стол в малкия кралски параклис до фонтана в двора на двореца Поаси. Филип обичаше тази малка църква с изящния под от бели, черни и червени ромбовидни плочи, тапицирания дъбов стол, разкошните гоблени с изображения на подвизите на неговия велик предшественик Луи IX от династията Капет — сега вече свети Луи, канонизиран от Вселенската църква. Филип коленичи пред статуята на славния си предшественик и се загледа в изваяното лице на светеца, като внимателно го изучаваше. Трябваше да говори със скулптора. Искаше лицето на Луи да изглежда точно като неговото. Това не беше богохулство, та не беше ли Филип негов пряк потомък? Не течеше ли и в неговите вени свещената кръв на Капетите?

Филип бе коленичил неподвижно. Въпреки горещото време бе облечен с поръбено с кожи синьо наметало с бродерии на златни лилии по раменете. Светлорусата му коса, разделена на път по средата, падаше зад ушите; мустаците и брадата, също руси, бяха грижливо оформени, а светлосините очи, чийто взор ужасяваше толкова много поданици на краля, трепваха от време на време, разсейвани от пламъка на безбройните големи и малки свещи наоколо. Статуята на свети Луи стоеше от лявата страна на църковния олтар в специално построен

пакралис, изграден по точните указания на Филип. Там Филип се оттегляше да благодари на Бог, когото считаше за равен, както и да говори на светия си предшественик, когото пък смяташе за свой специален пратеник в небесния съд.

Филип склучи ръце с изопнати нагоре пръсти. Имаше да благодари на свети Луи за толкова много неща и затова, оставяйки настрана обичайната си студенина, се наведе и целуна пиедестала на статуята. Филип таеше в сърцето си големи мечти, а благодарение на намесата на свети Луи тези мечти щяха да станат реалност. Той бе оженил синовете си за дъщерите на тримата велики херцози в кралството си, като така обезпечаваше твърдата власт на Капетите над области като Бургундия. Единственото препятствие бе прочутото с вината си херцогство Гаскония на югозапад, управлявано и притежавано от Едуард Английски. Филип си позволи да се усмихне, защото и това щеше да се промени. Филип бе заплашил Едуард с открита война, възползвайки се от неприятностите на английския крал с военните набези срещу шотландците. О, успехът бе тъй сладък! Миналия месец, чрез Парижкия договор, Едуард Английски бе принуден да признае феодалната си зависимост от Филип Френски по отношение на Гаскония. Също така, Едуард се закле тържествено, че принцът на Уелс ще се венчае за единствената дъщеря на Филип, принцеса Изабела, синеока и златокоса, истинска дъщеря на баща си.

Филип се загледа с възторг в изваяното лице на предшественика си.

— Един ден — промълви той — моят внук ще носи короната на Изповедника, дъщеря ми ще бъде кралица на Англия, а вторият ѝ син ще бъде херцог на Гаскония.

Филип можеше да се поздравя. Бе довършил започнатото от този велик светец, щеше да даде на Франция естествените ѝ граници — голямата планинска верига на юг и безбрежните морета на север и запад. Ниските земи^[1] щяха да купуват от него, а мощта на Франция щеше да се простира на изток до Рейн. Усмивката на Филип изчезна, когато зад гърба му се чу покашляне. Бавно се прекръсти и стана леко от молитвения стол. Извади копринените си ръкавици от колана и си ги сложи, докато гледаше втренчено Амори дьо Краон, пазителя на кралските тайни.

— Искал си да ме видиш, твое величество? — дьо Краон не хареса строгото изражение на лицето на господаря си.

— Амори, Амори... — лицето на Филип разцъфна в усмивка, той се приближи, сграбчи лицето на дьо Краон в ръцете си и силно го притисна — трябва да обсъдим нещо, Амори.

Той поведе червенокосия, най-потайния от съветниците си, към малка пейка в тясна ниша в средата на параклиса, където обикновено се срещаше с изповедника си, за да му прошепне греховете си и да потърси опрощение. В действителност Филип не вярваше, че му е нужно опрощение, все пак Бог беше владетел на царството небесно и би го разбрал. Въпреки всичко това бе идеално място за срещи и заговори, където не можеха да се промъкнат подслушвачи или шпиони.

— Е, Амори — Филип седна и придърпа дрехата си, махвайки на дьо Краон да се настани до него. — Прочетох доклада ти — той си играеше с червените пискюли на копринената ръкавица. — Ти настояваш — продължи шепнешком, — да се справя с два проблема.

— Първият, твое величество, е сър Хю Корбет.

— Той ли е проблемът, Амори, или по-скоро проблемът е резултат от омразата ти към него?

— Кралю — дьо Краон се поклони леко, — ти си проникателен както винаги. Аз мразя Корбет заради това, което представлява, което ръководи — онзи Таен съвет с неговия легион шпиони.

— Вярно е — кимна Филип.

— Другият е университетът — Сорбоната.

Дьо Краон стоеше с наведена глава, но от дългата въздишка на господаря си усети, че е улучил право в целта.

— Учените глави — просьска Филип, — тези издигнали се от калта човечета, които вярват, че волята ми няма силата на закон.

— Твое величество, има какво да направим по въпроса.

Филип се приведе напред като свещеник, който слуша каещ се грешник, и там, в Божия дом, френският крал и неговият Повелител на шпионите започнаха да плетат кървавата мрежа, с която да унижат още повече Едуард Английски.

[1] Общо наименование на земите, приблизително обхващащи днешните територии на Холандия и Белгия. — Бел.ред. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Кралят бил в Оксфордшир, в дома на един благородник, и много искал да научи за този именит францисканец.

Прочутата история
на отец Бейкън

ПАРИЖ, АВГУСТ 1303

Уолтър Ъфорд много го биваше да наднича през ключалки. Твърдеше, че има природна дарба за това и в този петък, в навечерието на празника на света Моника, майката на свети Августин, той използваше таланта си по заръка на своя господар, сър Хю Корбет, Пазител на тайния печат на Едуард I Английски. Ъфорд си прекарваше добре. Всъщност, когато посетеше изповедалнята, за да признае греховете си в началото на коледните пости, щеше да си признае и този. Уолтър Ъфорд бе зает да шпионира магистър Тибо, преподавател по теология и ректор на Сорбоната, парижкия университет. Ъфорд се озърна в двете посоки на галерията. Беше пусто. Само скърцащите дъски на пода и шумоленето на разни дребни гадинки отекваха в тъмния коридор. Магистър Тибо не би желал нищо да го разсейва. Все пак, това беше неговият дом — висока триетажна постройка на улица Сен Вьов, на една крачка от зловонната, бурна Сена. Ъфорд наостри уши. Отдолу се чуваше шумът на пиршеството и музиката на ребека, флейта и тамбура. Танците бяха започнали. Тъмнооките циганки щяха да лудуват като Саломе, да привличат похотливи погледи и да разбудят горещи страсти у зрителите.

— Няма да има много учене довечера — прошепна си Ъфорд.

Той долепи око до ключалката. Беше доволен, че магистър Тибо е махнал ключа. Дупката беше голяма и Уолтър ясно можеше да

разгледа спалнята на стария развратник — голяма стая с под от полирано дърво, с вълнени килими, а стените — покрити с пищни драперии. В огнището весело пращеше огън, а пръснатите из стаята свещи осветяваха живата картина, която се разиграваше на драпираното в синьо легло с четири колони. Магистър Тибо, гол както майка го е родила, палуваше с Люсиен, *fille de joie*^[1], една от най-добрите в Къщата на Удоволствията. Ъфорд тихо изстена. Люсиен бе наистина красива — с блестяща червеникава коса и снежнобяла кожа. Тя притежаваше фигурата на Венера и лицето на Афродита. Уолтър ги наблюдаваше, удивен от подвижността на стария ректор. Чуваше го как стене от удоволствие, чуваше и виковете на наслада на Люсиен.

— Зает ли е?

Уолтър бързо се завъртя, ръката му се плъзна към дръжката на камата, после се отпусна. Въпреки алената роба и позлатената маска, покриваща лицето, той разпозна своя другар, Уилям Болингбрук, който, също като Ъфорд, бе вечен студент в Парижкия университет, отдал се на *scientia naturalis* — естествените науки.

— Той наистина си прекарва добре — прошепна Ъфорд.

— Сложи си маската!

Ъфорд побърза да се подчини, въпреки че не я харесваше. Предполагаше се, че е на лисица. Бе уловил отражението си в излъскана месингова кана и беше решил, че маската твърде много прилича на истинска. Същото се отнасяше и за тази на Болингбрук — зловеща животинска маска с полегати очи, свирепа муцуна и извити рога от двете страни.

— Толкова е горещо — промърмори Ъфорд. — Потен съм като свиня.

Болингбрук го сграбчи за лакътя и го поведе надолу в галерията към малка пейка под прозореца. Покачи се, отвори резето и свали маската си, подканвайки Ъфорд да стори същото. Двамата постояха малко така, наслаждавайки се на хладния нощен въздух.

— Той ще дойде ли?

— Дано дойде — Болингбрук извърна лице от прозореца. Беше бледен и изпит, под хлътналите му очи имаше сенки, а под ниско подстриганата пясъчноруса коса широкото му чело лъщеше от пот.

Ъфорд се сви от страх и се хвана за корема. Не биваше да пие толкова много вино, но както беше казал Болингбрук, трябваше да се

впишат в духа на вечерта. Преподавателите в университета бяха организирали празненство, за да отпразнуват началото на семестъра — да ядат, пият и да се повеселят, преди да се завърнат към строгостта на учението.

— Сигурен ли си, че всичко е наред? — прошепна Ъфорд.

— Всички долу са пияни като прасета. Магистър Тибо се е отдал на удоволствия, а останалите не могат да различат Алфа от Омега.

Ъфорд тихо се подсмихна. Болингбрук, ученият, винаги готов да се изперчи със знанията си в най-неподходящите моменти.

— Най-добре да тръгваме.

Ъфорд чу сигнала — звънът на камбаните от близката църква, отбелязващ часа на вечернята. Сложи си маската и последва Болингбрук в галерията. Поспряха се на върха на стълбите.

— Внимавай — настойчиво помоли Болингбрук.

Слязоха по дървеното стълбище до втората галерия. Минаваха покрай стаи, от които ясно се чуваха звуците на любовта, сетне се спуснаха по стълбище от другата страна, през настлан с каменни плочи коридор — тъмен, но сладостно ухаещ на разлято вино, и влязоха в така наречената Голяма зала на магистър Тибо. Дългото помещение с дървена ламперия изглеждаше променено заради тазвечерното празненство. Грубите маси от двете страни бяха отрупани с остатъци от храна, локви вино, ейл и бира. Чаши, бокали, стакани и подноси бяха разпръснати наоколо и отразяваха блясъка на множество свещи и факли, които осветяваха стаята, но и осигуряваха достатъчно дълбоки сенки за желаещите да продължат удоволствията си насаме. Пейките бяха избутани назад. Гостите на магистър Тибо стояха в кръг и наблюдаваха как трите млади жени с маслинен кожа и гарвановочерни коси, облечени в разноцветни пъстри дрипи, танцуват и се въртят в ритъма на кастанетите и звъntenето на малки сребърни звънчета. Циганките се движеха под разпалващата свирня на музикантите, а те пък следваха такта, подаван от малкото момче с тамбур, голям почти колкото него, с който сечеше ритъма и забързваше стъпката. Повечето от зрителите бяха пияни. Щом Ъфорд и Болингбрук влязоха, един се отдели от кръга и се заклатушка към сенките, за да повърне, като риташе настрани големите хрътки, които обикаляха залата и скачаха по масите в търсене на останки от храна.

Болингбрук и Ъфорд си пробиха път през тълпата. Ъфорд се чувстваше като в някой от кръговете на ада, заобиколен от мъже и жени в натруфени роби, въздухът вонеше от евтините им парфюми, лицата им бяха скрити зад маски на кучета, язовци, ястреби, грифони и дракони. Очите блестяха, пръстите се заплитаха в дрехите му, блъскаха се в него, нетърпеливи да наблюдават танца и да се присъединят към останалите, настъпващи все по-близо и по-близо до трите танцуващи подобия на Саломе. Когато танцът приключеше, тези, които спечелеха благоволението на жените, щяха да се насладят на телата им.

Ъфорд усети, че му се гади и се опита да укроти бурята, надигаща се отвътре. Това бяха доктори по правото, светила на логиката, професори по теология, които в тази карнавална нощ се отдаваха на всеки каприз на възприятията и страстта. Със сигурност разпозна Дестапл и Вервен, които лесно се отличаваха заради ръста си. В другия край на залата, като че ли за да се разграничи от оргията, стоеше Луи Кротоа, а дебелият Пиер Сансон задърпа ръкава на Болингбрук, но след миг бе повлечен в друга посока. Най-накрая успяха да преминат, прекосиха галерията на менестрелите и влязоха в кухнята. Пируващите се бяха промъкнали тук да задоволят жаждата си и да видят колко още вино могат да задигнат от прислужниците и слугите в кухнята. Около тях слугите бяха заети да търкат просмуканите с кръв маси за рязане на месо или да си похапват от остатъците от пира. Никой не обърна особено внимание на Ъфорд и Болингбрук, докато те се измъкваха към калдъръмения двор — тъмно, усойно място, просмукано с миризми от конюшните. Болингбрук се промъкна през двора, а Ъфорд плътно го следваше в сенките; отвори страничната порта във високата укрепена стена и тихо подсвирна в мрака. Някой отвърна на подсвиркването. Ъфорд, надничайки в мрака, видя една сянка да се движи и *Le Roi des Clefs*, Краля на ключовете, се приближи. Болингбрук залости отново вратата и тримата мъже се спотаиха в сенките.

Краля на ключовете бе слаб като магьоснически жезъл. Превремени побелялата му коса, разделена на път по средата, се спускаше току до под ушите. Чудатото му лице заинтригува Ъфорд — беше много изпито, а брадичката много издадена, напомняше на буквата V; имаше приближени очи и заострен нос над малка уста. Ъфорд подуши уханието и си спомни коментара на Болингбрук, че

този разбивач на ключалки не понасял окосмяване както по своето лице, така и по лицето на всеки, с когото си имаше вземане-даване. Разбира се, по-рано тази вечер както той, така и Болингбрук се бяха избърснали добре.

— Готов ли си? — попита Болингбрук.

Краля на ключовете се озърна.

— Сами ли сте? — английският му беше добър, а мекият му глас наблягаше на всяка дума.

— Разбира се, че сме сами!

— Една жълтица — Краля на ключовете протегна ръка, връхчетата на пръстите му се подаваха от тъмните кожени ръкавици. Болингбрук му подаде златната монета. Краля на ключовете я хвана между палеца и показалеца си, захапа я, остана доволен и отиде обратно до портата. Върна се с две кожени торби. Връчи по-голямата на Болингбрук, а другата завърза за колана си, закопчан над кожения му елек. Болингбрук развърза своята торба и извади два колана, всеки с по меч и кама, затъкнати в тях. Той и Ъфорд си ги сложиха, а след като отново бръкна в торбата, Болингбрук извади два малки арбалета и здрав кожен колчан със стрели.

— Готови сме.

Те се промъкнаха през двора и влязоха в кухнята. Наметалата им плътно прикриваха и коланите, и арбалетите. Слугите се бяха сбили за сочно парче агнешко, а в далечния ъгъл една хрътка стоеше, вторачена в мястото, където обикновено спеше и на което в момента един от гуляйджиите бе зает да вдига полите на една повлекана от кухнята. Никой не забеляза тримата новодошли, докато се промъкваха през избата и слизаха по зле осветените каменни стъпала. Спряха се в дъното и се скупчиха. Болингбрук взе една от факлите от скобата на стената и ги поведе навътре в тъмнината. От двете страни бяха наредени бурета, бъчви и каци, повечето от които бяха пробити заради вечерното празненство, затова подът беше хлъзгав. В другия край на избата стигнаха до яка дървена врата, подсилена с метални гвоздеи. Краля на ключовете се наведе, прошепвайки на Болингбрук да приближи факлата, докато изпразваше торбата си, пълна с малки пръчици и ключоподобни инструменти. За известно време той ту клякаше, ту се навеждаше, шепнеше си и ругаеше на жаргон, широко разпространен из бордеите на Сен Антоан.

— Ще се справиш ли? — прошепна Болингбрук.

Краля на ключовете спря да се суети и се ухили, разкривайки изпочупените си зъби:

— Дали ще е мощехранителницата в „Сен Дени“, или съкровищницата на крал Филип, няма ключалка в Париж, която да не мога да разбия — той хвана един от инструментите. — Няма ключалка, която да устои на ей това тук, само лошата светлина ми пречи — като че да докаже правотата си, той пъкна малката пръчица, а Ъфорд облекчено въздъхна при успокоителното изщракване.

Вратата се отвори. Стаята вътре бе просто една варосана кутия, а таванът с тежки черни греди бе само на няколко инча от главите им. В стаята бяха наредени скринове, ракли и ковчезета: съкровищата на магистър Тибо. Болингбрук ги отмина и се насочи към тежко, опасно с желязо ковчеже, тъмносиньо на цвят и украсено с лилии. Ковчезето имаше три ключалки отпред и по една от двете страни. Краля на ключовете го придърпа и се взря любопитно в него.

— Какво има вътре? Кралски откуп?

— Secretus Secretorum — Тайната на Тайните — отвърна Ъфорд.

— Се... какво?

— Гласът Божи — дръзко отговори Ъфорд.

Краля на ключовете се отдръпна.

— Това не е някоя черна магия, нали? Не съдържа никакви зловредни корени или книга със заклинания? Господа, мен ме е страх от магии.

— Не е магия — успокои го Ъфорд, — а знание. Съдържа тайните писания на монаха Роджър Бейкън, който навремето е учил в Сорбоната.

— Какво? — изсмя се Краля на ключовете. — Наехте мен — Повелителя на ключалките, Краля на ключовете, да открадна ръкописа на някакъв францисканец?

Ръката на Ъфорд се стрелна към камата му.

— Беше ти заплатено добре, мосю, който и да си. Една жълтица за наемането, две за отварянето на ковчезето и още две, когато се разделим. В момента горе магистър Тибо яха своята млада кобилка, докато гостите му се запознават с всички грехове на плътта. Трябва да побързаш.

Краля на ключовете се обърна към ковчежето. Болингбрук се върна, за да затвори вратите, и да се увери, че всичко е наред. Ъфорд се сви до стената. Искаше му се стомахът му да се успокои и да спре да се поти. През цялото време наблюдаваше как Краля на ключовете, чиито ръце вече не бяха в кожени ръкавици, милваше ключалките, както би го правил с косите на любимата, смеейки се под мустак.

— Мосю, това е дело на истински майстор — обяви той, като се запъти към Ъфорд.

— *Domine Miserere!* Смили се, Господи — прошепна Ъфорд. — Винаги врънкат за още пари — той се взря намръщено в Краля на ключовете, забелязвайки колко тънки и дълги бяха краката му в тъмните вълнени панталони и как ходилата му сякаш плуваха в ниските ботуши.

— Още две жълтици.

Повелителят на Ключалките протегна ръка.

Ъфорд хвърли поглед към Болингбрук, който отвори кесията си и подаде монетите. Ъфорд вдигна арбалета, отмести капачето на колчана, извади една от стрелите и я постави в полирания прорез. Но Краля на ключовете просто прибра златото в кесията си, намигна им и се върна към задачата си.

— Надявам се, че ще го отвориш — каза Ъфорд. — Или ще го отвориш и ние ще си тръгнем с ръкописа, или...

— Не ме заплашвай! — просъска Краля на ключовете, зает с поредната ключалка.

Ъфорд замълча. Стиснал арбалета, той се облегна назад и се загледа в тавана. Щеше наистина да си отдъхне, когато нощта изтечеше. Би било хубаво да се завърне в Англия и да получи почести и награди от сър Хю Корбет, Пазителя на кралските тайни! Той се усмихна на себе си. Той харесваше Корбет — пестелив на думи, добър господар, който не си правеше излишни илюзии относно великия Едуард Английски. Припомни си последния път, когато той и Болингбрук се срещнаха с Корбет. Кога беше това? Преди осем седмици, около празника Тяло Господне? Корбет бе дошъл в Париж, използвайки за претекст някакъв дипломатически инцидент и се срещна с двамата си служители в малка странноприемница отвъд градските стени, на пътя към Фонтенбло. Не им каза много, но нямаше и нужда, тъй като и Ъфорд, и Болингбрук изучаваха естествени науки,

както и тривиума^[2] и квадравиума^[3], логика, метафизика, философия и етика в университета. Те бяха в Париж от три години, събирайки сведения за английската корона. Сега задачата им се беше променила...

Корбет бе наел стая в странноприемницата и те бяха насядали около масата, докато верният му другар, Ранулф-ат-Нюгейт, облечен в черни кожени дрехи, вардеше на вратата. Ъфорд постоянно се изненадваше от контраста между Корбет и Ранулф. Гладко избръснатото мургаво лице на сър Хю, с правилни черти и хлътнали очи, бе винаги спокойно. „Човек с чисто сърце и чисти ръце“, така го наричаше в мислите си Ъфорд. Рижият Ранулф с бледото лице бе различен, присвитите му зелени очи бяха винаги нащрек. Беше истински боец, майстор на меча, камата и примката. Ъфорд бе чувал слухове, че някога Ранулф бил престъпник, луда глава, върлувал из тесните, вонящи лондонски улички, а Корбет го спасил от бесилката. Ранулф бе самоук, за разлика от Корбет, който беше учил в Оксфорд. Тъй като бе човек с големи амбиции и нужния талант за тях, сега Ранулф бе главен писар в канцеларията на Зеления печат.

— Почти е готово! — възкликна Краля на ключовете.

При изщракването Ъфорд се откъсна от мислите си. Краля на ключовете бе отворил двете странични ключалки и усилено работеше по трите отпред.

— Побързай! — подкани го Болингбрук и се облегна на вратата.

Ъфорд се взря в другаря си. Болингбрук обикновено бе ведър човек, сдържан, възпитан и с доста изискани маниери, но тази вечер бе видимо неспокоен. Един от онези *magistri* горе бе предател. Нито Болингбрук, нито Ъфорд знаеха кой точно, но след всичките им безрезултатни проучвания, някой им бе изпратил писмо, в което се казваше, че Сорбоната наистина притежава копие на *Secretus Secretorum* на Роджър Бейкън и че учените там се опитвали да го разшифроват. Мистериозният осведомител бе предложил да продаде ръкописа на английската корона. В началото Болингбрук и Ъфорд бяха предпазливи, знаеха, че ги наблюдават, че подозират, че работят за Пазителя на тайния печат. Но все пак имаха само предположения и никакви доказателства. Сега всичко бе различно. Някой беше разбрал за тайната им среща с Корбет и как Пазителят на тайния печат им бе

възложил да намерят ръкописа или поне копие от него, да го откраднат и незабавно да го отнесат в Англия...

Ъфорд вдигна ръка в успокоителен жест, Болингбрук му се усмихна леко в отговор и се загледа как Краля на ключовете работи по ковчежето. Нито Болингбрук, нито Ъфорд знаеха кой им изпращаше писмата; те просто бяха оставяни в тяхната квартира на улицата на Кармелитите, над кръчмата „При железния чук“ и в тях се описваше как *Secretus Secretorum* е бил даден на магистър Тибо, който го държал в ковчеже в здраво укрепена стая в къщата си.

— Готово!

Чу се още едно изщракване. Краля на ключовете се обърна и тържествено вдигна закопчалката.

— О, за Бога! — дрезгаво прошепна Ъфорд и посочи към другите две ключалки. Времето течеше, пируващите горе можеше да поискат още вино, а не биваше да ги прекъсват. Ако ги заловяха... Ъфорд затвори очи. Не можеше да понесе тази мисъл.

През последните няколко дни, докато планираха обира, и двамата с Болингбрук бяха забелязали, че тъмни фигури в околните улички наблюдават квартирата им. Корбет ги бе предупредил да внимават със сеньор Амори дьо Краон, Пазителя на тайните на негово Кралско Величество Филип IV Френски. Той бе смъртният враг на Корбет, посветил се на провалянето на плановете на английската корона и имаше легион от шпиони и осведомители на свое разположение, наричани „кралските копои“. Ъфорд и Болингбрук бяха обсъдили опасността, но нямаха избор. Но ако все пак ги хванеха? Ъфорд стисна арбалета още по-силно. Щяха да ги отведат в *Chambre Ardente*, Горящата зала под Лувъра, да бъдат разпитани от инквизитора, завързани за колелото за изтезания в тъмницата Монфокон и разчекнати, докато палачът троши с чук крайниците им, преди да бъдат обесени на една от бесилките, издигащи се близо до портите на Сен Дени. Ъфорд затвори очи и започна да се моли. Бе посетил Нотр Дам тази сутрин, запалил три свещички в параклиса на Богородица и бе коленичил на твърдия каменен под, редейки молитва след молитва.

За да намали напрежението, Ъфорд стана и отиде при другаря си.
— Защо? — попита той. — Защо ръкописът е толкова ценен?

Болингбрук отмести поглед и долепи пръст до устните си.

— Бейкън е бил магьосник — прошепна Болингбрук. — Разкривал е тайни, скритите знания на Древните. Твърдял е, че... — замълча за момент, когато Краля на ключовете отвори още една ключалка и се насочи към последната — Ти знаеш за съперничеството между Филип Френски и Едуард Английски — всеки от тях би направил всичко възможно да провали другия.

— Но Роджър Бейкън е бил монах — изтъкна Ъфорд. — Те винаги споменават разни загадки в писанията си.

— Знаеше ли, че... — Болингбрук млъкна, отмествайки се от вратата.

Ъфорд също беше чул шума от стъпки. В другия край на стаята Краля на ключовете също усети опасността. Ъфорд вдигна арбалета. Болингбрук грабна факлата, бързо обиколи стаята, за да духне свещите и изсъска на другарите си да го последват в ъгъла. С бясно биещо сърце, облян в пот, Ъфорд застана до другите, а светлината от факлата танцуваше около тях. Помоли се това да е някой от пируващите, слязъл за още вино или ейл. Тогава стъпките се приближиха, чу се женски смях и за ужас на Ъфорд вратата се отвори, нахлу светлина и в стаята влязоха мъж и жена. И двамата бяха много пияни. Ъфорд чу остър глас, говорещ бързо на френски. Някой се чудеше защо вратата на укрепената стая е отворена. Сърцето на Ъфорд блъскаше лудо в гърдите му, защото разбра какво е станало. Магистър Тибо, заедно с хубавата Люсиен, бяха слезли да разгледат съкровищата. Дъртият козел искаше да се поперчи, нетърпелив да впечатли красивата куртизанка, но беше твърде пиян, за да осъзнае какво всъщност се е случило. Вместо да отстъпи, той затвори вратата след себе си и се заклатушка през стаята, вдигнал високо лоената свещ.

— *Qu'est-ce que c'est?* — Какво е това? — Той се олюля в кръга от светлина, като изруга силно, когато капка горещ восък падна на ръката му.

— Убий го — прошепна Болингбрук. — Убий го веднага!

Магистър Тибо се запъти към тях.

— Кой е там? — изкрещя той.

Ъфорд се показа на светлината, като все още криеше арбалета под наметалото си.

— Добър вечер, магистър Тибо. Аз и приятелите ми се изгубихме и се озовахме тук долу.

Пияният и зачервен от креватните удоволствия Тибо примигна с блуждаещи очи.

— Я гледай ти, че това е Ъфорд англичанина, дето все ме разпитва за Албертус Магнус^[4].

Ъфорд се приближи още малко. Магистърът го изгледа набързо от горе до долу. Настроението на Тибо се променяше.

— Какво правите тук? — Тибо отстъпи предпазливо назад. Жената, облегнала се на стената, започваше да се унася. Изглежда изобщо не забелязваше опасността, беше пъхнала палец в устата си и тихичко се смееше на някаква си нейна тайна шега.

— Нямаме работа тук — Тибо отстъпи още малко.

Ъфорд вдигна арбалета и пусна стрелата, която се заби дълбоко в гърдите на Тибо и го блъсна назад. Свещта падна от ръцете му, когато понечи да хване края на забитата стрела. Той отвори уста да извика, но Ъфорд скочи към него и го удари с арбалета по главата. Магистърът се свлече на колене, стенещ от болка, и започна да се дави от кръвта, бликаща от устата му. Ъфорд го бутна на една страна и се завтече към Люсиен, която все още стоеше с ръце до устата и гледаше втренчено, сякаш всичко това бе някакъв сън. Ъфорд изпита съжаление при вида на това красиво лице, прелестните устни и бледата кожа с цвят на слонова кост. Той сграбчи младата жена за шията и заби дълбоко камата си под сърцето ѝ, като я притисна към острието, докато наблюдаваше как светлината на живота постепенно угасва в прекрасните ѝ очи.

— Съжалявам — промълви Ъфорд.

— Аз... — Люсиен обърна очи, изкашля се и въздъхна. Ъфорд положи тялото ѝ на пода.

— Ще увиснем на бесилката! — Краля на ключовете се взираше с ужас в двата трупа. Кръвта се процеждаше, образуваше локви и се стичаше в процепите между каменните плочи.

Ъфорд не спираше да трепери.

— Нямах избор — задъхано каза той. — Ако не го бях сторил, щяха да ни обесят. Хайде, приключвай! — изръмжа към Краля на ключовете и се втурна да залости вратата.

Разбивачът на ключалки се завърна към задачата си. Ъфорд закричи нагоре-надолу, докато Болингбрук просто се свлече до стената, загледан във вкочаняващите се тела. Ъфорд трепна, когато тялото на

Тибо помръдна и стомахът му изпусна въздух. Прогизнал от пот, Краля на ключовете се зае с последната ключалка. Извика победоносно при изщракването, отметна назад капака, бръкна вътре и изпищя ужасяващо. Ъфорд се обърна. Болингбрук изстена зашеметен. Краля на ключовете се обърна и Ъфорд се втренчи в него ужасено. Малки топки с остри като бръснач и дълги като ками шипове бяха пронизали дланта и китката му. Той залитна към Ъфорд с протегнатата ръка, гледайки умолително, а кръвта му бликаше от китката като вода от водосточна тръба.

— Ръката ми — стенеше Краля на ключовете, — ръката ми. Вече никога... — лицето му бе съвсем пребеляло от шока от случилото се. — Да ви вземат дяволите! — прошепна той.

Внезапният ужас от скритото устройство му бе попречило да осъзнае сериозността на раната си, но Ъфорд имаше достатъчно познания по медицина, за да осъзнае, че е била прерязана голяма вена.

— Помогнете ми! — молеше се раненият — За Бога!

Той се свлече на колене и започна да дърпа шиповете от китката си, но болката го събори на пода. Ъфорд изтича и заедно с Болингбрук се опитаха да извадят шиповете, ала те се бяха забили твърде дълбоко. Краля на ключовете трепереше, кръвта бликаше от раната бързо и Ъфорд разбра, че няма да може да я спре.

— Моля ви, помогнете ми! — повтори Краля на ключовете.

— Разбира се, разбира се. Трябва да нарежем парцали.

Ъфорд извади камата си, с едната ръка покри очите на Краля на ключовете, а с другата прекара надълбоко острието по шията на мъжа.

— Нищо друго не можем да направим — докато грабваше торбата на крадеца, той погледна към Болингбрук, който като че ли сега се разбуждаше от някакъв сън.

— Така е — и бездруго щеше да умре.

Отправиха се към ковчежето и сграбчвайки го за капака, изсипаха на пода съдържанието му. То падна с трясък. Още смъртоносни топки заподскачаха върху каменните плочи като някакви опасни гадинки, бягащи от дупката си. Болингбрук въздъхна облекчено при вида на завързаната кожена торба, която изпадна с останалото. Той я вдигна, развърза възела и измъкна отвътре подвързана книга. Освети я с факлата, откопча кожената закопчалка и набързо прелисти страниците.

— Тя ли е? — поиска да знае Ъфорд.

— Тя е — отвърна Болингбрук. — *Secretus Secretorum* на монаха Роджър Бейкън!

Напуснаха укрепената стая, вземайки със себе си оръжията си и кожената торба. Ъфорд се спря в избата, потупа с пръсти устните си, загледан в малките бурета над винените бъчви. Той се покачи, взе едно, освободи канелката с помощта на камата си и разля маслото по пода, докато двамата с Болингбрук се отправяха към стълбите. Когато бурето се изпразни, той го хвърли долу и се затича към стъпалата. Стигнал горе, грабна факлата, погледна надолу към блещукащото масло, хвърли факлата и затвори с трясък вратата.

Изтичаха през кухнята покрай сънливите кухненски слуги. На двора двама от пируващите повръщаха в конската хранилка. Болингбрук и Ъфорд ги избутаха настрани и се забързаха към портата, сетне излязоха на една от тъмните криви улички на Париж. Когато стигнаха края на уличката, дочуха зад гърба си далечна суматоха. Поглеждайки назад, Ъфорд видя зарево в небето. Огънят, който бе запалил, сега бе истинска стихия.

— Защо? — попита Болингбрук.

— Защо не? — задъхано отвърна Ъфорд. — Той ще създаде онова, което французите наричат *divertissement*^[5]. Хайде, да вървим.

Вървяха бързо, но не тичаха. Наизлезли бяха стражите — групи от въоръжени с алебарди войници, облечени в униформи с герба на града, но писарите носеха пропуски и преминаха необезпокоени. Избягваха главните оживени пътища, които бяха преградени с вериги, както и голите площади, осветени от факли и свещи, наредени около статуите на местни светци покровители. В сенките се спотайваха стрелци и пристави, готови да арестуват всеки нарушител на закона. Ъфорд си пое дълбоко въздух. Съжаляваше за убийствата, но какво можеше да направи? Краля на ключовете така или иначе щеше да умре. А пък магистър Тибо? Ъфорд сви устни. Магистърът беше един глупав старчок, който трябваше да си гледа молитвите. Лицето на Люсиен бе онова, което той не можеше да забрави: тези прекрасни очи, прелестната уста, бореща се за въздух, уханието на парфюма ѝ, докосването на топлото ѝ нежно тяло. По някакъв начин му напомняше Еделина, дъщеря на лондонски търговец, която му изпращаше такива хубави писма и с такова нетърпение очакваше завръщането му.

Сега приближаваха портата „Сен Дени“ и прочутите бесилки на Монфокон. Дълги извисяващи се бесилки, покачени на петнайсетфутова могила — мястото за екзекуции, кланицата на Париж, с висящите примки и голите стълби под звездното небе, а в центъра — голямата яма, която поглъщаше труповете. Ъфорд потръпна и извърна глава. Щеше да се постарее да не го хванат жив, да го хвърлят в каруцата на смъртниците, пребит и ранен, а след това да го принудят да танцува във въздуха за разтуха на тълпата. Сграбчи кожената торба още по-силно. Беше доволен, че никога вече няма да се върнат в Париж. Щяха да им възложат други задачи, макар че Корбет нямаше да е доволен, че е омърсил ръцете си с кръв.

— Уолтър?

Ъфорд се сепна и осъзна, че са стигнали завоя към уличката, водеща към Улицата на Кармелитите. Болингбрук го дръпна в сянката на близката къща.

— За Бога, човече, стой нащрек!

Ъфорд преглътна мъчително. Надзърна в уличката и усети колко студена бе нощта. Съборетините се извисяваха една над друга и почти загулваха небето. Тук-там се виждаше някоя свещица по прозорците. Тънка речна мъгла се виеше във въздуха, замъглявайки светлината на фенерите пред някои от жилищата. Присви очи. Улицата беше същата — със смрадливата канавка по средата. Виждаше входът към един тесен проход — място, където обикновено се спотайваха разбойници, но сега то изглеждаше пусто.

— Не виждам нищо нередно.

Като се придържаха плътно до къщите, те се промъкнаха до кръчмата, известна като „При железния чук“, над която се намираще тяхната стая. Кръчмата беше спуснала капациите за през нощта, както и малкото аптекарско магазинче отсреща. Ъфорд се загледа, търсейки издайническа светлинка, но всичко беше обвито в мрак. Те се качиха по външните стълби и влязоха в тясната мърлява стая, където боята се лющеше от стените и въздухът бе пропит с миризмата на гранясали, евтини лoени свещи. Дори когато Болингбрук ги запали с огнивото, пак се чуваше топуркането на мишките. Да, много щеше да бъде доволен, когато успееше да напусне тази дупка. На светлината на свещите Ъфорд разгледа коравите легла, очуканите скринове, разнебитените маса и столове. На стената, току до прозореца, тесен

като процеп, висеше разпятие, на което измъчената бяла фигура на Христос се гърчеше в предсмъртна агония. Ъфорд извърна глава. Не можеше да забрави Люсиен.

Той сложи кожената торба под леглото, запали мангала и започна да унищожават купища хартия, които извади от тайника под един от скриновете — писма и бележки, получени от Англия. Болингбрук вършеше същото. После свалиха кожените дисаги от куките на стената и започнаха да ги пълнят с жалките си вещи, като си поделиха златото и среброто, което им бе дал английският посланик при срещата им между гробовете в „Сен Жан“. Измиха ръцете и лицата си и си поделиха останалата им храна — самун хляб, малко сирене и парче шунка, докато изпиваха каната кларет, купена от кръчмата долу. Най-накрая всичко беше готово.

— Трябва да тръгваме — Ъфорд вдигна кожената торба. — Кой ще я носи?

Болингбрук извади зарове от кесията си.

— Три хвърляния?

— Не, само едно.

Болингбрук се ухили, наведе се и търкулна заровете на пода:

— Две шестици.

Ъфорд вдигна заровете.

— Искаш ли да хвърляш? — попита Болингбрук.

Ъфорд поклати глава и му подаде торбата. Болингбрук извади ръкописа и започна да прелиства страниците.

— Шифровано е! — възкликна той. — Какво ли съдържа, Уолтър? Струваше живота на трима души, а може и нас да изпрати на смърт. О, сещам се — той вдигна ръка. — И аз съм учен като теб. Чел съм „За чудодейната сила на изкуството и природата“ на Бейкън — усмихна се. — Или както би казал магистър Тибо — *De Mirabile Potestate Artis et Naturae*.

— Знаеш ли какво пише вътре, Уилям?

— Мога да предположа — отвърна Болингбрук. Затвори очи, за да си спомни цитата. — „Възможно е да се построят кораби и мореплавателни съдове, които ще се управляват само от един човек и ще се движат с по-голяма бързина, отколкото ако бяха пълни с гребци“ — той отвори очи.

— Какво ли е имал предвид с това? — поинтересува се Ъфорд.

Болингбрук направи гримаса, затвори книгата, затегна закопчалката и я постави внимателно обратно в кожената торба.

— Трябва да тръгваме — повтори Ъфорд.

— Не бива да ходим на кея Мадлен, докато не зазвънят камбаните за утринната молитва — Болингбрук надигна глава при далечните звуци на биещи камбани. — Бият тревога, сигурно огънят у магистър Тибо се е разпространил. Но все пак, Уолтър, трябва да останем тук, поне за малко.

Ъфорд легна на леглото с очи, вперени във вратата, следейки подвижните сенки, танцуващи на трептящия от въздушното течение пламък. Мислеше си как ще се завърне в Лондон, как ще приседне в гостната на Еделина, където ще пращи силен огън, а въздухът ще ухае на билки и подправки; мислеше си как ще почисти устните си със снежнобяла кърпа, след като забие зъби в сочното говеждо и ще отпие от ароматния кларет, който внасяше баща ѝ.

Очите на Ъфорд натезаха, но той се сепна от унеса си, стреснат от някакъв шум от улицата долу. Скочи от леглото и се втурна към тесния процеп, внимателно отмести гредата, която го покриваше, и се взря навън. Студеният нощен въздух го блъсна, а страхът го прониза в сърцето. В тъмнината на улицата се придвижваха тъмни сенки, а от аптеката се процеждаше светлина. Беше сигурен, че чу звън на метал в уличката и приглушено цвилене на кон. Краката му натезаха като олово. Долу имаше хора — той усети движение и зърна проблясването на доспехи. Бързо се завъртя:

— Те са тук! — каза той задъхано и забеляза, че е потънал в пот, а ръцете му лепнат.

— Глупости!

— Тук са! — повтори Ъфорд. — Кралските копои — дьо Краон и останалите.

Вдигна бойния си колан и го опаса около кръста. Сетне, грабвайки наметалото и дисагите, отвори вратата и застана на върха на стълбите. Усещаше как Болингбрук диша тежко зад него. Уличката долу беше пуста.

— Давай бързо по стълбите! — подтикна го Болингбрук. — Ще се разделим. Ако ме хванат, ще унищожа ръкописа. Помни — кея Мадлен, лодкаря с алената качулка — той ще те откара надолу по

реката до „Славата на Уестминстър“, английски рибарски кораб. Нейният капитан се казва Чандлър.

Ъфорд кимна и се затича по стълбите. Когато стигна до долу, зави наляво и се затича по уличката, заобиколен от двете страни от слепи стени. Не знаеше по кой път е поел Болингбрук, но той винаги се шляеше сам и познаваше града като петте си пръста, дори по-добре от Ъфорд. Ъфорд тичаше като луд. Виждаше бледите мършави лица на просяците, свити във входовете, а ръмжащите кучета се разбягваха, щом ги ритнеше с ботуша си. Мина покрай малка църква, земята хрущеше под краката му. Мерна един водоливник и му стори, че това е магистър Тибо, който му се надсмива. Придържаше се към бедните квартали, които бяха зле осветени и излъчваха всевъзможни зловония; стражите и градските пазачи рядко минаваха през бордеите. Помнеше едно-единствено нещо: картата, която бе наизустил. Стигна до Улицата на Капуцините и спря да си поеме дъх и да успокои пронизващата болка в тялото си. Прибра отново камата в ножницата, приклепна, потършува в гънките на дрехите си и намери парче сирене. Опита се да го сдъвче, но устата му бе твърде суха и той го изплю.

Ъфорд се опита да проумее какво всъщност ставаше. Бяха откраднали пъкления ръкопис — Болингбрук го взе и сега от безопасността ги деляха само няколко часа. Веднъж да се качат на рибарската лодка, колкото и дьо Краон и неговите копои да виеха като адски хрътки, те щяха да са в безопасност. Но как се бе случило все пак? Ъфорд дишаше тежко и напрягаше уши да чуе дали го преследват. Беше ли направил грешка, или копоите преследваха бедния Болингбрук? Опита се да се успокои, като си представи лицето на Еделина, но вместо това видя лицето на Люсиен — с отворена прелестна уста, от която бликаше кръв. Ъфорд се унесе. Спомни си въпроса към Болингбрук. Какво беше толкова ценното в този ръкопис? Лондон и Париж бяха пълни с магьосници. Брат Роджър бе направил забележителни предсказания, но не бяха ли те просто мъгляви измислици? Болката понамаля и Ъфорд се опита да се съсредоточи върху собственото си опасно положение. Болингбрук беше този, който откри ръкописа, влизайки във връзка с мистериозния предател, но после какво? Дали този изменник ги е предал? В капан ли бяха попаднали? Ръкописът, който носеше Болингбрук, истински ли беше или фалшификат?

Ъфорд надзърна в Улицата на Капуцините. От мястото, където бе клекнал, успя да види отблясъците на реката и светлината на факлите по кея. Може би лодкарят ще дойде рано. Той се изправи на крака и тръгна бавно по улицата. От някакъв прозорец се чу плач на дете — остър звук, пронизващ нощта. Чу вой на куче и се сепна от вихрушката прилепи във въздуха над него. Бухал забуха в една градина по-надолу и той си припомни поверието, че бухалът е предвестник на смъртта. Беше извървял половината Улица на Капуцините, когато чу зад гърба си звъна на метал. Ръката му се стрелна към дръжката на камата и той се обърна. Редица от облечени в ризници мъже се бяха появили от уличката. Главите им бяха покрити с качулки. Те стояха безмълвно като легион духове, изпратени от ада.

— О, не! — задъхано извика Ъфорд.

— Мосю — обади се глас, — свалете оръжието и върнете ръкописа.

Ъфорд се втрени в тъмното. Можеше да различи униформите и сребърните лилии на син фон: кралските копои! Той извади меча и камата си и се обърна да побегне. Свършено бе с него. Втора редица мъже се появи, пресичаща всяка възможност за бягство към кея. Отново се обади същият глас, силен и ясен:

— Мосю, свалете оръжието си, искаме да поговорим за онова, което откраднахте.

Ъфорд си припомни бесилките на Монфокон, черни и зловещи, трополенето на каруцата за екзекуции, завъртането на колелото, докато мъчителите чупеха ръце и крака с дървените си чукове.

— Не мога да сваля оръжието и не нося никакъв ръкопис — той разтвори ръце. — Настоявам да премина необезпокояван.

Редицата мъже от тази му страна, облечени също като другите, започна да се приближава към него — зловещи образи на смъртта. Ъфорд прошепна молитва на покаяние, наведе се и извади меча и камата. Тишината на улицата се наруши от сблъсъка на оръжия и ужасяващите писъци на умиращия англичанин.

В тясна зловонна канавка на няма и миля разстояние оттам Уилям Болингбрук се бе свил в един мръсен ъгъл, стиснал кожената торба между краката си. В началото на уличката клечеше просяк, който му каза, че кралските копои се трупат по брега. И как трябваше да постъпи сега? И дума не можеше да става за лодката, която ги чакаше.

Опита се да не мисли за Ъфорд и да се съсредоточи върху техния господар, сър Хю Корбет. Какво ли би очаквал от Болингбрук? Кой е разумният начин да се измъкне от това положение? Като че ли бе открил най-добрия начин да се предпази, сигурна защита срещу всякакви опасности, сега и за в бъдеще. Болингбрук прехапа устни и внимателно започна да планира пътя си през лабиринта пред него.

КОРФ, ОКТОМВРИ 1303

Древните вярвали, че замъкът Корф в графство Дорсет бил построен от великани — мрачна, масивна постройка, извисяваща се до небесата. Кулите, бойниците, назъбените стени и високите порти надвисваха над нивите, полята и гъстите мрачни гори, които се простираха чак до брега. В тази мразовита нощ, празника на светците Саймън и Джуд, замъкът бе обвит в мрак и само от време на време проблясваха светлини на факли и пукащите мангали, разположени на бойниците да светят и топлят на часовете.

Разбойникът, познат под името Хорхаунд^[6], се радваше на мразовития студ. Отрядите нямаше да напуснат замъка и управителят нямаше да преследва него и другарите му. Разбойникът се скри дълбоко в сенките на величествено дъбово дърво. Гладът бе поналежащ проблем. Сърните бяха твърде пъргави, а и такъв вид лов винаги би събудил подозрения. Затова Хорхаунд бе заложил капани за зайци и сега, праметнал на рамо кожена торба, възнамеряваше да провери плячката за тази вечер. Грабна арбалета си и потърси увереност, докосвайки ножа, затъкнат в кожения колан около кръста. Чувстваше се удобно в дрехите, откраднати от търговеца, който доставяше вино на замъка — глупав мошеник, който си мислеше, че само ще си седи в каручката и ще си трополи по пътеката през гората, без да даде обичайната такса; скръндза, не пожелал да плати за охрана. Хорхаунд му бе взел дрехите и кесията, но му остави виното, коня и каручката. Разбойникът потърка признателно вълнената дреха и придърпа по-плътно тежкото черно наметало. Ослуша се за звуци в мрака. Понякога управителят на замъка разпращаше наоколо лесничейте и ловците, но този път Хорхаунд не чуваше нищо в тъмнината на нощта.

Хорхаунд се надигна и реши да продължи. Познаваше добре пътеките и използваше светлините на замъка, както моряците се

ориентират по звездите в непознатите морета. Движеше се с лекота, защото знаеше, че тази нощ в гората нямаше да има никого. Не го дебнеше никаква опасност. Тръгна напред с големи крачки, без да бърза, като хрътка, сигурна в плячката си. Истинската опасност беше на откритите места, из нивите и пасбищата, и в широкото пространство пред замъка. Пътят пред него закриволичи. От време на време Хорхаунд се спираше да приклепне и подуши въздуха, преди да продължи. Стигна до мястото, където беше заложил капаните, но остана горчиво разочарован: уловените зайци вече бяха изядени от дребните горски животни — лисици, невестулки или белки. Нищо не беше останало, освен остатъци по мрежата и насмоленото въже. Хорхаунд тихичко изруга. Ами той? Имаше осемнайсет — двайсет гърла за хранене, от които трима старци, пет жени и две деца.

Той продължи напред и стигна до широкия път, който водеше до главната порта на замъка. Горската пътека, обляна в мека лунна светлина, беше безлюдна, нямаше никаква опасност. Хорхаунд вървеше все по края, готов да се шумугне пак сред дърветата, ако възникнеше опасност. Колкото по-нататък вървеше, толкова повече нови миризми усещаше, но не на влажно дърво или есенни листа, а на пушек и апетитно ухание на печено месо. Приближаваше се до Горския хан, любимото място за срещи на местните селяни и на всички, които имаха вземане-даване със замъка, но това обикновено ставаше в по-хубавото време, а не когато студената зима потропваше на вратата. Хорхаунд се шумугна обратно в гората и приближи хана изотзад. Внимаваше за собственика му, любезния домакин мастър Реджиналд, който гледаше свирепи кучета. Разбойникът се придържаше на разстояние от хана и подмина задната стена. Ароматите от кухнята бяха многообразни и възбуждащи апетита и Хорхаунд се загледа с копнеж по далечните светлини от прозорците и по дима от комините. Понякога мастър Реджиналд се смиляваше над него и неколцина от другарите му и ги пускаше да седнат до огнището да се постопят, да изгълтат по една заешка яхния, в замяна на каквото бяха уловили в гората.

Хорхаунд продължи напред. От време на време дърветата отстъпваха място на влажни полянки и коварни тресавища. Както обикновено, той ги заобиколи и продължи пътя си. Дърветата се разрешиха. Хорхаунд вече бе на откритото и се изкачваше по малкия

насип, зад който замъкът се издигаше в небето. Това беше любимо място на зайците. Корф си имаше собствен развъдник и някои от зайците, отглеждани там, често бягаха, за да основат собствени колонии. Предната нощ Хорхаунд бе заложил капани близо до рова. Надяваше се, че острият студ и тъмнината ще притъпят бдителността на стражите. С приближаването си усети вонята на застоялата вода и благодарен на падащата мъгла, потърси капаните си. Зарадва се на меките пухкави телца, които го очакваха.

Почти беше напълнил торбата си, когато се натъкна на трупа. Младата жена бе просната до рова, скрита зад туфа прецип срещу една от тесните задни порти на замъка Хорхаунд едва не извика от уплаха. Щом приближи, той видя лицето и дългата коса на момичето. Докосна студената ѝ шия и почувства смъртта, после напипа и стрелата от арбалет, забита в гърдите ѝ. Хвърли поглед към светлинките по бойниците. Не можеше да направи нищо и отстъпвайки в нощта, се завърна в гората по друг път, заобикаляйки близкото село.

Стигна до гробището на църквата „Сейнт Питър ин дъ Ууд“ и спря пред покритата порта на църковния двор. Дали да влезе и потърси отец Матю, почитения, състрадателен свещеник? Сигурно и той беше разтревожен от събитията. Колко станаха вече? Две или три млади жени, с днешната жертва ставаха сигурно четири, всички безмилостно убити. Две от телата бяха открити в самия замък, а третото, също както днешното, току пред портите. Хорхаунд бе силно разтревожен. Не му се мислеше за другия кошмар, който наричаше „ужасът в гората“: самотната поляна, мрачния дъб и увисналия труп, сякаш жертва на някакво варварско жертвоприношение. Разбойникът се взря в гробището. От къщата на свещеника не се виждаше светлина, а църквата беше мрачна каменна грамада, чернееща в нощта. Тия работи трябваше да почакат. Хорхаунд продължи напред.

Вътре в църквата отец Матю коленичи, обгърнат от мрака. Беше се свил пред олтара с гръб към преградата и с лице към малкия светилник, който висеше до дарохранилницата над олтара. Прекръсти се още веднъж и тихо прошепна Confiteor — молитвата за опрощение, изброи греховете си, покая се и поиска опрощение. Едно и също ставаше всяка вечер. Винаги когато можеше, отец Матю изгасяше светлините в дома си и идваше да се моли в студения мрак.

Така се пречистваше и се доближаваше до страданията на Христа в Гетсиманската градина. Припомни си думите от Псалм 50: „Сърце чисто създай в мене, Боже, и правия дух обнови вътре в мене“. Сухите му устни и език се оплетоха на думата „правия“.

Отец Матю горчиво се засмя на себе си. Вече не можеше да се моли. Студената тъмнина също му напомняше за онази килия и най-вече за онзи глас, шепнещ тайните си в мрака. Тези спомени го караха да плаче, защото напомняха тъмното му минало. Отпуснал глава на ръцете си, той зарони горчиви сълзи за онова, което беше извършил и за онова, което трябваше да свърши, но не бе успял.

[1] Fille de joie (фр.) букв. — момиче за удоволствие; куртизанка. — Бел.ред. ↑

[2] Тривиум — през средновековието е един от двата цикъла за обучение, който обхващал предметите граматика, диалектика и реторика. — Бел.ред. ↑

[3] Квадривиум — цикъл на образование през средновековието от четири предмета — музика, аритметика, геометрия и астрономия. Заедно с тривиума съставляват седемте свободни изкуства. — Бел.ред. ↑

[4] Албертус Магнус (1193/1206-1280) — доминикански монах, застъпник на съвместното съществуване и развитие на науката и религията. Той е първият средновековен учен, прилагал философията на Аристотел към християнската теология. Считан е за най-големият немски философ и богослов на Средновековието. — Бел.ред. ↑

[5] Divertissement (фр.) — разнообразие, развлечение — Бел.ред. ↑

[6] Horehound (англ.; бот.) — пчелинок; тук и по-нататък прякорите на разбойниците са имена на диви растения. — Бел.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Други крият тайните си... чрез метода си на писане.

Роджър Бейкън,
Opus Mains

Хорхаунд и другарят му Милкуърт^[1] се криеха сред калините и шубраците, тихи като пъстрите сърни. Клечаха като издялани от камък и наблюдаваха пътя, който се виеше през гората и водеше към тревистите хълмове до замъка Корф. Бяха изминали шест седмици, откакто Хорхаунд беше намерил убитото момиче близо до замъка. Оттогава бяха намерили още едно, Гунхилда — бяха открили тялото ѝ сред купищата боклук край едно изоставено място в самия замък. Отец Матю проповядваше разпалено против страховитите убийства както от амвона, така и на площада. Но каква ли полза имаше? Убийството беше част от живота. Бяха предложили награда за главата на Хорхаунд, защото те двамата с Милкуърт ловуваха, за да оцелеят, стреляха по елените на сър Едмънд и задигаха, каквото могат. Ловуваха през целия ноември, залагаха капани за елени и зайци, сушаха и осоляваха месото в бъчви със саламура, скрити навътре в гората. Древния, един от членовете на групата, ги бе посъветвал да се запасят с провизии за зимата. Бе предрекъл как снеговете ще паднат и как за пореден път животът на Хорхаунд и неговата банда щеше да виси на косъм.

Дойде времето на коледните пости и църквата се подготвяше за рождеството на младенеца Христос. Отец Матю вече беше украсил нефа на „Сейнт Питър“ с вечнозелени растения, а енорияшите му събираха дърва в гробището и околните земи, за да построят ясла. Но пресните новини и усърдните клюки изместиха от центъра на вниманието всичко това. Всички бяха обзети от трескаво вълнение. Задаваха се странници! Замъкът Корф щеше да се превърне в място на

срещата между представители на Англия и Франция. Хорхаунд не знаеше кой е кралят на Франция. Древния му беше разказал, че кралство Франция се намира отвъд Тесните морета и че някога е било управлявано от английските крале. Хорхаунд беше чул слуховете. Доста се беше впечатлил онзи път, когато, клекнал между дърветата зад Горския хан, обмени клюки с момчетата-помощници в кръчмата, които лесно се оставяха да бъдат подкупени и срещу местни новини и сведения получаваха кошница вкусно и прясно заешко месо. Той наистина зависеше от тези новини, особено сега, когато шерифът на Дорсет пристигна заедно с хората си, готови да преследват Хорхаунд и неговата сбирщина. Той разпита подробно момчетата. В началото само го дразнеха, както си седеше между Милкуърт и Ангелика, неговата жена. Помощниците твърдяха, че идва Кралският съд и влачи подире си каруцата за екзекуции, а от нея висят дървени стеги, бесилки и камшици, с които ще накажат Хорхаунд и бандата му. Едно момче, подръзко от останалите, дори намекна, че Хорхаунд е виновен за убийствата на местните девойки. Разбойникът захленчи, че е невинен и най-накрая другите се разсмяха и го успокоиха. Едноухия, наричан така, защото куче беше отхапало едното му ухо, твърдеше, че е заради „Бекона“, което предизвика още повече смях, докато най-накрая си спомни подробностите, които бе чул от един затъпял от пиянство войник: на срещата щял да се обсъжда един францисканец, наречен Роджър Бейкън, местен човек, роден в Илчестър, току отвъд границата със Съмърсет. Хорхаунд слушаше с ококорени очи. Дори и той беше чувал истории за монаха магьосник, който отпътувал далеч на изток, за да учи в някакъв голям град.

— Защо ще искат да говорят за него? — попита той.

Момчетата само поклатиха глави и се върнаха на темата за ужасяващите убийства.

Подозрението за смъртните случаи падаше пряко върху някой от замъка, а не върху някой от гората или местните села. Все пак, както изтъкна Едноухия (а той бе считан за по-мъдър от останалите, защото можеше да брои до десет и можеше да изписва името си), телата на бедните девойки бяха намирани или на територията на самия замък, или близо до портите му. Хорхаунд не го беше грижа за убийствата, стига той и пасмината му да бяха извън подозрение. И все пак присъствието на кралските служители го караше да надушва опасност,

а „ужасът в гората“ все още тегнеше като сянка над главите на бандата. На Хорхаунд му се искаше да се махне от всичко това, както и да поговори за нещата, които можеха да се зърнат в гората.

Снощи слухът плъзна като мъгла из скритите горски пътеки. Кралските войници бяха потеглили, затова Хорхаунд и Милкуърт бяха в готовност. Трябваше да се уверят за какво идват войниците, а и каква по-добра възможност щяха да имат за това от една мъглива утрин в началото на декември, когато видимостта беше лоша, гората — влажна, а стомасите им пълни със змийски бульон и късове топло заешко месце?

Хорхаунд се напрегна. Страниците приближаваха, тропотът на конете им ехтеше като барабанен ритъм. Той надзърна към пътеката. Ездачите се появиха от изтъняващата мъгла — бяха четирима, трима от тях язدهа един до друг, а четвъртият — зад тях, като се опитваше да усмири злонравния на вид товарен кон. Ездачът в средата говореше и сочеше към замъка пред тях. На мястото, където дърветата изтъняваха, точно срещу скривалището на Хорхаунд и Милкуърт, конниците дръпнаха юздите, за да разгледат откритата се гледка към замъка Корф. Те не говореха нормански френски, а английски, за да може четвъртият мъж — блед, рус, леко кривоглед коняр, да разбира за какво си говорят. Водачът, който Хорхаунд незабавно кръсти „кралският довереник“, описваше историята на замъка. Със силния си изразителен глас той разказваше на спътниците си как в стари времена един крал бил намушкан пред портите, а принцовете били оставени да умрат от гладна смърт в тъмниците на замъка.

Хорхаунд слушаше внимателно. Говорещият беше първият кралски служител, когото виждаше от години и се чудеше каква ли бе титлата му. Обърна се и чу името „сър Хю“. Мъжът беше висок и строен, с матова кожа и големи бадемовидни очи, орловият му нос се спускаше към пълните устни и гладко избръсната брадичка. „Сокол скитник“, помисли си Хорхаунд и стомахът му се сви. Хорхаунд оцеляваше благодарение на силно развитите си инстинкти, а сега усещаше, дори само по спокойния маниер и авторитета, с който този човек говореше, че той е опасен. Беше облечен скромно, с кървавочервена дреха над бледозелени панталони, натъпкани във високи ботуши. Шпорите му искряха и прозвънваха. На пръста му блестеше пръстен, а под наметалото носеше около врата си

отличителната огърлица на някакъв орден. Когато кралският служител се обърна, избутвайки назад качулката на наметалото, Хорхаунд видя, че черната му коса със сиви нишки е опъната назад и вързана на тила.

Хорхаунд насочи вниманието си върху другите. Най-близкостоящият яздеше кон с голям подпръг, блестящо седло и сбруя. Той пък бе облечен в гарвановочерна кожа, широк оръжеен колан минаваше диагонално през гърдите му, а кръстатата дръжка на меча му бе положена на предната висока част на седлото за бърз и лесен достъп. Черното кожено одеяние подчертаваше тясното бледо лице и пламтящата червена коса. Като „истински боец“ щеше по-късно да го опише Хорхаунд, писар, но и убиец — личеше дори само по начина, по който стоеше. Ръцете му никога не се отдалечаваха от оръжието. Конникът от другата страна имаше пясъчноруса коса и приличаше на писар в скромното си наметало, а косата му беше обръсната до ушите.

Хорхаунд се обърна към Милкуърт и му намигна. Другарят му се ухили; явно водачът беше доволен. Кралските служители не бяха довели войници, така че явно нямаше да ги преследват.

— Ще тръгваме ли? — прошепна Милкуърт.

Но Хорхаунд, замръзнал от ужас, отново гледаше към пътеката. Кралските служители бяха престанали да говорят и гледаха точно към скривалището им. Разбойниците се вцепениха. След като проследи погледа на господаря си, червенокосият боец скочи с лекота от седлото и извади меча си. Тръгна по пътеката, извади с лявата си ръка закрепената на гърба му кама и се приближи по-близо до калините и гъстия буренак, проснат като мрежа между дърветата. Хорхаунд сръга Милкуърт.

— Давай — промълви той.

Двамата мъже се обърнаха и почти пълзешком потънаха в тъмнината под обвитите в мъгла дървета.

— Остави, Ранулф — сър Хю Корбет, Пазител на тайния печат, подръпна юздите на коня си. Ранулф прибра меча и се върна на седлото.

— Сигурен ли сте, господарю?

— Абсолютно. Помислих, че там има някой. — Корбет направи гримаса. — Може би са деца от селото, сигурно сме събудили любопитството им.

Ранулф-ат-Нюгейт, Главен писар в канцеларията на Зеления печат, се зачуди от колко време сър Хю знаеше за промъкналите се подслушвачи. Той беше убеден, че не са деца. Беше успял да зърне широки рамене и сплъстена коса, а единият определено носеше арбалет. Но истинска опасност наистина нямаше.

Господарят „Кисела физиономия“, както Ранулф наричаше сър Хю, когато го обсъждаха с коняря Чансън, явно смяташе, че конете трябва да се отморят, преди да започнат да изкачват стръмния насип към замъка, затова и беше направил кратката почивка. Ранулф се загледа в Чансън, който сега му се хилеше дяволито.

— Може и да не са били деца, Ранулф — прошепна конярят, — ами големи зайци. По тоя край се въдят направо огромни.

Чансън бе доволен, че има повод да се заяде с Ранулф, чийто единствен страх, както той сам открито си признаваше, бе природата извън града, с криещите опасност гори, самотните открити ливади и земни участъци без никаква следа от човешко присъствие, където единствените звуци са крясъкът на птиците и злоещите шумове между дърветата от двете страни на пътеката. Ранулф бе градско чедо, отрасъл из тесните лондонски улици и канавки и често копнееше за това, което наричаше „милата родна смрад и топлина на града“. Ранулф постави ботуша си в стремето и се качи на коня.

— Дори ако зайците им бяха големи като къщи — отвърна той бързо, — ти пак нямаше да улучиш нищо.

Уилям Болингбрук, Писар на тайния печат, наскоро завърнал се от Париж, чу забележката и се присъедини към подигравките. Липсата на стрелкови умения у Чансън бе известна сред писарите при Тайния съвет. Каквото и оръжие да му дадяха, конярят с ярко изразено кривогледство щеше да представлява по-голяма опасност за себе си, отколкото за който и да е въоръжен противник.

— Трябва да продължим. Сър Едмънд ни очаква — Корбет се пресегна и сграбчи китката на Болингбрук. — Уилям, радвам се, че си с нас — той му намигна. — Въпреки че съм убеден, че дьо Краон няма да е никак доволен. Добре ли си, Уилям? — той дръпна назад качулката му.

— Любопитен съм, сър Хю.

— Разбира се, но помни, няма нищо скрито — Корбет смушка коня си. — Или поне така пише в Евангелието.

Те напуснаха сянката на дърветата, пришпорвайки конете си през тревистите варовикови земи към замъка, построен на няколко последователни възвишения, които му осигуряваха непревземаема позиция. Преди години Корбет бе посетил Корф. Родителите му имаха земя в Девън и бяха взели любимия си син със себе си, за да види майсторлъка на кралските строители и каменоделци. Той беше работил в Лондон и Париж и дори гледките на тези градове, да не говорим за всичко, видяно през годините, не успяха да заличат преклонението му пред тази страховита крепост, с величествените назъбени стени, извисяващи се кули, оръдейни бойници и тесни кулички. От централната кула на крепостта на върха на хълма се развяваше английският кралски флаг — златни леопарди на ален фон, а до него се вееше личният флаг на сър Едмънд Лаундж, кралски управител на крепостта — лежащи сребърни лъвове с вдигнати глави на тъмносин фон.

Най-накрая стигнаха замъка, прекосиха шумно подвижния мост и минаха под острите зъби на вертикалната решетка на портата в крепостната стена. Прекосиха двора на замъка, пълен като градски площад със сергии, ковачници, конюшни, готварници и пещи, където всички се подготвяха за поредния работен ден. Някъде зазвъня камбана, някой наду ловен рог, който почти не се чу заради воя на глутница хрътки, нетърпеливи да получат първото си ядене за деня. На масите току до портата, където кръвта се лееше като вода, човек от развъдника нареждаше одраните трупове на дивеча, за да може касапинът да им извади вътрешностите, след като приключеше с рязането на едно прасе, чиято глава лежеше окаяно в каче със саламура и плашеше любопитните хрътки със своя безжизнен стъклен поглед. Навсякъде имаше запалени огньове и мангали. Деца кряскаха и танцуваха около тях, и избутваха настрана псетата, които пускаха лиги покрай осоления бекон, оставен да цвърчи на импровизираните шишове. Перачки с кошове мръсно пране си пробиваха път към казаните. Лесничей окачваха още дивеч по куките, докато други разгонваха кучетата, за да сложат отдолу съдове за събиране на кръвта. По-нататък извеждаха от конюшната един окуцял кон на преглед при конския доктор. Войници и стрелци се шляеха насам-натам и се събираха край огньовете, за да закусят с долнокачествен ръжен хляб, наденици с подправки и кана ейл. Никой не обезпокои Корбет и

свитата му, не им попречи да преминат през двора, през втория подвижен мост, построен над сух окоп, и да влязат във вътрешния двор — доста по-спокойно място, над което се извисяваше централната кула. Пазачите се промъкваха в сенките под подвижните решетки, имаше и още на външната стена отсреща, а стрелците по бойниците се обърнаха, за да наблюдават пристигането на новодошлите. Корбет дръпна юздите и слезе от коня, хвърляйки поглед към централната сграда, сама по себе си истински замък. Построена от яки камъни, облицована отпред с дялан камък с основа от червени тухли, тя се славеше с покрива си от черни плочи и два ниски тумбести комина. Това беше личното жилище на управителя на крепостта, което включваше гостна, кухня, дневна и склад за провизии, както и частните му покои на горния етаж. Сър Едмънд Лаундж, придружен от жена си и дъщеря си, вече бързаше надолу по стълбите, за да ги приветства. Коняри припнаха да отведат конете им. Сър Едмънд се втурна напред, а пилетата и патиците се разкряха недоволено.

— Сър Хю!

— Сър Едмънд!

Двамата стиснаха ръце и си размениха целувка. Корбет понечи да покаже кралското си пълномощно, но Лаундж го бутна с ръка и настоя да бъде представен на останалите от групата. Корбет ги запозна. Размениха се любезности. Зададоха се обичайните въпроси за съпругата на Корбет, лейди Мейв, и двете им деца, Едуард и Елинор, кръстени на краля и блаженопочивщата кралица. Корбет се радваше на представянията — интересно му бе да види реакцията на Ранулф.

Сър Едмънд беше нисък и набит, сива коса обрамчваше четвъртитото му лице, потъмняло от слънцето. Имаше сериозен поглед, а брадата и мустаците му бяха грижливо подрязани. Сър Едмънд носеше дреха в зелено и златно, с черен кожен колан около кръста. Корбет познаваше управителя като роден войник, изкусен фехтовач и един от старите другари на краля, на когото бе възложена грижата за тази важна крепост. Лейди Катрин Лаундж беше симпатична и приятно закръглена, червенобузото ѝ лице и прошарената коса бяха почти скрити от обемиста старомодна пребрадка. Облечена в тъмносиня рокля със сребърен колан, тя застана на пръсти, за да поздрави Корбет, а после им представи своята наистина красива дъщеря. Корбет знаеше, че тя ще предизвика

изумлението на Ранулф. Констанс бе висока и стройна, разкошната ѝ кестенява коса бе сплетена под украсена със скъпоценности мрежичка. Носеше поръбена с кожи наметка, а светлокафявата ѝ рокля разкриваше лебедова шия. Но лицето ѝ бе това, което очарова Корбет — овално, с кожа с цвят на слонова кост, а бездруго изящните ѝ черти бяха още по-прекрасни, заради морско сините спокойни очи. Корбет намигна на Ранулф, който едва сега осъзна защо господарят му каза, че ще бъде изненадан и да внимава да спазва изцяло дворцовия етикет, когато пристигнат в Корф.

След като спазиха протокола, сър Едуард настоя да разведе Корбет и спътниците му на обиколка из централната сграда и вътрешния двор и да ги представи на офицерите от гарнизона. Ранулф с неохота се сбогува с лейди Констанс, но нямаше друг избор, освен да ги последва. Корбет осъзна колко могъща бе всъщност крепостта, пълна с въоръжени рицари, стрелци и войници, както и уелски стрелци с големи лъкове, обучени да изстрелват залпове с дългите си стрели, окичени с гъши пера. Остана без дъх, докато изкачваха централната кула и куличките по външните стени на замъка. Щяха да бъдат настанени в Солт Тауър, на изток от централната кула, в която имаше няколко мърляви стаи, обзаведени само с най-необходимото. Лаундж се извини, като обясни, че е направил, каквото може. Стаята на Корбет беше на втория етаж на кулата, тримата му спътници щяха да си поделят помещение на горния етаж. Корбет помоли сър Едуард да не се извинява и заяви, че е доволен. Стаята му беше кръгла, стените — варосани, а дървеният под покрит с килими. Леглото с четири колони беше поставено в центъра, топло и отделено с боядисани вълнени завеси. Имаше маса, столове, ниски столчета и скрин за принадлежностите му, както и достатъчно свещи и светилници, тъй като прозорецът беше просто квадратен отвор, закрит с дървена дъска. Осъзна, че Лаундж се е опитал да направи помещението възможно най-удобно — до отсрещната стена на стаята имаше поне огнище, както и мангали на малки колелца от двете страни.

— Запазил съм най-хубавата спалня над голямата зала за сеньор дьо Краон — сър Едмънд подбели очи. — Макар че лично аз предпочитам да го хвърля в рова.

Корбет се засмя и се отдръпна, за да може Чансън с помощта на слугите да внесе багажа, заедно със скъпоценното ковчеже на Съвета.

Корбет настоя незабавно да го приберат в железния сандък до долната част на леглото.

— Това е най-якият сандък в замъка — обясни Лаундж. — Ковчежето ти пристигна вчера, ескортирано от кавалерийска рота, и остана за през нощта в моята тайна, укрепена стая. Този скрин е също толкова надежден.

— Тъкмо каквото ми трябваше — Корбет потупа приятелски рамото на управителя и се качи по спираловидните стълби да разгледа стаята на другарите си.

След това Корбет, Ранулф и Болингбрук се срещнаха с управителя в заседателната зала — дълго помещение с нисък таван на приземния етаж на централната кула. Бойниците и тесните прозорци не осветяваха достатъчно стаята и въздухът вътре беше задимен от свещите и факлите. Сър Едмънд нареди да затворят вратите и покани Корбет да седне на единия край на тежката дъбова маса. Донесоха им малко ейл, хляб и сирене, после сър Едмънд седна от дясната страна на Корбет с лице към Ранулф и Болингбрук. Поразпита за краля и Корбет тактично му отговори. Не смяташе, че е подходящо да осведомява сър Едмънд за гневните изблици на краля, пораждани от принудата да спазва мирния договор с Филип Френски.

— Какви проблеми срещате тук, сър Едмънд? Крепостта е добре ръководена, имате много войници.

— Изтеглени са от отдалечени гарнизони — отвърна управителят.

— Каква е причината?

— Цял рояк фламандски пирати, видели са ги край носа. Натъпкани били като сардели по бойните кораби. Според слуховете плячкосват крайбрежни села в Корнуол, Девън и Дорсет.

Корбет допи ейла и се опита да потисне гаденето в стомаха си. Пиратите, укриващи се в пристанищата на Ниските земи, бяха постоянна заплаха, но защо тези се бяха появили точно сега? Дали това нямаше връзка със срещата му с дьо Краон в замъка Корф? Корбет разполагаше с множество шпиони в Ено^[2], Фландрия и Брабант, пристанищни служители и моряци, които го осведомяваха за пиратите. Наемаха ги търговци, мъже с власт от градове като Дордрехт, които ги снабдяваха с пълномощни от владетелите си и по този начин възпрепятстваха търговията на другите държави в Тесните морета.

Можеха също да бъдат наемани от чужди короновани особи, както Едуард Английски често бе правил по време на войните с Франция, Шотландия и Уелс. Дали сега те бяха наети от Филип Френски или това си беше обичайното пиратство, което опустошаваше южните брегове на Англия?

— Разтревожихте ли се, сър Хю?

— Разбира се, че се разтревожих. Виждали ли са ги около Корф?

Сър Едмънд поклати глава.

— Този замък е твърде могъщ. Защо да се хвърляш срещу скалите, когато можеш да се сдобиеш с по-богат урожай в рибарските селца на запад?

— Какво друго има? — настоя Корбет. — Чух слухове за жестоко убити млади девойки.

Сър Едмънд скри лице в дланите си:

— За Бога, иска ми се да бяха слухове. Общо пет момичета, убити с арбалет от близко разстояние — той отмести ръце и си пое дълбоко въздух. — Три тела бяха намерени на буницата в замъка, а две отвън — едното близо до рова, а другото току до източната странична порта.

— Кога започнаха убийствата?

— Преди около два месеца... да, толкова — сър Едмънд задържа крайчето на устната си. — Първата открихме след деня на свети Архангел Михаил — момиче от замъка, което прислужваше в близката странноприемница, Горския хан.

— Три тела, намерени в замъка? — попита Ранулф. — И две отвън? Убиецът трябва да живее в замъка.

Сър Едмънд се вторачи в червенокосия писар:

— И аз самият достигнах до това заключение, сър.

— Моля, не се обиждайте — Ранулф се усмихна, нетърпелив да спечели благоволенieto на бащата на прекрасната дама, която току-що бе срещнал и която не можеше да забрави.

— Аз и моите служители проведохме разследване — сър Едмънд си пое дълбоко въздух. — И петте момичета са от замъка. Знаете как е. Корф си е като малко селце — имаме си конски доктор, който е и аптекар по съвместителство, имаме си пазар и параклис, обслужван от отец Андрю. Хората идват и си заминават — търговци, калайджии, пътуващи търговци, цигани, всякакви пътешественици и странници.

Корбет вдигна ръка с разперени пръсти:

— Но пет трупа? — управителят отклони очи. — Пет трупа в продължение на колко, на два месеца? Тази касапница не може да се припише на случайно преминаващ скитник. Убиецът трябва да живее някъде наблизко, може би съвсем близо до тази стая.

Корбет се подпря на масата, бутна назад стола и отиде до една от бойниците; стъпи на перваза, за да надзърне навън. Почувства се изморен и плувнал в пот, стаята беше доста прашна. Беше спал лошо снощи, а пътуването беше трудно и мразовито. Предстоящата среща с дьо Краон никак не му се нравеше, тревожеше го и докладът на Болингбрук относно случилото се в Париж. А сега и това! Корбет си припомни подобните на тези убийства в Съфолк и на други места: зли мъже преследват млади момичета и ги убиват, както невестулката изстребва домашните птици, нападат ги както ястребът — гълъб. Такива убийства имаше и в Лондон, дори в Кралския съвет...

— Сър Хю?

— Бях се замислил — Корбет се върна до масата, потупа Ранулф по рамото и хвърли поглед към Болингбрук, полузаспал в креслото си.

— Бях се замислил — повтори Корбет, сядайки — за подобни убийства, които се обсъждаха даже в Уестминстър. Изстребват млади жени, често се гаврят с тях, после хвърлят телата им в реки, понякога ги погребват в някое от градските гробища.

— Убийствата съществуват още от времето на Каин — изтъкна Лаундж, — а девойки се отвличат от незапомнени времена.

— Не, този път е различно — Корбет вдигна чашата и я допря до бузата си, като се наслаждаваше на хладината й. — Сър Едмънд, сигурно сте чули, че камарите на представителите и лордовете одобриха мерки във вид на писан закон — за разчистване на големите пътища и за по-голяма безопасност. Знаете ли каква е причината за това? Казват, че селските райони се променят. Вече няма нужда да ореш земята и да сееш реколта.

— Само затревяваш — заяви сър Едмънд — и пускаш овцете да пасат. Така е в цял Дорсет и Девън. Да ми прости Господ, и аз направих същото в собственото си имение.

— Чуждестранните търговци не могат да се наситят на нашата вълна — продължи Корбет. — И крал Едуард я продава на bankerите Фрескобалди в замяна на съкровища, за да финансира войните си.

Казват, че са нужни дванайсет души, за да изореш, засееш и прибереш полската реколта, и само един човек, за да пази сто овце. Селата погиват, бедните обедняват още повече и се изместват в градовете — Лондон, Бристол, Йорк, Карлайл и в големите замъци като Корф. Млади момичета си търсят работа, понякога нямат нито роднини, нито познати, нито къде да положат глава. Само в Съдърк има пет хиляди проститутки, лесна плячка за хората със сърца на убийци.

Корбет поспря, заслушан в глухите звуци на крепостта, едва проникващи през дебелите стени на кулата. За момент почувства пристъп на носталгия и се зачуди какво ли прави лейди Мейв.

— Колко е часът? — обърна се той към сър Едмънд.

— Сигурно около девет.

Управителят се извини, че часовата свещ не е запалена.

Корбет въздъхна:

— Ако можем, ще помогнем за залавянето на убиеца. Подозирате ли някого?

Лаундж поклати глава.

— Времето лети — Корбет се стегна. — Да се върнем на темата. Кога пристигат французите?

— Трябва да са тук късно днес следобед. Акостираха в Дувър преди три дни. Сеньор дьо Краон, четирима професори от Сорбоната, телохранителите на дьо Краон и няколко кралски стрелци. За какво е тази среща? — сър Едмънд се приведе напред. — И защо се провежда тук?

— Преди седем месеца — отвърна Корбет — Едуард Английски подпечата мирния договор в Париж заедно с многообичния си братовчед Филип Френски. Обещаха да изгладят всички различия относно пътуванията из Тесните морета, както и претенциите на Филип Френски върху някои спорни територии в английското херцогство Гаскония. Нашият крал бе принуден да се съгласи на женитба между Уелския принц и Изабела, единствената дъщеря на Филип. Френският крал ликува, вижда се като новия Карл Велики — кралят, който ще постави на колене всички останали крале и принцове. Очаква с нетърпение деня, в който един от неговите внуци ще седне на трона в Уестминстър, а друг стане херцог на Гаскония. Надява се, че това ще отслаби английския контрол в югозападна Франция и ще му бъде по-лесно да присъедини Гаскония към наследството на Капетите.

Филип се счита за велик потомък на свети Луи. Твърди, че кръвта на рода му, Капетите, е свещена. Във всичко това му помага папата, който, както знаеш, заради вражда между благороднически родове, се премести от Рим в Авиньон, в Южна Франция — Корбет постави палец на масата. — Французите си имат своя папа — натисна още по-силно с палец. — Парижкият договор е защитен чрез най-сериозните наказания, налагани от папата.

— А нашият крал иска да се отърве от него.

— Разбира се — съгласи се Корбет. — Ужасно му се иска да каже на Филип да скъса договора, да остави на мира Гаскония, да спре да се бърка в делата на Шотландия и да позволи на Уелския принц да се ожени, за когото си поиска. Всъщност Едуард е в капан. Ако наруши договора, ще бъде отлъчен от църквата, прокълнат, отхвърлен от Европа. Много му се иска да тръгне на война, но лордовете — пазители на хазната казват, че тя е празна.

Корбет спря, за да постигне нужния ефект. Управителят вече знаеше всичко, което му каза. И той заедно с Корбет беше воювал в Шотландия, където шотландските благородници отказваха да сведат глави пред Едуард. Все повече армии биваха изпращани на север и все по-малко съкровища оставаха в хазната.

— Така стигаме до монаха Роджър Бейкън. Роден в последните години от царуването на крал Джон, дядото на сегашния ни крал, в Илчестър, в графство Съмърсет, той се доказал като изключителен учен, учил в Оксфорд и Париж. В Париж попаднал под влиянието на Пиер дьо Маренкур. Хората твърдят, че Маренкур бил магьосник, открил тайна наука.

Корбет погледна към двамата си другари — Ранулф слушаше внимателно, както винаги, щом ставаше дума за знания и наука, а Болингбрук се беше събудил и с нетърпение чакаше да узнае истинските причини за бягството си от Париж и ужасната смърт на Ъфорд.

— Бейкън станал францисканец — продължи Корбет — и написал множество книги: *Opus Maius*, *Opus Minus* и *Opus Tertium*. Разпространил и много трактати като „Изкуството на чудесата“ и „Как да предотвратим началото на старостта“. В началото папата го поддържал, но накрая Бейкън бил заподозрян в ерес и малко преди смъртта му през 1292 г., преди около единайсет години, бил хвърлен в

затвора. На трактатите му се гледало неодобрително и казват, че откакто умрял, братята му от францисканското братство в Оксфорд заковали ръкописите му на стената и ги оставили да изгният. Учениците на монаха се разпръснали. Знаем за един от тях, учен на име Йоан, когото Бейкън често ползвал като пратеник до папския двор. След като Бейкън умрял, неговите последователи изчезнали като дим в летен ден.

— А каква е тайната наука? — попита Ранулф.

— Изучавал съм трудовете на Роджър Бейкън — отвърна Корбет, — мастър Уилям също. Теориите му са наистина смайващи. Говори за възможността да се построят поредица от огледала или стъкла, чрез които ще виждаме места на мили разстояние — все едно са толкова близко, че можеш да ги докоснеш. Твърди, че Цезар бил построил такова устройство преди нахлуването си в Британия.

Корбет вече се бе въодушевил по темата:

— Говори за каруци, които вървят, без да бъдат теглени от волове, за машини, които се движат по дъното на морето, за кораби, на които не са им нужни гребци, дори за машини, които летят във въздуха. Говори също за черен прах, който може да сътвори гръмотевична експлозия, смес от селитра и разни други субстанции.

— Но за тези неща се е говорило и преди — рече Болингбрук. — Дори великият Аристотел твърди, че е възможно да се построи машина, която върви по дъното на морето.

— Знам, знам — призна Корбет, — но има и още нещо. Негово Величество кралят и аз сме разглеждали ръкописите му. Бейкън всъщност твърди, че е виждал някои от тези изобретения в действие.

Корбет се облегна на стола и обходи с поглед голата, просто обзаведена варосана стая. Вътре имаше само едно разпятие, няколко сандъка и малка масичка за кани и бокали — в такъв контраст с това, което описваше.

— Невъзможно! — промълви сър Едмънд. — Това е вълшебство, магия, бълнувания на магьосник.

— Така ли мислите? — отвърна дръзко Ранулф. — В Тауър кралските инженери работят по оръдия, които могат да изстрелят камък по крепостна стена по-бързо и по-силно от катапулт. Фламандците строят кораб с платна, различни от нашите, което прави плавателните им съдове по-бързи и по-устойчиви.

— Знам, знам — сър Едмънд отпи от чашата си. — Но защо Негово Величество се интересува от всичко това? Университетите са пълни с нови чудеса, постоянно се откриват нови ръкописи, дори и аз, един стар войник, знам това. Както и ти, сър Хю. Участвал си в дебатите в Оксфордския университет и си слушал схоластиците.

— Съгласен съм с това — сър Хю се усмихна. — Чувал съм слуховете за магическа бронзова глава, която сипе мъдрости и че орденът на Тамплиерите е открил тайните на цар Соломон, но това е — той се ухили — все едно някой да твърди, че може да призове сатаната от ада. Дори и да го стори, сатаната ще се отзове ли?

Думите му предизвикаха смях, който намали напрежението.

— Обаче Бейкън е различен. По време на затворничеството си, той написал още една книга — *Secretus Secretorum* или „Тайната на Тайните“, в която разкрива в големи подробности всичките си тайни знания. Написал книгата, после ѝ направил копие. Оригиналът заминал за Париж, а копието останало в Англия.

— Затова ли умря Ъфорд? — прекъсна го Болингбрук.

— Да — отвърна Корбет по-рязко, отколкото възнамеряваше.

— И ние откраднахме оригинала?

— Не — Корбет поклати глава, — вие откраднахте втория препис, него донесохте в Уестминстър. Оригиналът все още се пази от самия крал Филип в неговата съкровищница.

— Какво? — Болингбрук понечи да скочи на крака, но Ранулф го сграбчи за китката и го принуди да остане седнал. Болингбрук помете чашата от масата. — Копие? За това ли умря Уолтър? Ние се провалихме!

— Не сте се провалили — гласът на Корбет остана спокоен. — Едуард Английски искаше да знае дали неговото копие и това, пазено в Париж, са еднакви. Доволен съм да кажа, че са.

— Какво пише вътре? — Сър Едмънд не обърна внимание на изблика на Болингбрук.

— Там е проблемът — Корбет стана на крака и вдигна чашата от земята.

Напълни я отново и я постави пред писаря си, като го потупа нежно по рамото, преди отново да седне на мястото си.

— *Secretus Secretorum* е написана с тайнопис, който никой не разбира. Който разбере тайнописа, ще открие съкровищница от знания.

Месеци наред писарите на Тайния съвет се опитват да открият ключа към него. Знаем, че писарите на дьо Краон вършат същото, но без резултат. Едуард знае, че Филип притежава Secretus Secretorum, французите знаят, че Едуард има пълно и точно копие.

— Ах — въздъхна сър Едмънд, — сега разбирам. Филип се е позовал на мирния договор, на клаузите, които определят като условие той и Едуард да работят заедно.

— Точно така — Корбет сплете пръсти. — Филип настоява, особено след кражбата на копие в Париж, двете кралства да споделят знанията си. Знае, че аз отговарям за тайните шифри в Съвета, затова поиска тази среща.

— Но защо тук? — поинтересува се Ранулф.

— Филип е дипломатичен. Иска да успокои Едуард. Той просто помоли срещата да се състои в някой замък на южния бряг, не в Дувър или някое от Петте пристанища, далеч от суетнята на градовете. Едуард предложи Корф и Филип се съгласи. Дьо Краон ще доведе със себе си четирима професори от университета, експерти по ръкописите на Бейкън и добре познаващи науката на тайнописите. Те ще се срещнат с мен, Болингбрук и мастор Ранулф.

— Кой са те? — попита Болингбрук. — Как се казват?

— Етиен Дестапл, Жан Вервен, Пиер Сансон и Луи Кротоа.

Болингбрук подсвирна:

— Това са все професори по право и теология, водещите учени на Сорбоната.

— Разбира се — съгласи се Корбет. — Познавам един от тях, Луи Кротоа, изнасяше лекции в Оксфорд, изключителен учен с ум като бръснар.

— Не ми се вярва.

— Кое не ти се вярва? — усмихна се Ранулф.

Болингбрук само поклати глава. Свали си наметалото и го метна на масата, пръстите му потърсиха камата в кожената ножница:

— Филип означава неприятности — тук има някаква коварна уловка.

— Именно затова ще се срещнем тук — отвърна Корбет. — Кажете ми отново, Уилям, защо Ъфорд уби магистър Тибо.

— Налагаше се — Болингбрук седна и потърка лице. — Бяхме в избата и се опитвахме да отворим проклетото ковчеже.

— Но защо? — настоя Корбет. — Защо Тибо, когото Ъфорд за последно е видял да палува с хубавката проститутка, ще остави насладите на нощта и топлата уютна стая, и ще поведе тази жена в студената изба през нощта на пиршеството? Какво е искал да ѝ покаже? Ценен ръкопис, който тя не би могла да разбере?

— Може би е искал да се поперчи — каза Ранулф. — Искал е да я впечатли?

— Но защо точно тогава? — настоя Корбет. — Защо точно в този момент в тази конкретна нощ?

— Не знам — поклати глава Болингбрук, — но и аз се замислих за същото. Питахте ме доста пъти, сър Хю, и сега, когато идват колегите на Тибо, ме питате пак. Но аз наистина не знам — той въздъхна раздражено. — Чудех се също и как бе заловен Ъфорд — той си пое дъх. — Сигурен ли си, че ръкописът, който откраднахме, е истински? Или Филип просто ни прави на глупаци?

[1] Milkwort (англ.; бот.) — телчарка. — Бел.ред. ↑

[2] Провинция в Югозападна Белгия. — Бел.ред. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

*Мъдрите винаги са се отличавали от
множеството.*

Роджър Бейкън,
Opus Maius

*Всеки трябва да знае езици, да ги изучава и
разбира тяхното мълчание.*

Роджър Бейкън,
Opus Tertium

Прислужничката Алуша, дъщеря на Гилбърт — заместник-управителя в склада за провизии в замъка Корф, се движеше между надгробните плочи и кръстовете в голямото гробище на „Сейнт Питър ин дъ Ууд“. Алуша, ниска и пухкава, с къдрава черна коса и шарещи очи, беше много доволна от себе си. Пристигането на кралските люде в замъка беше предизвикало голямо вълнение. Хората се преструваха, че търчат по обичайните си задължения, но както отбеляза баща ѝ — „странникът си е странник“, и всички се заплесваха по тези властни мъже от далечния Лондон. Алуша се уплаши от писаря с мрачно лице, черна коса и меч със сребърна дръжка, но момичетата вече разпалено обсъждаха червенокосия — как наперено ходеше, пък и тези зелени очи, които се стрелкаха насам-натам и подсказваха, че е готов за пакости.

На Алуша много ѝ се искаше да остане и послуша клюките, но мистрес Фейнър бе заявила, че ще тръгне точно по обяд, а тя изискваше безпрекословно подчинение. Момичетата от замъка наричаха мистрес Фейнър „дъртата кукумявка“, защото никога нищо не пропускаше. С неумолимо лице и строги очи, яки ръце и остър ум,

мистрес Фейнър бе главната перачка. Тя си знаеше положението и властта, както всяка друга важна дама. Пък и нещата се бяха влошили, откак Филипа, дъщерята на мистрес Фейнър, бе изчезнала в последната неделя от прибирането на реколтата. Изчезна като листо, понесено от вятъра и никой не знаеше къде е отишла. Разбира се, тя не липсваше особено на никое от момичетата. Филипа също имаше своите превземки и капризи, особено откакто отец Матю взе да ги събира в нефа в събота следобед, за да научи всички момичета от околността на азбуката и колко важни са числата. Странен човек беше отец Матю, толкова учен...

Алуша погледна към оловносивото небе. Дали щеше да завали сняг? Надяваше се, че не, но ако завалеше, поне беше дошла на именния ден на Мериън да почете паметта на приятелката си. Алуша духна върху замръзналите си пръсти и погледа как се изпарява горещият ѝ дъх. Ребека трябваше да дойде с нея, но мистрес Фейнър настоя, че ако иска да се повози в каруцата с прането до църквата, трябва да потеглят незабавно. Мистрес Фейнър трябваше да достави спално бельо на мастър Реджиналд в Горския хан и на Ребека щеше да ѝ се наложи да тича, ако искаше да ги настигне. Алуша нямаше как да възрази на това, но сега в пустото гробище си помисли, че май трябваше да изчака. „Ох, почуди се тя, къде ли се беше запиляла Ребека? Кога ли щеше да дойде?“

Алуша се спря до надгробния камък на баба си и се загледа в църквата — стара постройка от древни камъни. Нефът беше дълъг като хамбар. Наистина сър Едмънд наскоро подмени керемидите по покрива и направи каквото можа да се изгладят камъните по извисяващата се квадратна кула. През един от тесните прозорци на кулата се процеждаше светлина от свещ. Отец Матю винаги я палеше, за да служи като фар, когато морската мъгла се стелеше и обвиваше околността с плътното си сиво наметало. Само светлините на свещите, както и на факлите от замъка, можеха да ориентират хората, а Корф беше опасно място. На север, изток и запад се простираха гъсти древни гори, пълни с тресавища, мочурища и разни други коварни местности. Момичетата си шушукаха за елфите и таласъмните, които живеят под листата или се крият в хралупите на старите дъбови дървета, за странните звуци и гледки, за блуждаещите огньовете, които всъщност бяха духовете на умрелите, реещи се из мочурищата.

Алуша се огледа из мрачния църковен двор — започваше да пада мъгла, макар да бе още рано през деня, тя вече протягаше студени пръсти от морето. Тя уви около себе си наметалото, което бе взела назаем от баща си — войнишко наметало от чиста вълна, поръбено с дребни вълнени фъндъци и с голяма качулка за главата. Зачуди се дали отец Матю беше в църквата и дали ще се покаже. Можеше да се престори, че събира билки, но разбира се, истинските билки не разцъфваха преди май, а до пролетта имаше цяла вечност.

Алуша търсеше надгробната могила на Мериън — малката купчинка черна пръст, която отбелязваше последната обител на близката ѝ приятелка. Мериън с веселите очи, вечно усмихната, чийто труп бе намерен под лепкавата тиня на сметището във външния двор на замъка. Тя беше първата убита от стрела — и то от много близко разстояние. Бащата на Алуша разправяше, че стрелата пронизала почти цялото тяло на бедната Мериън. Докторът на замъка, заедно с отец Матю и стария отец Андрю, подпомагани от мистрес Фейнър, бяха подготвили тялото за погребението. Алуша и останалите момичета не бяха допуснати, но тя беше успяла да се измъкне онзи следобед и се бе шумугнала през вратата. Сега ѝ се искаше да не го беше сторила. Лицето на Мериън беше ужасяващо бледо, имаше тъмни кръгове около изцъклените очи, а монетите се бяха изтърколили от тях. Все още имаше петна от кръв около устата и бяха увидели раната с толкова много парцали, че гърдата ѝ изглеждаше подута.

Алуша откри гроба, отбелязан от простичък кръст с надпис „Мериън, почивай в мир“, изрязан от ковача в замъка. Тя коленичи и извади изпод наметалото стрък бодлива зеленика, който бе откъснала сама — листата бяха яркозелени, а зрънцата блестяха. Постави зелениката близо до кръста. Искеше ѝ се да бе донесла цветя, но беше средата на зимата. Не беше ли казал ли отец Матю, че зелениката символизира Христа — вечния, неизменен Бог, а зрънцата представляват свещената Му кръв? Алуша се почеса по носа и се опита да си спомни някоя молитва. Отец Матю ги беше научил на „Отче наш“ на латински. Опита се да я каже. Латинският беше посилен, защото беше езикът на Бог. Запъна се на думите *Qui est in caelo* — „Който си на небесата“ и се отказа, като се задоволи само да се прекръсти. После подгъна крака и седна. Защо му е било на някой да убива бедната Мериън и другите? Една след друга, по един и същи

начин, със стрела, пронизваща сърцето или в случая със Сибил — пронизваща гърлото и разкъсваща плътта от двете страни. Кой беше отговорен за това? За какво бяха виновни жертвите? Невинните момичета от замъка все си клюкарстваха за момчета и с нетърпение чакаха ту този, ту онзи църковен празник: дали Коледа с големия бъдник, пукащ в огнището, или Първи май, когато издигаха украсения с цветя и панделки кол под синьото небе. Но нима в това имаше нещо лошо?

Алуша вдигна глава и се загледа в портата на гробището. За момент ѝ се стори, че видя някого. Църковната камбана започна да бие сигнала за обедната молитва, макар че не много хора се вслушваха в него. Алуша се прекръсти отново и стана на крака. Другите момичета бяха погребани наблизко. Защо умряха? Според слуха не са били изнасилени, така че за какво е било това? Бяха все бедни момичета без пукнат грош, без дори едно евтино пръстенче на ръцете си.

Алуша мина бавно през гробищната порта и пое по тясната пътека към замъка. Дърветата се издигаха нагъсто от двете ѝ страни и мъглата ставаше все по-плътна. Алуша се забърза, после спря, защото чу шум зад себе си. Бързо се обърна, но нямаше никой. Продължи да върви, докато не забеляза някакво цветно петно на тревата до пътеката. Заинтригувана, тя се завтече към него. Видя купчина тъмозелени и кафяви дрехи и снопче червеникава коса. Алуша спря, онемяла от страх. Не беше ли такава косата на Ребека? Не бяха ли това нейните дрехи? Дъхът ѝ заседна в гърлото, тя спря и разрови купчината. Трупът се показва — безизразни очи, окървавена уста и точно под брадичката — ужасната кървава рана, от която стърчеше край на стрелата. Наистина беше Ребека и беше мъртва. Алуша нададе ужасен писък.

Дискусията в заседателната зала на двореца се разгорещяваше, Болингбрук се разхождаше нагоре-надолу, видимо вбесен, че той и Ъфорд бяха рискували живота си, а Ъфорд плати най-високата цена само за да откраднат някакво си копие.

— Налагаше се — извика Корбет. — Негово величество кралят много се интересува от писанията на отец Роджър. Трябваше да сме сигурни, че книгата, която притежаваме, нашето копие на Secret us

Secretorum, е точен препис на оригинала. Аз сравних двете и доколкото мога да преценя въпреки странните символи и шифри, те съвпадат.

Сър Едмънд седеше и наблюдаваше стълкновението, а Ранулф тихо се наслаждаваше на ставащото. Не обичаше нищо повече от това да наблюдава как господарят „Кисела физиономия“ спори с някого. Още повече, че познаваше отдавна Болингбрук и знаеше, че е човек на горещите страсти, а Ранулф, който знаеше какво е да бягаш от хора, които ти желаят смъртта, разбираше защо се гневи.

— Това, върху което трябва да се съсредоточим, Уилям — гласът на Корбет оставаше спокоен, — е логиката на положението.

— „Логиката“? — Болингбрук зае отново мястото си. — Сър Хю, знам за логиката, колкото и ти, сега не сме дошли да се учим.

— Напротив.

Корбет се усмихна, после поспря, когато повиканият от сър Едмънд прислужник донесе нова кана с ейл и топъл хляб от пещите на замъка. Той се зарадва на малката почивка, наложена от наливането на напитките и раздаването на хляба.

— Нека помислим логично — той заговори бързо, докато Болингбрук тъпчеше хляб и сирене в устата си. — Мен не ме интересува копието, нито какво стана, когато го откраднахте, а защо магистър Тибо е слязъл в избата в нощта на пира. Защо е взел със себе си момичето?

— Ъфорд нямаше друг избор, освен да ги убие!

— Не казвам, че е имал. Уолтър си беше изцяло човек на камата. Но аз подозирам някаква коварна измама. Нека ви обясня хипотезата си. Имаме двама писари на английския Таен съвет, учени от Оксфордския университет, представящи се за учащи в Сорбоната. Дава се заповедта — нашият благороден крал иска френското копие на Бейкъновата „Тайна на Тайните“. Вие с Ъфорд започвате отчаяно да я търсите навсякъде. Появява се предател измежду французите — този мистериозен непознат, който ви предлага ръкописа.

— Не го е предложил — отвърна Болингбрук с уста, пълна със сирене. — Просто ни каза къде се намира и ни обеща покани за пиршеството на магистър Тибо.

— Знаеш ли кой е този човек? — попита Ранулф.

Болингбрук поклати глава:

— Не, никога не сме се срещали. Той общуваше с нас чрез бележки, оставени в квартирата ни. Вече ти показах онези, които запазих. Останалите са унищожени.

Корбет кимна. Той старателно бе разгледал надрасканите бележки. Бяха написани на нормански френски с почерк, който не му беше познат, и съдържаха полезни сведения за двамата му пратеници.

— Това, което знам обаче — продължи Болингбрук, като отпиваше от ейла си, — е, че месец преди пиршеството на магистър Тибо този французин е разкрил какво всъщност търсим и в замяна на злато ни каза къде се намира то и как можем да го вземем. Мисля, че по един или друг начин той е предупредил магистър Тибо и го е довел до онази изба. Там е трябвало да ни уловят в капан, но магистър Тибо си беше стар пияница, прогнил от вино и похот, и може би е отказал да повярва на чутото или не е осъзнал важността му. И което е още по-важно, този предател ни е издал и на сеньор дьо Краон и на кралските копои. Извадихме късмет. Трябваше да ни заловят или в къщата на магистър Тибо, или в жилището ни на улицата на Кармелитите, но ние успяхме да избягаме. Разделихме се, те вероятно са счели, че Ъфорд е по-важен и са хукнали да преследват него...

— Видя ли го да умира? — прекъсна го Ранулф.

— Бях близо до кея Мадлен, когато чух суматохата. Един просяк ми каза, че кралските войници обикалят из квартала от ранните часове. Реших да напусна Париж по друг път. Присъединих се към група поклонници, запътили се към „Нотр Дам“ в Булон — Болингбрук направи гримаса. — Беше лесно. Престорих се на френски писар. Трябваше само да стигна до пристанището и да си осигуря пътуването на някоя английска лодка.

— Кой мислиш, че е предателят? — запита Корбет.

— Може да е самият дьо Краон или някой от неговите хора.

— И защо мислиш, че ги води със себе си в Англия?

— По две причини — отвърна Болингбрук. — Мислих сериозно върху това. Първо, сигурен съм, че Филип Френски умира да научи тайните на Роджър Бейкън. Наистина се интересува и иска да разбере какъв напредък имат англичаните, ако изобщо имат.

— И второ?

— Второ, сър Хю, ами ако... — Болингбрук спря и прокара пръсти по ръба на бокала. — Ами ако играта се обърне? Ами ако

Филип Френски е разгадал тайнописа на отец Бейкън и е открил скритите знания? Как да построи система от стъкла за виждане на мили разстояние или да превръща прост метал в злато?

— И? — попита Корбет.

— Ами ако дьо Краон води парижките учени, за да разберат дали и ние правим същото? И ако не сме — да ни обърка още повече, да попречи на нашия напредък?

— Има и друга причина, нали?

— Да, сър Хю. Филип Френски не обича учените на Сорбоната. О, ако са съгласни с него, той направо се разтапя от любезности, но ако не са — яростта на Филип не познава граници. Чудя се дали вече не е разгадал тайнописа и дали не изпраща тези мъже в Англия, за да бъдат убити и вината да се стовари на нашия праг.

— Глупости! — Лаундж размаха празния бокал като меч.

— Не, не — Корбет вдигна ръка. — Следя логиката ти, Уилям — той се усмихна. — Ами ако Филип е разбрал тайнописа и сега иска да се отърве от хората, които също знаят тайните? Последното нещо, което Филип би искал, е един от тези професори да докопа познанията за себе си и да напише собствена книга, жаден за слава из университетите и школите в Европа. Всички познаваме докторите по божественото и теологията — че обичат славата колкото златото, и наистина, те двете често вървят ръка за ръка — той спря за момент. — Сериозно погледнато, Филип иска да предизвика криза. Обвърза краля ни с договор и сега иска да представи Едуард Английски като клетвопрестъпник, тази лукава змия. Знае, че девизът на Едуард е „Винаги истината“, и все пак осъзнава, че Едуард ще щурмува и портите на ада, ако така ще се освободи от Парижкия договор. Да кажем в името на спора, че нещо може и да се случи по време на престоя на френските посланици в Англия. Филип веднага ще поиска защита от папата, който още повече ще притисне нашия крал с тежки наказания и последни предупреждения.

— Но ти трябва да си обмислил всичко това, преди да се согласиш да приемеш френските посланици? — попита Болингбрук.

— О, да, разбира се — отвърна Корбет. — Споделих с краля подобна теория, но без да навлизам в такива подробности. Бог ми е свидетел, Филип и Едуард напълно се заслужават един друг — двама изкусни фехтовачи, обикалящи се един друг в тъмнината, всеки

дебнешт момента на предимство — изсмя се сухо. — Знаете ли, господа, не е ли нелепо — или както биха казали в Оксфорд, *mirabile dictu* — не е ли чудно, че единственото нещо, което обединява Едуард Английски, Филип Френски, Амори дьо Краон и мен, е убеждението, че нещо ще се случи по време на престоя на дьо Краон тук в Корф. И само милостивият Бог знае какво.

— И какво предлагаш? — попита сър Едмънд.

— На французите да се дадат добре охранявани стаи.

— Но те няма да пожелаят охрана, никога не искат — отвърна управителят. — Само ще ни обвинят, че ги шпионираме и че се отнасяме с тях като със затворници.

— Увери се, че ще получат ключовете от стаите си — потропа Корбет върху масата. — И да се хранят заедно в залата. Колкото до замъка, оставете ги да се разхождат където поискат — той бутна стола си назад в знак, че срещата е приключила. — Но ако решат да напускат замъка, трябва да им бъде осигурен ескорт.

Сър Едмънд стана, поклони се и излезе. Болингбрук попита има ли нещо друго. Корбет поклати глава. Писарят се оттегли, като каза, че трябва да се преоблече, изкъпе и поспи.

— Сега какво? — попита Ранулф.

Той се изтегна на стола, като си играеше с ножницата на камата на колана си. Сложи я на масата пред себе си и се загледа в Корбет.

— Ти наистина очакваш неприятности, нали?

Корбет отиде до врата, която Болингбрук бе оставил полуоткрехната. Притокът на свеж въздух бе добре дошъл, но докато затваряше вратата, той видя да ваят първите снежинки.

— Не знам какво да очаквам, Ранулф. Познаваш Едуард Английски, доволен е, когато го наричат Велик английски учен, има страст към науката. Веднъж погълнат от нещо, направо се пристрастява. Сто пъти е преглеждал трудовете на Бейкън като теолог, изучаващ Светото писание, и настоява и аз да върша същото. В ковчежето ми е неговото копие на ръкописа на Бейкън.

— Монахът бил ли е магьосник? — попита Ранулф.

Корбет придърпа кошничката с хляб към себе си, отчупи си парче, натопи го в съда с масло и го сложи в устата си:

— Ранулф, пак опираме до логиката. Лежал ли си някога в тревата — усмихна се той, — имам предвид *сам*, да гледаш небето и

полета на птиците? Чудил ли си се някога какво е да летиш, да бъдеш птица? Ами излягал ли си се някога на корабна палуба, замислен какво ли наистина става под вълните?

— Разбира се — отвърна Ранулф. — Умът ти се рее.

— Хора като Роджър Бейкър са една крачка напред. Възможно ли е? Може ли да се постигне? Отдават се на размисъл — продължи Корбет, — заинтригуват се и започват с експериментите.

— Ти вярваш ли в разни скрити познания?

— Не, не вярвам — Корбет разклати ейла в чашата си. — Вярвам в логиката и дедукцията. Ако нещо е възможно, дали става вероятно? Каква е връзката между една идея и един факт? Ако построим машина, подобна на катапулт, която да изстрелва камъни към крепостните стени, дали е възможно да конструираме друга машина, която да ги хвърля още по-силно и по-надалече? Слез долу в двора на замъка, Ранулф, и наблюдавай уелските стрелци. Те не използват арбалет, а лък от тисово дърво, който изстрелва стрелата на един ярд разстояние. В Уелс наблюдавах как един майстор на лъка изстреля шест такива стрели за няколко мига, докато стрелецът с арбалета още опъваше тетивата на оръжието си.

— Когато дойдат французите... — Ранулф реши да смени темата. От предишен опит знаеше, че темата за военната служба на Корбет в Уелс винаги му променяше настроението. Сър Хю още страдаше от кошмари при спомена за тесните криволичещи долини и заради жестокостите, които и двете страни си бяха причинили една на друга. — Когато дойдат французите — повтори той, — дьо Краон ще обвини ли Болингбрук в кражба и убийство?

— Имат сериозни подозрения, но нямат почти никакви доказателства — сухо се изсмя Корбет. — О, той ще знае за това и ще знае, че аз знам, което прави и двама ни много знаещи, но дьо Краон е прекалено лукав, за да обвини някого. Може да намекне за това, но няма да отправи открити обвинения. Може да разкаже, че един учен англичанин — Ъфорд, е бил убит, когато е извършвал кражба, но само дотам. Мъртвите не интересуват дьо Краон. Както при лисицата, когато убие ярка, апетитът му само се изостря...

Корбет се сепна, когато чу виковете отвън.

— Проклет да си ти, който извърши това! Син на сатаната, изчадие адово, невинната кръв вика за отмъщение и правосъдие!

Проклет да си и в мислите, и в делата си!

Остатъкът от тирадата бе удавен в смразяващ кръвта писък, последван от крясъци и викове. Корбет и Ранулф се втурнаха към вратата. Хапещият вятър бе образувал снежна вихрушка, но обитателите на замъка не забелязваха яростта на зимата — мъже, жени и деца тичаха към висок оплешивяващ мъж с лице, покрито от гъсто растящи брада и мустаци, облечен целия в черно, който стоеше до малка ръчна количка. Корбет изтича надолу по стълбите и си проби път през тълпата. На носилката лежеше трупът на млада жена, а платното, което го покриваше, бе дръпнато назад, разкривайки безкръвно лице, изцъклени очи и стрела, забита високо в гърдите, разкъсала плътта и костта. Струйка кръв се стичаше от разтворената уста на момичето. Една жена коленичи до количката, впи пръсти в косата си, отметна назад глава и изкрещя към схлупеното сиво небе. Един мъж до нея, облечен в кожена дреха, се опитваше да я успокои. И други се насъбраха, като се опитваха да я успокоят и утешат. Друга девойка, обезумяла от мъка и страх, се вкопчи в носилката, а няколко души се опитаха да освободят пръстите ѝ и да я отведат. Тълпата беше побесняла, крещеше и проклинаше, а Корбет подразбра, че обвиненията падаха главно върху шайка разбойници и предводителя им — Хорхаунд.

Сър Едмънд пристигна заедно с жена си и дъщеря си. Констанс, скрила красивото си лице под качулката на наметалото, се зае с обезумялата майка, вдигна я и я прегърна, отвеждайки я надалеч. Лейди Катрин побърза да ѝ помогне. Сър Едмънд нареди на войниците си да усмирят тълпата и заповядваше всички да се върнат към задълженията си. След малко заповедта беше изпълнена. Отведоха скърбящите родители в голямата зала. Тялото на младото момиче бе прегледано от суховатия доктор на замъка, който се представи просто като мастър Саймън. Той внимателно прегледа тялото и тръсна глава.

— Няма натъртвания, няма следи от насилие — смъртта трябва да е настъпила мигновено. Сър Едмънд, няма какво да се направи — той посочи към стрелата, забита дълбоко в плътта, — освен да я извадим и да подготвим тялото за погребение.

Той се отдалечи, като клатеше глава и мърмореше, че смъртта на момичето приличала на останалите.

Корбет приклепна до количката, а сър Едмънд доведе облечения в черно свещеник и го представи на Корбет като отец Матю, енорийски свещеник на „Сейнт Питър ин дъ Ууд“. Лицето на отец Матю беше волево, но набраздено от бръчки и пепеляво на цвят, а под хлътналите му очи имаше тъмни кръгове от недоспиване. Той трепереше леко и промърмори извинение за състоянието си, като го отдаде на ужаса от видяното. Сър Едмънд извика един прислужник да донесе чаша с горещо питие от мляко, вино и подправки. Снегът вече валеше плътно и покриваше пребелилото лице на убитото момиче. Една снежинка кацна на полуотвореното ѝ око, други се смесиха със засъхналата кръв. Корбет бръсна с пръст окрайчената с пера стрела, която бе тъй дълбоко забита, че перата се смесваха с разкъсаната плът. Когато погледна нагоре, видя, че свещеникът се е върнал и го гледа.

— Значи ти си кралският служител? — Корбет забеляза страха в очите на свещеника. — Извинявам се още веднъж, но... — отец Матю се запъна, докато посочваше тялото. — Беше в алеята до църквата, свита като купчина парцали. Аз бях в ризницата на църквата, когато чух смразяващия писък на Алуша. Тя намери трупа. Решила да отиде на гробището, за да посети гроба на една от другите жертви — приятелката ѝ Мериън. Това девойче — посочи той към тялото — трябвало да отиде заедно с нея. Бедната Ребека! Но тъй де, Алуша потеглила с каруцата на мистрес Фейнър с мисълта, че Ребека ще се присъедини към нея по-късно. Но тя, разбира се, не го сторила. Когато Алуша си тръгнала от гробището, се натъкнала на трупа — свещеникът поклати глава. — Такъв ужас! Бях забравил предупреждението на древните: *Praeparatur animus contra omnia*.

— „Подготви душата си за неочакваното“ — преведе Корбет. — Ти си изучавал Сенека, така ли, отче?

— Преди много години — Божият служител изглеждаше доволен от пристигането на стария свещеник отец Андрю, който куцукаше към тях, почти изцяло скрит под наметалото, с бастун в едната ръка и малка тръстикова кошничка в другата.

— Дадохте ли причастие? — попита старият свещеник.

— Не, отче, не съм. Забравих.

Отец Матю коленичи в снежната вихрушка и прошепна думите на опрощение: *Absolvo te a peccatis tuis* — „Опрощавам греховете ти“.

— А сега помазването — кудкудякаше отец Андрю. — За Бога, човече, не забравяй помазването. Последното причастие е едно от тайнствата на църквата. Няма да мога да се справя сам — светлосините очи на отец Андрю се спряха на Корбет. — Заради ревматизма в краката, нали разбирате.

Отец Матю грабна стъкленицата с миро от кошницата и започна да помазва дланите на мъртвата девойка, после и краката, като изу твърдите кожени сандали, преди да помаже очите, ушите и устата ѝ. Корбет погледна през рамо. Ранулф ги наблюдаваше с жив интерес. Корбет си спомни амбицията, за която верният му другар споменаваше от време на време, че ако пътят на повишението изисква от него да бъде ръкоположен за свещеник, щял сериозно да си помисли.

След като приключиха с помазването, сър Едмънд нареди на няколко войници да отнесат тялото до малкия навес зад параклиса на замъка, „Сейнт Джон“, намиращ се близо до входа към първия двор на замъка. После погледна към небето — оловносиво море, в което снежинките се рееха от острия вятър.

— Моите извинения, сър Хю, все още не си ял, е, поне не както трябва.

Той покани свещениците да се присъединят към тях, но старият свещеник на крепостта обясни, че ще остане край тялото на бедната девойка и ще се моли. Те го изпратиха с поглед, после се забързаха към жилището на управителя. Да бъдат в залата бе истинско облекчение, след пронизващия студ и негостоприемната мрачна заседателна зала. Беше дълго, сводесто помещение с боядисани в черно греди по тавана; стените бяха покрити с бяла мазилка като фон за поредица красиви стенописи, на които се виждаха ангели, свирещи на различни инструменти — лютни, арфи, виоли, гайди, тръби и обои. За да намали напрежението, сър Едмънд обясни, че лейди Катрин най-много обича ангелите и добави, че gobлените и разноцветните тъкани в залата са подбрани на подобни теми.

— Наричаме я „Залата с ангелите“ — той посочи с жест наоколо.

Залата наистина беше уютна и подредена с вкус, твърдият дървен под бе полиран, вместо да бъде покрит с тръстика, която събираше мръсотия и понякога вонеше на бунисце. В далечния край се намираще галерията на менестрелите, в дъното от двете страни имаше дълги масивни маси от отличен здрав орех, полирани до такава степен, че

блестяха от светлината на факлите и свещите. В центъра на залата, почти срещу главния вход, имаше голямо огнище, зейнала подобно на пещера камина, защитена с решетка, зад която весело горяха купчина дърва. В другия край на залата, под знамената, извезани с хералдически знаци, стоеше висока маса на подиум, а в центъра на масата беше поставена красива голяма сребърна солница с формата на замък. След като сър Едмънд им показва различните забележителности на залата, той ги поведе към масата и ги покани да седнат. Слугите се забързаха от кухнята зад подиума и взеха да носят горещи купи с ечемичена супа, последвани от подноси с вкусно телешко, хляб с масло и поднос с нарязани зеленчуци. Сър Едмънд наля искрящото бяло вино, внесено специално от рейнските изби. На масата бяха поставени малки украсени съдове, пълни с въглени и поръсени с мащерка, с които да топят пръстите си. Отец Матю заяви, че умира от глад, нахрани се набързо, но накрая не отказа и ястие от доста тлъсти агнешки котлети с ментова заливка.

— Постиш ли, отче? — подразни го Ранулф.

— Не съм ял от вчера — отец Матю кимна към управителя. — Сър Едмънд настоява да се храня с него тук — усмихна се той, — а аз му се отплащам с молитви, добра работа и пост до следващото хранене.

— Отче — Корбет почака, докато хихикането утихне, — докарахте шестата жертва.

— Да, така е, общо са шест. Пет вече са погребани в моето гробище, пет заупокойни служби, пет поръсвания със светена вода, пет кръста, пет майки и петима бащи, които трябва да се утешат.

— И нямате никакви предположения кой и защо убива невинни момичета?

Свещеникът поклати глава:

— Това е първото убито момиче, което намирам. Останалите? Е, за тях ще ви разправи сър Едмънд. А тя просто си лежеше там. Свита, като подхвърлена купчина парцали. Но защо? — свещеникът като че ли говореше на себе си. — Беше само една обикновена прислужничка, нямаше си нищо освен хубостта си.

— Чувам, че хората обвиняват разбойниците.

— Разбойници! — прекъсна ги сър Едмънд. — Ще си помисли човек, че са Уилям Уолъс. Те са една жалка шайка мъже и жени —

обясни той на Корбет, като се наклони през масата. — Браконieri и дребни крадци. Наистина, сторили са достатъчно, за да увиснат на бесилката, но защо им е да убиват млади жени? Три от седемте жертви бяха намерени на територията на замъка.

— Не бяха ли шест?

— Една е изчезнала — обясни сър Едмънд. — Филипа, дъщерята на мистрес Фейнър — тя отговаря за прането. Преди десет седмици, точно след като прибрахме реколтата, Филипа изчезна след неделната служба. Каза, че отива на разходка, но не се върнала. Изпратих войници и конници да претърсят околността, влязоха навътре в гората, колкото можах. Помолих рибарите по крайбрежието да следят приливите, но изобщо не намерихме тялото ѝ.

— Аз организирах енорияшите си — допълни отец Матю. — Претърсихме всяка долинка, горичка и ров, дори пещерите на остров Пърбек, но не открихме нищо. Мистрес Фейнър смята, че дъщеря ѝ е мъртва, че е първата жертва на ужасните убийства. Скръбни времена, най-лошите, откакто дойдох в енорията.

— А кога беше това? — попита Корбет, докато набождаше на костената си вилица парче месо.

— Преди около единайсет години. Аз съм от Дърам, но там не можах да си намеря служба — свещеникът върна темата обратно към убийствата. — Наистина, това са времена на страх. Както казва Овидий: *Omnibus ignotae mortis timor* — „Във всички създания се крие страха от непозната смърт“. Никой не проумява защо младите девойки са убити по такъв жесток начин.

Корбет се наведе напред и зашепна на сър Едмънд, а управителят извърна глава, за да чува по-добре.

— Има ли нещо, което да свързва всички тези жертви? — попита Ранулф.

Свещеникът побутна настрани подноса си и придърпа чашата с вино. Корбет забеляза, че въпреки едрото му тяло, пръстите на отец Матю са дълги и нежни като на жена.

— Какво е общото между тях ли? Разбирам логиката ти — той повдигна вежди, — но не знам името ти.

— Ранулф, Ранулф-ат-Нюгейт, Главен писар в канцеларията на Зеления печат.

— Нещата, които са равни на едно и също, са равни и помежду си — отвърна свещеникът. — Същото логическо съждение може да се приложи към всичките тези жертви. Те са бедни, млади са, живеят в замъка, всичките си търсят работа или в крепостта, или...

— Това е голямата награда — да са твоето училище — допълни сър Едмънд.

— Да, и моето училище — усмихна се свещеникът. — Всяка събота следобед събирам всички девойки в нефа на църквата и ги уча на основни познания по четене и писане. Общо трябва да са около трийсет момичета. Някои са много схватливи, например младата Филипа. Давам им сметана и прясно изпечен хляб и през лятото — най-добрия мед от кошерите ми. В неделя е ред на младите момци. Много се гордея с училището си — додаде той.

— И аз бих се гордял — отвърна Корбет. — Оттам тръгнах и аз, от нефа на църквата „Сейнт Дънстън“, после отидох в катедралното училище, а след това — в Оксфордския университет. Понякога малки пламъчета се разгарят в буен огън.

Той спря, защото в залата влезе един прислужник с кожена торба, после се наведе и зашепна в ухото на сър Едмънд:

— Ще пристигнат след малко, но междуременно...

Управителят побутна кожената торба. Корбет взе пъклената стрела, която докторът бе извадил от гърдите на Ребека. В единия ѝ край имаше остри зъбци като на рибарска кука, а в другия — сноп вкоравени пера. Беше почистена, но Корбет забеляза как ударът е изкривил един от зъбците и дори грозният връх бе леко затъпен.

— Разпознаваш ли я, сър Едмънд?

— Има хиляди като тази из замъка.

Корбет премери с ръка тежестта на стрелата.

— Ребека е била намерена на пътека, убиецът ѝ е стоял приблизително на около един ярд разстояние. Била е млада жена, с чевръсти крака и остър слух. Ако се е почувствала заплашена, е щяла да избяга, но не го е сторила. Била е с лице към убиеца си, трябва да му е позволила да се приближи много близо. А сега ми кажете, господа — на самотна мъглива пътека в студена декемврийска утрин, във време и на място, където стават ужасяващи убийства, защо тази девойка не се е изплашила?

— Нека го кажа преди теб — гласът на отец Матю бе твърд. — Тя би разрешила на свещеника да се приближи, но аз си бях в църквата.

— Кротко, кротко — промърмори Корбет. — Никой не те обвинява, отче, камо ли да те подозира. На кой друг би позволила същото?

— На приятел — заяви Ранулф. — На друга девойка или на някой немощен старец? Ребека не е била уплашена.

Той замълча, като чу суматохата пред вратата на залата. Сър Едмънд извика на пазачите да ги пусне и група мъже и жени се дотъртриха в стаята и се заоглеждаха слисано, преди да се обърнат и поклонят на сър Едмънд.

— Това са родителите на мъртвите момичета — прошепна сър Едмънд. — Извиках ги, както пожела.

Корбет почака, докато всички се съберат до вратата и отиде да ги поздрави. Останалите от групата на централната маса го последваха. Сър Хю покани родителите да седнат, после се представи.

— Нарочно ли си изпратен тук? — една ниска стройна жена с права сива коса, свиреп поглед и плувнало в пот червендалесто лице погледна настойчиво Корбет. — Самият крал ли те прати тук да потърсиш възмездие за нашите дъщери?

— Да, да — отвърна Корбет бързо. — Това е една от моите задачи. Сър Едмънд, дали ще можем да поднесем на нашите гости по чаша мляко и вино с подправки, ръцете им са премръзнали, а устните — посинели от студ.

Молбата му бе посрещната радушно и за момент настана суетня, докато готвачите и кухненските прислужници носеха купи със затоплено вино и си мърмореха под носа нещо за нахални писари, докато раздаваха неохотно горещата напитка. Корбет също си взе чаша и я вдигна за наздравица към гостите, стоящи от двете страни на високата маса. Обърна се към жената, която бе задала въпроса.

— А ти си...?

— Мистрес Фейнър, главната перачка на замъка.

Тя подръпна шала около раменете си. Корбет забеляза, че ризата отдолу, макар и разнищена, бе безупречно чиста, а червените задебели ръце на жената бяха намазани с дървено масло.

— Аз съм вдовица, господине, а единствената ми дъщеря — Филипа, беше първата от жертвите, въпреки че така и не намериха тялото ѝ.

— Чух за това — отговори Корбет. — Има ли нещо, което можете да ми кажете относно причината за убийствата на дъщерите ви?

Първоначално всички се смълчаха, после един през друг започнаха да ваят отговори. Корбет ги изслуша внимателно, сетне вдигна ръка и ги помоли да замълчат:

— Но наоколо няма странници.

— Има разбойници — извика мистрес Фейнър. — Хорхаунд и неговата пасмина.

Другите веднага възразиха и Корбет усети, че не са склонни да подкрепят тази версия.

— Но това е нелепо — отговори един мъж, представил се като Осуалд. — Хорхаунд е браконьер, крадец на дребно, той е човек като нас, само че преживява трудни времена. Защо ще убива дъщерите ни?

— Трябва да е някой, когото познаваме — чу се глас. — Някой тук — в замъка.

Корбет хвърли поглед към старицата, облечена в прашна черна дреха; дългата ѝ бяла коса се стелеше по раменете, Корбет забеляза, че говори с лек акцент и я попита откъде е.

— Имаш остър слух, писарю. Не съм оттук, идвам от Гаскония.

— А как се казваш?

— За теб и всички тук съм Джулиана, викат ми мистрес Джулиана, писарю. Моята внучка беше убита близо до крепостния ров, но другите ги намериха до буницето. Как може да е Хорхаунд? Той никога не влиза в замъка.

Корбет остави останалите да говорят. Наблюдаваше сбръчканите им сурови лица, гнева и отчаянието в тъжните им очи, начина, по който повдигаха загрубелите си ръце, понякога сключени като за молитва. Гледаха го с очакване — Кралският писар, готов да въздаде справедливост. Той се върна назад във времето, когато гледаше лицата на собствените си майка, баща, лели и чичовци. Мъже и жени земеделци, майка му ги наричаше „земни червеи“.

Въпреки мърморенето на Ранулф и сритването в глезена, Корбет публично обеща това, което тайно се молеше да успее да направи: да

хване убиеца на техните дъщери и да го прати на бесилката. Групата бавно започна да се разотива. Отец Матю увери Корбет, че е винаги добре дошъл в църквата и си тръгна. Сър Едмънд поклати глава и тихичко прошепна, че се надява Корбет да удържи на обещанието си, но и че той самият не можел да остане повече, тъй като очаквал французите да пристигнат преди падането на нощта.

— Ще можеш ли да се справиш? — попита Ранулф, следвайки Корбет през двора на крепостта, извърнал леко глава заради хапещия вятър. Снегът вече валеше плътно и покриваше всичко в бяло. Корбет изруга, когато се подхлъзна на калдъръма, но успя да не падне.

— Налага се, Ранулф. Не усецаш ли морето от нещастие тук?

Влязоха в Солт Тауър и отидоха до стаята на Корбет.

— Няма ли да си починеш? — попита Ранулф, когато забеляза, че господарят му слага оръжейния си колан и вдига дебелото си сиво наметало.

— Французите ще пристигнат скоро, а и вали сняг — Корбет потупа Ранулф по рамото. — Може да се окажем затворници в Корф и аз искам да огледам наоколо. Няма нужда да идваш и ти.

И преди Ранулф да може да отговори, сър Хю, звънтейки с шпорите си, бе вече на половината път надолу по стълбите.

Ранулф затвори очи. В продължение на няколко мига той проклина Корбет. Старият господар Кисела физиономия очакваше Ранулф да го последва, затова не бе заключил стаята. Ранулф се загледа в железния сандък в долния край на леглото. Изглеждаше достатъчно надежден да съхрани това, което Корбет наричаше „Съкровища на Съвета“ — сборници от тайни ръкописи със символи. Те съдържаха шифрите и тайните писания на Пазителя на тайния печат, чрез които той обикновено общуваше с шпионите си: от Бърик-он-Туийд в Шотландия до владенията на рицарите от тевтонския орден — далече на изток от река Рейн. Както винаги, Корбет носеше тези, че и други тайни книги със себе си, за да може ежедневната работа на Съвета да продължава, а и за да се опита да разчете тайнствената загадка на отец Роджър.

— А аз съм свидетел — прошепна Ранулф.

Той бе стоял рамо до рамо с Корбет чак докато свещите съвсем се стопяха в стаите на Съвета в Уестминстър, в Тауър и дори в имението Лейтън. Корбет пренебрегваше лейди Мейв и децата,

напълно погълнат от задачата си, но само се разочароваше все повече и повече.

Ранулф отиде до сандъка, приклепна и провери трите здрави ключалки, изработени от истински майстор. После духна свещта, заключи вратата отвън, взе ключа и се затича по стълбите към собствената си стая. По му се искаше да се разходи из замъка и случайно, разбира се, да срещне лейди Констанс. Може би щеше да успее да я убеди да поседне с него на някоя от пейките под прозорците? Умът му жужеше от всевъзможни галантни изрази, късчета поезия, подходящи усмивки и тънки комплименти, които всеки благородник би трябвало да отправя към една дама. Но сега имаше по-належаща работа за вършене. Ранулф не можеше да забрави последното съвещание на Тайния съвет в Уестминстър. Гневният Едуард Английски риташе като уличен побойник столове и табуретки и удряше по масата като разглезено дете, докато Корбет обясняваше как тайнописът на монаха не може да бъде разгадан и как може би ще научат повече след срещата с дьо Краон. Щом съвещанието приключи, кралят придърпа Ранулф настрани, както правеше все по-често, и го притисна към стената, забил пръст в гърдите на писаря, докато му шепнеше в ухото. Предупреждението беше просто: кралят обичаше Корбет като брат, а дьо Краон бе по-опасен и от най-отровната змия из тревата. Едуард накара Ранулф да се закълне в живота си, че ако дьо Краон заплаши Корбет или нещо по-лошо — го нарани, Ранулф ще му вземе главата.

— Но той е дипломатически пратеник! — възкликна Ранулф, хем уплашен, хем поласкан от вниманието на краля.

— Ами тогава ще стане мъртъв дипломатически пратеник — усмихна се сухо кралят. — Не ти казвам буквално да му вземеш главата. Ще се задоволя и само да умре при някаква злополука. Знаеш ли какво е „злополука“, мастър Ранулф?

— Да, твое величество.

— Браво — кралят се усмихна и заби още по-надълбоко пръста си. — Защото, ако се провалиш, може и на теб да ти се случи някоя злополука.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Свободната воля се запазва при всякакви случаи.

Роджър Бейкън,
Opus Maius

Камбаната на параклиса в замъка биеше за погребение, докато Корбет, придружен от Ранулф и Чансън, премина през зейналата порта, по подвижния мост и изчезна във вихрушката, която вече бе започнала да покрива със сняг тревата и шубраците около замъка. Ранулф беше разбудил грубо Чансън, развика му се да си обува ботушите и да слезе при конюшните възможно най-скоро. На Чансън, разбира се, му отне цяла вечност да се разсъни. Ранулф трябваше да му обуе ботушите, като не обръщаше внимание дали левият ботуш е на десния крак, или не, после го завлече за врата по стълбите, избута го през двора, без да обръща внимание на плачливите вайкания на Чансън и недоумяващите погледи, които им хвърляха срещнатите обитатели на замъка. Корбет ги чакаше в конюшните със закопчано наметало, а главата и лицето му бяха скрити под голямата качулка.

— Знаех си, че трябва да почакам — промърмори той.

Ранулф промърмори нещо неприлично под носа си и помогна на Чансън да оседлае конете. Сега вече бяха в откритите околности и Ранулф усети как страхът започва да пълзи из тялото му. Той смушка коня и се изравни с Корбет:

— Сър Хю, защо излязохме вън от замъка?

— Вече ти казах — гласът на Корбет звучеше глухо под качулката. — Скоро ще се превърнем в затворници. Искам да знам къде се намираме.

Страхът на Ранулф се смени със смразяващо неприятно чувство.

— От какво се страхуваш, сър Хю?

— Загрижен съм — Корбет дръпна поводите, цъкна с език и поклати глава. — Защо фламандските пирати се навъртат тук по средата на зимата? Вярно е, че има лесна плячка, но...

За известно време яздиха мълчаливо, после Корбет обърна коня си и се загледа обратно към черния силует на замъка.

— Оттук — той протегна лявата си ръка — има около шест мили на североизток до сравнително големия град Уеръм. Френските посланици вероятно са отседнали там снощи. Навсякъде около нас, като полумесец, се простират гъсти гори, на юг от Корф, на около седем-осем мили, е морето. На изток се намира устието на реката, а на запад има една по-малка река, което превръща тази част от графството в остров. Наричат го остров Пърбек — Корбет избърса снежинките от лицето си. — Останалото ще трябва да разберем сами.

Влязоха между дърветата, завиха надясно, като следваха пътеката и минаха покрай сгушено под снега селце. Колибите изглеждаха необитаеми, само самотният плач на дете, кучешкият лай и извиващият се нагоре черен пушек издаваха признаци на живот. Продължиха напред. Щом зърна кулата на църквата „Сейнт Питър“, Корбет осъзна, че всъщност се движат по същата пътека, по която е минала и Ребека тази сутрин. При църковната порта слязоха, завързаха конете и тръгнаха по пътеката през гробището към страничния вход на църквата. Вратата беше отворена и те влязоха в студената мъглявина на нефа — мрачно място, чийто настлан с плочи под бе осветен от слаба светлина, проникваща през високите тесни прозорци. Но все пак това бе свято място, прастар параклис с тумбести колони, ниски трансепти и белосани стени. В основата на всяка колона бяха поставени кошници с билки. Всеки следващ свещеник беше поръчвал на странстващи художници да изрисуват стените с дълбокомислени, пъстри картини — те бяха умело изработени — червеното, кафявото и зеленото придаваха силна мощ на сцените от прибирането на реколтата и образите на Христос и Божията майка.

Олтарът беше малък, ограден с прост парапет, вместо с висока преграда. Отвъд него, вляво имаше ниша с резбована дървена статуя на Дева Мария с младенеца, а вдясно се намираше параклисът, където отслужваха литургии за дарителите на църквата, където на пиедестал стоеше статуя на свети Петър — в едната си ръка държеше ключовете от царството небесно, а в другата — мрежа. Помещението на олтара

беше скромно, от двете му страни имаше ниши за подноса за волни пожертвования и за светата утвар. Самият олтар беше издигнат срещу стената. Към него водеха стръмни стъпала. Отдясно висеше сребърната дарохранителница в торбичка, а до нея, под червено стъклено капаче мъждукаше свещ. Корбет коленичи и се прекръсти. Беше заинтригуван. Повечето църкви ухаеха на тамян и восък, но тази беше различна. Подушваше остра парлива миризма, която не можеше да определи. Корбет мина през малката църковна ризница — гола варосана стая, пълна със сандъци и скринове. Там под черното разпятие се намиреше мястото, където се оставяха одеждите за литургиите. Завъртя ключа на страничната врата, дръпна резето и надникна. Тази част от църковната земя принадлежеше на свещеника. В далечния край имаше проста двуетажна къща от сиви тухли, със стъпала пред главния вход и зарешетени прозорци от двете страни. Къщата изглеждаше стара, но тези от плочите на покрива, които все още не бяха покрити със сняг, блестяха в черно. Корбет прецени по дървените огради и купчинките пръст, че отец Матю е запален градинар. Зърна статуя на светец и се зачуди дали не е на някой от многобройните свети мъже и жени, които църквата беше обявила за покровители на градините и билковите насаждения.

— Какво търсиш, сър Хю? — попита Ранулф.

Корбет се върна през ризницата и застана до парапета пред олтара.

— Мисля си за убитите млади жени. Единственото, което ги свързва, освен възрастта и пола им, е че всички са се срещали тук. Чудя си дали смъртта им...

Думите на Корбет увиснаха във въздуха. Той отиде до страничната порта, увери се, че вратата е затворена и се запъти към главния вход, като поспря да се възхити на купела и на образа на свети Христофор, прегърнал младенеца, изографисан на близката колона. Отвори вратата и излезе в снежната вихрушка. Чу се звук, подобен на шум от птичи криле и една стрела се удари в камъните над него. Корбет отстъпи бързо назад и тресна вратата зад гърба си. Застанали нащрек, Ранулф извади меча, а Чансън — камата си. Конярят беше напълно буден, но още примигваше и си мърмореше нещо.

— Знаят, че нямаме лъкове. Които и да са, нямат намерение да ни нападнат! Тази стрела служеше като предупреждение.

— Кралски служителю — чу се глас през затворената врата, — кралски служителю, нямаме лоши намерения.

Корбет вдигна резето, но бе избутан от Ранулф, който отвори вратата и излезе, преди Корбет да успее да го спре. Двамата с Чансън стъпиха на най-горното стъпало. Някаква фигура се раздвижи иззад очукан надгробен камък. Беше с качулка и снегът беше покрил главата и раменете ѝ. Корбет зърна износени панталони, макар че ботушите бяха сносни, а арбалетът, който държеше, беше в отлично състояние. Появиха се и други мъже, най-малко половин дузина.

— Кралски служителю! — закачулената фигура се приближи и сведе арбалета. Ранулф с изваден меч се втурна надолу по стълбите. — Не приближавай! — извика грубо мъжът и вдигна глава. Раздърпана маска покриваше лицето му. — Кралски служителю, каквото и да си чул в замъка, ние не сме отговорни за смъртта на девойките, нито за онова, което може би ще видиш в гората.

— Каквото може да видя ли? — извика Корбет, като слезе при Ранулф.

— Ужасът, който виси в гората — отговори мъжът. — Ние сме бедни хора, прости чеда на майката земя, убиваме само за да ядем, помни това — фигурата вдигна ръка и разбойниците се обърнаха и побягнаха, изкатериха се по стената на гробището и изчезнаха в дърветата зад нея.

Известно време тримата другари се взираха в снега, после се метнаха на конете и потеглиха обратно към замъка. Мрачната сивота на деня нарастваше, докато светлината намаляваше. Снежната буря утихваше, след като бе превърнала околността в тиха бяла пустош, в която се открояваха черни дървета и храсти. Над тях се рееха самотни птици, а прещипът и шубраците се скършваха и падаха на земята под тежестта на снега. Те стигнаха до пътеката, простираща се през откритото пространство до главната порта на замъка, където по бойниците ярко горяха факли и мангали.

— Прилича на адските тъмници — промърмори Ранулф, но все пак бързаше да стигне до портата и да избяга от сковаващата пустота на полетата.

Поеха по подвижния мост. Корбет дръпна юздите. Наведе се към Ранулф и Чансън и им нареди да не споменават пред никого за стълкновението в гробището. Чансън отведе конете, Ранулф отиде до

склада за провизии, защото твърдеше, че още е гладен, а Корбет се върна в стаята си. Един прислужник чакаше отвън. Корбет отключи вратата и мъжът започна да пали светилниците. Използва духало, за да разгори мангала и подсили набързо слабия огън в камината, като постави нови пънове над купчинка въглища, наръсени с билки, които пръскаха из спалнята летни ухания.

— Господарю — мъжът се потеше, докато раздухваше пламъците с духалото, — скоро ще ти е уютно като на прасе в кочина.

Корбет се ухили на сравнението. Помогна на прислужника, докато получи задоволителен резултат, даде му една монета и заключи вратата след него. Изрита ботушите си и тъкмо щеше да се настани пред огъня, когато чу далечно пеене. Отиде до прозореца, махна капака и внимателно се заслуша. Беше грегорианско църковно песнопение, което се носеше от параклиса на замъка. Напълно забравил умората, той бързо нахлузи отново ботушите, напусна стаята и изтича по стълбите. Срещна Ранулф пред кулата, сграбчи верния си другар за рамото, и двамата забързаха, хлъзгайки се, през ледения мрак към църквата. Ранулф се опита да протестира, но знаеше, че е напразно. Както бе отбелязал пред Чансън: „Единственото нещо, което господарят Кисела физиономия наистина обича, е сгоден случай да попее.“

Параклисът „Сейнт Джон“ беше дълга, варосана, подобна на хамбар постройка. Но стените бяха изографисани, а подиумът в дъното беше настлан с прекрасен камък. Олтарът, направен с мрамор от Пърбек, сякаш искреше на светлините на свещите, поставени от двете му страни. Отец Матю, подпомогнат от отец Андрю, организираше войниците в хор, за да упражняват песнопенията за Коледа.

— Я гледай ти, Сър Хю! — повика ги с жест отец Матю. — Сигурно си чул песнопенията?

— Да бе, ангелския хор — промърмори Ранулф. — Разбира се, че ги чу.

Корбет веднага се заплени от пеенето и за известно време само стоя и слуша как хорът, под ръководството на отец Матю, пее *Puer Natus est Nobis* — „И роди се дете за нас“. Хорът бе съставен от млади момчета и възрастни мъже, но истинското пеене се дължеше на уелските стрелци, на чиито гласове Корбет особено се възхищавате. Той стоеше и си тактуваше с крак, движейки леко пръсти, все едно

можеше да улови самата същност на химна. Ранулф отсъди, че хорът, и особено стрелците, пееше много хубаво. В имението си в Лейтън сър Хю имаше свой собствен хор, съставен от прислужници и обитатели на имението, и щом химнът свърши, Корбет се впусна в пламенна дискусия с двамата свещеници относно това, което наричаха „подреждане на гласовете“. Сър Едмънд и офицерите му наминаха и отбелязаха очаровани как сериозният Пазител на тайния печат спори въодушевено кой къде трябва да застане и дали гласовете трябва да се редуват, или да пеят заедно. Сърцето на Ранулф пропусна един удар, когато лейди Констанс заедно с придружителките си също влезе в малкия параклис, сега препълнен с хора и облян в светлини, тъй като отец Матю запали още свещи и факли.

Най-накрая свещениците бяха придумани и хорът отново се събра, за да изпее под ръководството на Корбет *Introit*, началната песен от сутрешната служба на коледния ден: *Dominus dixit ad me, hodie genui tui* — „Господ ми каза: в този ден аз те създадох“. Най-напред трябваше да накарат хора да научи текста. Корбет преведе от латински — дълго упражнение, но както и в Лейтън, ритмиката на музиката им помагаше да го запомнят. След доста суетене те застанаха в три редици, за да уловят вариращите тонове, като поставиха Ранулф в средната редица — беше му доста неудобно, тъй като лейди Констанс го наблюдаваше внимателно. След като приключиха, всички решиха, че са се справили блестящо, и се върнаха към по-обичайните неща — някои от най-прочутите коледни песнопения. Поглеждайки бързо през рамо, Ранулф зърна Корбет, който пееше от все сърце, притворил очи. Накрая сър Едмънд и насъбралите се богомолци бурно ги аплодираха. Корбет се забърка в поредната разгорещена дискусия, а Ранулф се приближи до лейди Констанс. Тя пък от своя страна, като че ли предусетила намеренията му, тръгна право срещу него. Застана пред него, както би го сторила лейди Мейв — привела глава със строго изражение и прекрасните ѝ очи искряха от стаен смях.

— Мастър Ранулф — прошепна тя, — какво се опитваш да направиш? Искаш да си играеш игрички с мен? Ако искаш да говориш, тогава говори! Или пък желаш нещо друго? Да ме отведеш настрани и да ми шепнеш сладките слова, като трубадур? — очите ѝ се разшириха. — Или ще дойдеш под прозореца ми нощес с ребека и флейта и ще попееш как кожата ми блести като нежен сатен, а очите

ми... е... — тя махна с ръка. Ранулф се изчерви и тихичко благодари на Бога, че Чансън не е наблизо.

— Милейди — запелтечи той, като зърна, че Корбет отива към вратата. — Милейди, неотложни задачи ме очакват — с пламнало лице той се спусна след господаря си.

— Ранулф! — той се обърна. — Искаше ми се да дойдеш — прошепна лейди Констанс. — Искаше ми се да го сториш.

Ранулф не издържа и излетя в мразовитата нощ, като тихо си нашепваше благодарствена молитва.

Корбет все още бе въодушевен от пеенето:

— Виждаш ли, Ранулф, когато сложиш повече хора в средната редица, където гласовете не са толкова плътни, както в предната и задната редица...

Той продължаваше лекцията си, докато прекосяваше заснежения двор, факлите съскаха и разпръскваха искри като миниатюрни капки светлина, които угасваха по заледената настилка. В двора беше шумно — бутаха каруци и колички, завързваха коне в конюшнията, хората от замъка трескаво се подготвяха за приближаващия леден мрак. Ранулф набързо се сбогува и Корбет, все още преизпълнен от хоровата музика, се завърна в стаята си, където затвори вратата, напълни отново бокала си с вино и се изтегна пред огъня. Осъзна, че дьо Краон ще пристигне съвсем скоро. Помисли за хора в Лейтън: може би трябваше да го раздели на две и да го оформи в редици? Мислите го отнесоха в отрупаната със сняг църква и закачулените маскирани фигури в гробището. Какво ли имаше предвид водачът им, когато каза: „ужасът, висящ в гората“...?

Ранулф разтърси господаря си:

— Французите пристигнаха, трябва да се приготвим.

Корбет се размърда. Ранулф вече се бе преоблякъл в яркозелена дреха, поръбена със сребро. Под нея беше сложил бяла ленена риза и тъмнокафяви тесни панталони. Лицето му бе гладко избръснато, косата — пригладена, сложил си бе пръстени и около кръста бе препасал тесен кожен колан с ножница за кама.

— Лейди Констанс ще забележи колко си прекрасен — подразни го Корбет, но Ранулф вече се бе запътил към вратата. Нямаше никакво

желание да обсъжда този въпрос.

Влязоха прислужници, едва крепящи ведрата с вряла вода за миене. След като се оттеглиха, Корбет се разсъблече, изми и изкъпа, надяна чиста ленена дреха, бельо и батистена риза. Като си тананикаше църковния химн от втората неделя на коледните пости, той извади от пътническия си сандък одежда в червено, синьо и златно — цветовете на кралското семейство. Сложи си черни панталони и обу меки кожени ботуши, после нахлузи на врата си сребърния филигранен отличителен знак на кралската канцелария и постави пръстена с кралския печат на Тайния съвет на средния пръст на лявата си ръка. Ранулф и Чансън влязоха в стаята, докато той се решеше.

— Направих каквото можах — Ранулф посочи към Чансън, пременен в нова вълнена дреха. Косата му изглеждаше дори по-остра от обикновено. Закачките продължиха и когато Болингбрук влезе и съобщи за пристигането на дьо Краон.

— Обиколих замъка — Болингбрук седна върху сандъка в края на леглото. — Същински зайчарник — с повече дупки и тунели от който и да било лондонски квартал — той погледна към Корбет. — Говори се за обещанието, което сте дали...

— Знам, знам — призна Корбет. — Не трябваше да давам това обещание — той спря, защото чу камбаната на замъка да бие — сигнал, че пиршеството скоро ще започне.

Корбет поведе останалите в режещия студ. Влязоха в Залата с ангелите. Сега дългата стая бе ярко обагрена в светлина и цветове. Бяха поставили свежа зеленина, огнищата бяха пълни догоре с цепеници и пламъците се издигаха нависоко. Грееха мангали и кадилниците с тамян от църквата също пръскаха силен аромат. Музикантите в галерията настройваха флейтите и арфите. Голямата маса на подиума беше покрита с бяла дамаска и блестеше от наредените кани, бокали и гарафи.

Дьо Краон и свитата му стояха пред огнището и отпиваха от купи с топло вино. С неискрена усмивка на лице, но решен да спази етикета и протокола, Корбет се приближи към тях. Той прегърна французина с червеникава коса и мрачно лице, за когото бе сигурен, че иска да го убие, и двамата си размениха *osculum pacis* — целувката на мира: той целуна устните, които го бяха проклинали, и стисна ръцете, които искаха да се окъпят в кръвта му. Дьо Краон също съблюдаваше

официалностите. Той се отдръпна, разпери ръце и поздрави Корбет на нормански френски, като му предаде благопожеланията на своя милостив господар. Съперникът на Корбет също бе облечен в цветовете на френския кралски дом — одежда в синьо и бяло, украсена със сребърни лилии. И така те стояха, разменяха любезности, всеки вдигаше наздрависи за господаря на другия, дьо Краон с видимо самодоволна усмивка и без да прави опит да прикрие омразата в очите си. Започнаха да представят и останалите. Ранулф кимна съвсем леко към чернокосия оръженосец на дьо Краон, Бого от Байо. Корбет невъзмутимо представи Болингбрук, а дьо Краон хвана ръката на писаря и я стисна здраво:

— Учил си в Париж, сър?

— Ами да, така е, милорд — Болингбрук нарочно отговори на английски. — Но трябваше да прекратя обучението си по известни причини.

— Ако някога дойдеш отново — усмивката на дьо Краон се стопи и той отдръпна ръката си, — трябва да излезем да се повеселим заедно. Знам една отлична гостилница близо до кея Мадлен — коварен като змия, спотаена в тревата, той веднага се обърна към Корбет. — Сър Едмънд тъкмо ми разказваше за пеенето ви. Аз също съм пял в кралския параклис на Сен Дени — дьо Краон сложи ръка на гърдите си и се поклони. — Господарят ми ме поздрави за хубавия глас, а дъщеря ми Жана най-много обича да пеем заедно прекрасната песен *Companhon, farai un vers desconvenent*^[1]. Знаеш ли я, сър Хю? Композирана е от Уилям, херцог на Аквитания, когато Гаскония е била част от владенията на Франция.

Корбет не успя да се сдържи и се разхили на изключителната арогантност в забележката на дьо Краон. Дьо Краон реши да се направи на изненадан:

— Подиграваш ли ми се, сър? — подразни го Корбет.

— Бих ли се осмелил, сър Хю? Не вярваш ли, че имам хубав глас и също толкова хубава дъщеря? Когато дойдеш следващия път в Париж, трябва да погостуваш в дома ми — дьо Краон се усмихна пошироко. — Доста далеч е от кея Мадлен, уверявам те.

Корбет скри собствената си изненада. Той винаги бе считал дьо Краон за изкусен и потаен злодей, без семейство или странични интереси. От подхилването на Ранулф съдеше, че може би той и

френският му противник имат повече общи неща, отколкото би си признал.

— А твоите спътници? — попита Корбет.

Дьо Краон започна да представя четиримата професори: Етиен Дестапл — висок, изпит преподавател по теология, и Жан Вервен — дългурест и слаб, с печалното лице на човек, който мисли твърде много, а говори твърде малко. И той като Дестапл имаше суха кожа и сух глас — човек с уморени очи, който все се въртеше, шепнеше нещо на Дестапл и се озърташе наоколо с презрение. После беше ред на Пиер Сансон, професор по метафизика, който беше по-жизнерадостен, а дребното му пухкаво лице беше винаги усмихнато. И той като останалите беше облечен в тъмни одежди и дебела, поръбена с кожи наметка на раменете. Луи Кротоа беше представен последен — дребен, аристократичен мъж с продълговати пронизващи сини очи и съвсем бяла коса. За разлика от другите, той стисна ръката на Корбет и го прегърна, за да разменят целувката на мира. Корбет усети парфюма, който Кротоа винаги си слагаше, и това го върна назад във времето към мрачните прашни зали на университета в Оксфорд.

— Радвам се да те видя, сър Хю — малко поостарял, но съвсем малко.

Той отстъпи, когато дьо Краон застана помежду им:

— Да разбирам ли, че се познавате отдавна?

— За мен бе огромна чест — отвърна Корбет. — Щом някой чуе мастър Луи, повече не може да го забрави. Той преподаваше логика в Оксфордския университет.

— Сър Хю ми беше любимият ученик — отговори Кротоа. — Не заради логиката му, а просто не бях виждал човек, който да приема нещата толкова сериозно — забележката му предизвика смях. — И сега — продължи Кротоа — е необходима такава сериозност.

Той говореше бързо на нормански френски и от погледа му Корбет осъзна, че старият му приятел — майстор на бързата мисъл и точното слово — иска да си поговори тайно с него.

Сър Едмънд плесна с ръце и подкани прислужниците да напълнят чашите и да поднесат мек хляб с подправки. Разговорът се обърна към времето, ужасите на пътуването по море и историята на самия замък. Корбет се опита да въвлече Кротоа в разговор, но всеки път щом французинът се приближеше, дьо Краон или някой от другите

също се появяваха. Корбет дръпна сър Едмънд за ръкава и му зашепна за подредбата на местата за сядане, управителят кимна и обеща да направи каквото може.

Когато тръбата от галерията на менестрелите зазвуча, обявявайки поднасянето на първото ястие, Корбет видя, че е настанен от лявата страна на сър Едмънд, дьо Краон е от дясната страна на управителя, а Луи Кротоа — между него и Ранулф. Напълниха чашите с вино, вдигнаха наздравица и първото ястие бе поднесено: печена съомга със сос от лук и вино, последвана от угоен петел с подправки и пиле със сметана. Виното се лееше, лицата се зачервяваха, глъчката се усилваше. Придружителите на дьо Краон се отпуснаха, а ръководителят на френските посланици безмълвно призна, че няма какво да направи, за да попречи на сър Хю и стария му учител да си поприказват.

— Имат ли ти доверие? — попита Корбет.

— Разбира се — отвърна Луи. — Просто са любопитни — той потупа приятелски Корбет по ръката. — Дьо Краон е посещавал университета в Кеймбридж, Дестапл е изнасял лекции в кралството, както и в университетите в Ломбардия. Знанието не признава граници, сър Хю. Добре ли си?

За известно време разговорът се насочи към лични теми, накрая Корбет побутна сребърния си поднос и попита.

— Какво ще кажеш за монаха Роджър Бейкън?

— Сър Хю, не съм сигурен дали е бил шут или гений.

— Преведохте ли „Тайната на тайните“? — попита Корбет.

— Разбира се, че не — прошепна Кротоа, — но се носят слухове, че магистър Тибо бил започнал — лицето му остана невъзмутимо. — Чухте ли новината, сър Хю? Магистър Тибо организира голям пир, гуляйджийска вечер, но се случи ужасна злополука. Казват, че крадци се опитали да ограбят избата му и случайно ли, нарочно ли, лумнал огън, който помете къщата. Всички гости успяха да избягат благополучно, включително и аз, но кралските служители, които бяха изпратени да разследват случая, твърдят, че намерили три трупа в избата, е, поне останките от тях: магистър Тибо, младата жена, с която се забавлявал, и още един — непознат. Безумна нощ! Казват, че един от крадците бил англичанин, писар на име Уолтър Ъфорд. Видях го на

пиршеството онази нощ, заедно с мъж, който много прилича на другаря ти Болингбрук.

Корбет хвърли поглед през масата към Болингбрук, потънал в разговор с Дестапл. Чуваше гръмогласния дебат, който водеха относно логиката на известния теолог Абелар^[2], който използвал книгата си *Sic et Non*, за да се подиграва на другите теолози и погрешните им тълкувания на Светото писание.

— Съмнявам се, че Уилям е бил там — Корбет извърна глава, — но ако е бил и представите доказателство за това, ще мога да разследвам нещата в дълбочина.

Кротоа се засмя:

— И може би ще го запитате дали ценното съкровище на магистър Тибо, копието му на „Тайната на тайните“ е станало негово притежание? Нашият крал беше много разгневен.

— От какво? — попита Корбет. — От смъртта на магистър Тибо или от кражбата на ръкописа?

— Негово величество — Кротоа едва доловимо шепнеше — се ядосва на много неща, сър Хю. Ядосан е на мен и другите от университета. Обградил се е с ласкатели, хора като Пиер Дюбоа — подлизурковци, които помнят старата поговорка на римските правници: „Волята на принца има силата на закон“. Колкото повече остарява Филип, толкова повече се озлобява към инакомислещите.

— А какъв е интересът му към теориите на брат Роджър?

— Щом вашият крал се интересува, значи и нашият крал се интересува. Няма съмнение, че този учен монах е бил истинска съкровищница от тайни познания, но дали те си струват усилието, трябва да решим ние.

— Тибо разгадал ли е тайнописа? — попита Корбет. — Трябва да обменяме такива познания.

— Мисля, че е успял или поне е започнал. Сега аз и другарите ми трябва да спечелим благоволенieto на нашия господар, като довършим задачата. Занимавам се с шифри от много години, сър Хю, с писанията на учения Полибий и други от древните, но начинът, който Бейкър е използвал, за да закодира знанията си, е най-заплетеният, с който съм се сблъсквал.

— Ами магистър Тибо — продължи Корбет, — в нощта, когато е загинал, защо е бил в избата?

— Там беше укрепената му стая — отвърна Кротоа. — Аз бях в залата на неговия дом тази вечер. Бях се оттеглил от пиршеството. Хората бяха пили твърде много и с всеки изминал час куртизанките ставаха все по-разпуснати. Бях близо до вратата, когато магистър Тибо се появи. Поканих го да се присъедини към нас, но той отказа. Младата жена, която го придружаваше, беше изящна куртизанка, изключителна хубавица — тя се оплакваше.

— Оплакваше ли се? — възкликна Корбет.

Кротоа направи знак на Корбет да не говори високо:

— Да, оплакваше се. Каза, че ѝ е студено и че не искала да слиза в мразовитата изба. „Но нали ти ме помоли“ — ѝ каза Тибо. Тръгнаха си и не след дълго слугите се развикаха, че от избата се издигат дим и пламъци — Кротоа сви рамене. — А сега да поговоря с Ранулф...

Кротоа бързо се извърна на другата страна и остави Корбет на мислите му. Сър Едмънд бе погълнат в разговор с дьо Краон — описваше му укрепленията на замъка Корф и строителната работа, която предстоеше, щом дойдеше пролетта. Корбет седеше, вперил поглед в чашата си. Беше предупредил своя крал, че тази среща в замъка Корф е изключително опасна. Филип и дьо Краон крояха нещо, но какво? И въпреки че той беше разпитал подробно Едуард, кралят така и не разкри собствения си интерес към писанията на Роджър Бейкън.

Корбет се вгледа в лицата около масата. Според Болингбрук, който все още поучаваше със зачервено лице Дестапл, в Сорбоната имаше шпионин, готов да продаде копието, направено от магистър Тибо на „Гайната на тайните“. Поне привидно, направил го бе за злато и сребро. Беше ли същата тази личност „маша“ — средство за залавянето на Болингбрук и Ъфорд? И все пак дьо Краон можеше да доведе своите хора в избата и да ги залови на местопрестъплението. И защо магистър Тибо бе слязъл до избата? От думите на Кротоа излизаше, че Тибо е трябвало да се срещне с някого там. Дали Тибо беше шпионинът? И защо изобщо дьо Краон бе позволил копието да бъде откраднато? Дали ръкописът не съдържащо нещо много опасно? И дали то бе причината за срещата в Корф?

Корбет вдигна чашата към устните си, но се спря. Трябваше да остане с бистър ум. Облегна се и се усмихна на себе си, като си играеше с бокала. Логиката може да се опира само на това, което бе

станало в действителност, а не на това, което би могло да се случи — така го беше учил Кротоа. Така че трябваше да почака...

Алуша, дъщерята на Гилбърт, си спомняше ужаса, който изпита, когато се натъкна на тялото на Ребека. Тя бе коленичила до него на онази студена, настлана с камъни пътека и чуваше, че някой пищи. Чак когато отец Матю дойде, Алуша осъзна, че всъщност тя е тази, която издава ужасния писък. Свещеникът я бе изправил на крака и прегърнал със силните си ръце, като я милваше по косата и се опитваше да я успокои. Каза ѝ да стои до тялото, а той изтича до църквата и донесе ръчната количка. Тя помогна да положат трупа на бедната Ребека върху нея и го покри със зацапаното платно, което свещеникът донесе. След като се върнаха в замъка, родителите на Алуша се заеха да я утешават. Дадоха ѝ чаша горещо вино с подправки от кухнята, а баща ѝ се завтече до мистрес Фейнър за малко отвара от дилянка, за да може да поспи.

Алуша спа дълго и дълбоко и чак след като се събуди, осъзна с пълна сила на какъв ужас бе станала свидетел този ден. И сър Едмънд, и отец Матю идваха да я разпитват, но Алуша беше обърквана и все още под въздействието на силното вино. Тя обясни как тя и близката ѝ приятелка Ребека решили да се измъкнат от замъка и да се срещнат при църковната порта, за да занесат на гроба на Мериън малко зеленина. Все пак бе именният ѝ ден и те искаха да почетат по някакъв начин паметта на приятелката си. Алуша описа църквата и побелялата от сняг гора, и колко тихо било. Тя дори си спомни кряскането на враните и гарваните.

— Не забеляза ли нещо? — сър Едмънд и отец Матю бяха внимателни, но и настоятелни. Алуша поклати глава и забърбори за тишината и снега, за бедната Ребека, която лежала като купчина парцали на пътеката.

— Забеляза ли нещо необичайно?

Алуша поклати отново глава. Нищо не можеше да си спомни, но все пак вече идваше на себе си и спомените започваха да се връщат. Чувстваше се както утринта след празника на лятното слънцестоене, когато беше пила много от ябълковото вино и танцуваше с останалите из поляните на замъка. Най-напред не можеше да си спомни нищо, но

после спомените се върнаха — как се беше целувала с това и онова момче и което беше по-важно, как Мартин — хубавият войник — я беше загледал отдалече. Беше я притиснал здраво, докато танцуващите се въртяха във въздуха под звуците на тамбурата, ребеката и флейтата. И сега беше същото. Родителите ѝ обясниха какво е станало с тялото на Ребека — че тя лежи студена и вкочанена в стаята за мъртъвци до параклиса на замъка. Как отец Матю докарал тялото на Ребека и самата Алуша до замъка. Как помазал тялото...

Алуша седеше в спалнята на родителите си на горния етаж на малката им къща до стената на замъка и усилено се опитваше да си спомни. Сър Едмънд ѝ бе казал, че кралският писар с пронизващите очи може да дойде да я разпита. Какво ли можеше да му каже тя? И все пак спомените си бяха тук. Беше сигурна, че за миг е зърнала някого близо до портата, пък и какво правеше отец Матю на пътеката? Алуша си спомни как миналата година по същото време свещеникът беше извикан да даде последно причастие на един страж, който се бе подхлъзнал от крепостната стена и бе намерил смъртта си. Отец Матю бе коленичил и произнесъл молитвата за опрощение в ухото на мъртвеца. Защо не беше направил същото и за Ребека? Не ги ли учеше същият този отец Матю, че душата не напуска веднага тялото и затова може да се даде опрощение и тялото да се миропомаже и след смъртта?

Алуша остана в леглото на топло и сигурно, докато не я повикаха долу за вечеря. По-късно излезе с другите момичета край голямата кладя в двора на замъка. Беше момент да се сподели топлината, да се побъбри и да се пийне от кана затоплен на жаравата силен ейл с подправки. Мартин я наблюдаваше и тя дръзко отвърна на погледа му. Уплахата, която бе преживяла предишната сутрин, я бе направила посмела, като че ли осъзнала колко бързо отлита животът. Беше се съгласила да се срещнат на обичайното място — в далечния край на вътрешния двор на замъка, а Алуша винаги спазваше обещанията си.

Беше донесла прахан от бащината си кесия и въпреки че беше ужасно студено, стоеше в празния коридор, водещ към старите складове, вече неизползваеми заради падащата мазилка. Откакто застудя, тя и Мартин често се срещаха тук. Беше тъмно, безопасно и тихо, а родителите ѝ си мислеха, че е с останалите момичета. Само се надяваше Мартин да донесе онази бронзова съдинка за затопляне на

пръстите — подарък от по-големия му брат, който я беше спечелил на зарове от преминаващ калайджия. Съдинката си имаше капаче и дръжка и щом го напълнеха с въглени или горяща жарава, им даряваше уют в мрачната и студена нощ.

Алуша чу някакъв звук, духна свещта и влезе по-навътре в избите. Някой слизаше по стълбите с тихи стъпки.

— Алуша, Алуша! — каза благ глас.

Младата жена, нетърпелива да се срещне с любовника си, вече излизаше от сенките, когато осъзна грешката си. Беше твърде късно. Видя тъмната фигура, засенчваща светлината. Чу едно „скръц“ и едно „щрак“ и стрелата я улучи високо в гърдите, отпращайки я обратно дълбоко в сенките.

[1] *Companion, farai un vers desconvenent* (старофр.). — Приятелю, ще съчиня подходяща песен. — Бел.ред. ↑

[2] Пиер Абелар (1079–1142), френски философ, богослов и поет. Неговото рационалистично мислене („Разбирам, че вярвам!“) породило съпротива в църковните среди, която довела до осъждането му на църковните събори в 1121 и 1140 г. Трагичната любов на поета към Елоиза, завършила с оттеглянето на двамата в манастир, е описана в автобиографичната му книга „Историята на моите бедствия“. *Sic et Non* („Да и не“) съпоставя противоречиви твърдения на отците на Църквата по основни пунктове от християнската доктрина. — Бел.ред.

↑

ПЕТА ГЛАВА

Вижда се във всеки град, всяко село, всеки лагер... Поквара и упадък на нравите, които правят всичките ни усилия напразни.

Роджър Бейкън,
Opus Minus

Разбойникът Фоксгльв^[1] умираше. Хорхаунд, който беше коленичил до него край огъня в пещерата, разпозна симптомите. Фоксгльв беше болен дни наред, небръснатото лице на стареца беше измършавяло, бузите му бяха хлътнали, челото — обляно в пот, а очите му се обръщаха навътре. В гърлото му се чуваше странно хриптене. Ангелика направи каквото можа, даваше му отвара от мъх, но треската не изчезваше и Фоксгльв бълнуваше. Викаше братята си, приятели, загинали в голямата битка при Ившъм, преди повече от четиридесет години, когато бащата на стария крал бе заловил Симон дьо Монфор, бе го убил, насякъл тялото му и хвърлил късовете на кучетата. Според Милкуърт сега Фоксгльв се подготвяше за Божия съд, затова се връщаше назад в миналото. Но той имаше едно последно желание.

— Искам да ме изповядат — молеше се старият човек. — Трябва да доведете свещеник, който да изслуша греховете ми — той сграбчи ръката на Хорхаунд. — Отивам си, но искам да ме миропомаже свещеник. Не искам душата ми да премине опетнена в отвъдното.

Останалите от бандата се съгласиха с него. Фоксгльв може и да беше стар, но когато още го биваше, беше много ценен, опитен ловец и верен другар. Хорхаунд отиде до входа на пещерата и клекна до втория огън, като се загледа в покритата със сняг горска поляна. Бурята беше преминала, но небето обещаващо още лошо време. Хорхаунд задъвка устната си, докато разсъждаваше върху молбата на Фоксгльв. И преди се беше случвало — когато умря старият Парсли^[2]. Отец Матю беше

дошъл, но това беше в средата на лятото, когато пътеките бяха чисти и твърди, и свещеникът нямаше нищо против да се поразходи сред зелената хладина на гората. Сега беше средата на зимата, дори разбойниците внимаваха да не се изгубят, пък и трябваше да странят от отгъпканите пътеки. Хорхаунд се страхуваше от древния дъб и трупа, който висеше на него — ужасът в гората! По-рано вечерта спориха ожесточено за същото. Ангелика и Милкуърт, подкрепени от Пийзкод^[3] и Хенбейн^[4], настояваха трупът да се свали и тайно да се погребее. Хорхаунд упорито отказваше. Щеше да иде да доведе отец Матю, но щеше да го преведе до лагера по по-тайни пътеки. Свещеникът не трябваше да вижда трупа — това бе същината на позицията на Хорхаунд. Ако открият трупа, после ще ги държат отговорни за него, а и не беше ли и лош късмет да свалиш тяло на обесен? Той мрачно се усмихна. Беше спечелил спора, когато зададе въпроса кой ще среже въжетото. Никой не искаше, то и никой не се бе приближавал до трупа. Не знаеха дали е на мъж, или на жена.

Хорхаунд протегна ръце към огъня. Беше много разтревожен — запасът им от осолено месо намаляваше значително, дивечът много оредя и ловуването стана трудно, да не говорим за възможностите за плякосване. Хората на Хорхаунд старееха и силата им отслабваше, понякога изкушението да ги изостави и да навлезе по-навътре в гората, беше почти неустоймо.

— Какво ще правим?

Милкуърт и Ангелика се присъединиха към него край огъня.

— Ще доведем свещеника.

— Не, нямам това предвид!

Хорхаунд чувстваше гнева на другаря си, по широкото лице на Ангелика бе изписана силна тревога.

— Знаеш какво имам предвид.

Милкуърт приглади косата си и я върза по-здраво с връв на тила.

— Ей ни на, в сърцето на гората по средата на зимата, трима от другарите ни са болни и почти нямаме храна — той хвърли цепеница в огъня. — Забравихме даже имената си, наричаме се с имена на диви билки. Разбойници сме ние, скотове!

Той плю на земята.

— Мен не ме е страх от закона, шерифът не го е грижа за нас, но зимата ме тревожи. Още не са дошли коледните празници, а вече сме

толкова зле с храната, че ще умрем от глад. Не мисля, че трябваше да заплашваме кралските люде — добави горчиво Милкуърт.

— Не сме ги заплашвали — сопна се Хорхаунд. — Ако ще виснем на бесилката, то нека е заради еленовото месо и откраднатите от търговеца дрехи, а не заради убийствата на младите момичета.

— Още една била убита — каза печално Ангелика и отмести кичур коса от лицето си. Загледа се навътре в пещерата, където Фоксгльв едва си поемаше въздух и се бореше за живота си. — Това го разбирам — посочи към умирация човек, — но не и безмилостното убийство на млади девойки.

— Ти видя ли я? — Хорхаунд нямаше търпение да смени темата и да разсее Милкуърт.

— Да, вече ти казах, бях близо до пътеката да събирам корени и каквото там друго намерех. Видях момичето в гробището. Стоеше до гроба, беше набрала малко зеленика с червени зрънца.

— Да де, ама видя ли убитата?

— Никого другиго не видях.

— Срещна ли някакви непознати? — попита Хорхаунд.

— Струва ми се, че да, ама едва ги мернах.

— Но наоколо няма никакви — подигра й се Милкуърт. — Няма пътуващи търговци, само чужденците в странноприемницата. Кас... тел...

— Кастилци — поправи го Хорхаунд, горд, че успя да си спомни какво му беше казал мастър Реджиналд. — Те са от Кастилия, това е в Испания.

— Това пък къде е?

— Ами част е от Франция — развихри се Хорхаунд. — Мисля, че е част от Франция, някъде близо до Средните морета. Дошли са да купуват вълна. Идват от Дувър.

— Ти видя ли ги? — поинтересува се Милкуърт. — Можехме да ги спрем.

Хорхаунд размаха пръст:

— Не ставай глупав. Петима са и са въоръжени. И най-вече, те са чужденци. Знаеш ли какво става, ако обереш чужденци? Оплакват се на шерифа или на техния си крал, и докато се усетиш, хората на шерифа са вече в гората и ни отстрелват като елени. Чу ли какво стана

с Пигскин^[5] и бандата му? Преместили се по на изток, нападнали някакви чужденци, идващи от Дувър.

Групата замлъкна. Всички знаеха какво се бе случило с Пигскин и другарите му — обесиха ги на кръстопътя като предупреждение за останалите.

— Ако скоро не повикаме свещеника — Милкуърт наруши тишината, — старият Фоксгльв ще се присъедини към Пигскин.

— Не съм съгласен — възрази Хорхаунд. — Пигскин гори в ада, той си беше убиец, не като Фоксгльв — най-лошата му постъпка беше, дето прасна един по тила. Но иначе си прав — въздъхна той, — да вървим.

Напуснаха лагера и се запрепъваха в снега, проклинайки и мърморейки, докато прекосиха полянката, а посипаният по клонките скреж падаше и мокреше дрехите им. Хорхаунд придърпа качулката си по-близо до лицето. Движеха се един зад друг, като Ангелика беше най-отзад, за да може да стъпва в стъпките им.

Хорхаунд бе наистина изплашен. Гората беше потънала в мълчание, лош знак в нощно време, всичко живо се беше спотаило поради смразяващия студ и сняг. Всичко беше различно — вече ги нямаше познатите дървета и храсти, нямаше ги и камъните за ориентиране по завоите на пътеката. Нямаше го и многообразието от цветове, беше останала само непрогледната чернота, разкъсвана единствено от ослепително яркия сняг. На Хорхаунд му се струваше, че сънува. Спря, за да провери къде се намират. Тъй като бе загрижен да не се загубят, той пренебрегна протестите на Милкуърт и ги поведе към покрайнините на гората по пътеката, която се виеше между дърветата. Но най-накрая я напуснаха и се върнаха навътре, следвайки безопасния път, който щеше да ги отведе при Горския хан.

Хорхаунд събра кураж — знаеше, че ще трябва да прекосят онази полянка. Когато я достигнаха, всички спряха: дори и в полумрака виждаха как мрачната сянка, висяща от клона, се полюшваше леко, като жива. Хорхаунд се прекръсти и продължи. Беше гладен и силите му бяха отслабнали. Докато приближаваше пътеката, водеща към странноприемницата, силно развитото му обоняние долови уханията на стотвено месо и прясно изпечен хляб. Устата му се напълни със слюнка и коремът му изкъркори — той реши, че не може да пропусне подобна възможност. Накара с жест другарите си да пазят тишина,

после се промъкнаха между дърветата до задната част на хана. След като събраха сили, те се изкатериха по стената и тихо скочиха в двора, точно върху купчината тор между двата реда на конюшната. Вързаните кучета в другия край на двора веднага се надигнаха, въпреки студа, опънаха до край каишките и се разляха дрезгаво с оголени зъби. Хорхаунд бе накрая на силите си — нямаше да мръдне по-нататък. Той видя как задната врата на хана се отваря, разлива се светлина и как неустоимите ухания на готвено се понасят във въздуха.

— Кой е там? — с арбалет в ръка мастър Реджиналд стоеше в светлината. Зад него се показаха двама прислужници, сграбчили яки тояги.

— Само аз — Хорхаунд, мастър Реджиналд — извика разбойникът. — Фоксгълв умира, трябва ни храна и вода.

— И какво ще дадете в замяна? — мастър Реджиналд се приближи и сгълча кучетата да мълчат.

Хорхаунд стисна кривака си:

— Нищо нямаме — подвикна той. — Даже осоленото ни месо се развали. Мастър Реджиналд — изскимтя той, — трябва ни месо и хляб. Ще ти се отплатя през пролетта.

Той се приближи. Толкова беше гладен, че чак се ядоса. Килерът и кухнята на мастър Реджиналд бяха пълни с хубаво месо, пайове със златиста коричка, крехко свинско, гъски, пилета и разни други вкусоти. Гладът го правеше дързък. Мина през настлания с камъни двор, като размахваше сопата си, а ханджията вдигна арбалета.

— Дай ни малко храна — повтори разбойникът — и ще те оставим на мира.

Откъм странноприемницата се чу вик на непознат език.

— Имаш посетители ли? — попита Хорхаунд. Ханджията усети заплахата в гласа му. — Е, те ще пътуват, а пък ние сме склонни да им осигурим безпрепятствено минаване.

Мастър Реджиналд не осъзнаваше колко слаб и изтощен е разбойникът. Гласът се чу отново и този път той неохотно им посочи с глава топлата осветена кухня. Хорхаунд изръмжа от удоволствие. Милкуърт и Ангелика само стояха, зяпнали разпръснатите по готварските маси парчета месо, кошниците с ръжен хляб и малките самуни с бял хляб, току-що извадени от фурните от двете страни на голямото огнище. Хорхаунд се огледа наоколо. Светлината на свещите

искреше по излъсканите купи и тави и в този момент Хорхаунд взе решение. Беше се уморил от гората, това беше последната му зима, прекарана в спотайване между дърветата. Окрилен от възможността за промяна, той прекоси стаята и се загледа в притворената врата на кръчмата. Петимата чужденци седяха около една маса. Мастър Реджиналд, чието и без друго червендалесто лице бе съвсем почервенияло от гняв, го съпроводи. Донесоха кожена торба и бързо я напълниха с остатъци от месо и твърд ръжен хляб, после я тикнаха в ръцете на Хорхаунд. Ханджията им позволи да вземат един от пресните самуни и резен сирене, преди да отвори задната врата и с жест ги помоли да си вървят. На излизане, ханджията стисна Хорхаунд за рамото.

— Но запомни — предупреди го ханджията, — не искам гостите ми да имат неприятности по горските пътеки и напролет искам да ми се издължиш.

Хорхаунд и двамата му другари с радост се съгласиха. Прекосиха двора, прехвърлиха стената и клекнаха за малко в мразовития мрак, за да се поздравят за добрия си късмет.

— Чудя се защо стана така?

Червендалестото обветрено лице на Милкуърт се изкриви недоверчиво. Клекна тъй близо до Хорхаунд, че той можеше да усети дъха на развалените му зъби и непоносимата смрад от мръсните му парцаливи дрехи.

— Мастър Реджиналд искаше да ни пропъди — прошепна Ангелика. — Не ни искаше там! Не искаше да торможим онези търговци, които сигурно му плащат добре.

Вече в студената нощ, Хорхаунд бе още по-подозрителен. Ханджията не се славеше с великодушие, момчетата от кухнята му бяха разправяли, че биел прислужничките. Чужденците сигурно плащаха добре и мастър Реджиналд не искаше никакви неприятности. Хорхаунд се загледа в черното небе, а снежинките отново намокриха лицето му.

— Колко ли е часът?

— Малко преди полунощ — предположи Милкуърт. — Трябва да побързаме. Казват, че умиращите винаги си отиват преди изгрев.

Продължиха пътя си сред дърветата. Хорхаунд стискаше скъпоценната торба. От време на време загубваха пътя, проклинаха и

ругаеха, докато закачаха дрехите си по заскрежените храсти. Хорхаунд им изсъска да внимават. Близо до църквата имаше скрити тресавища, а никак не му се искаше да се хванат в капана им. Най-накрая стигнаха до гробищната стена, изкачиха я внимателно и тръгнаха между надгробните плочи и кръстовете към къщата на свещеника. Хорхаунд се почувства малко по-сигурен. Свещеникът нямаше кучета и тъй като бе добър човек, можеше да има нещо за хапване, което да подели с тях. Разбойникът внимателно обиколи сивата сграда, като търсеше издайническа светлинка между капациите, но къщата бе потънала в тъмнина. Спалнята на свещеника бе отзад, на втория етаж, но и там капациите бяха затворени и не се процеждаше светлина.

Хорхаунд загреба в снега, сграбчи малко кал и я хвърли, но нямаше резултат. Хвърли втора шепа кал и камъчета и грубо извика:

— Отец Матю! Свещенико!

Стресна се, когато един бухал забуха в далечните дървета на гробището.

— Може би не си е вкъщи — предположи Милкуърт. — Може пък да е останал в замъка.

Хорхаунд тъкмо щеше да си тръгва, когато зърна проблясък светлина, идващ от едно малко кръгло прозорче над входа откъм нефа на църквата.

— В църквата е — прошепна той.

Забърза се, връчи сопата си на Милкуърт и се покатери по ронливата стена. Камъните се забиваха в напуканите му, възпалени стъпала, но Хорхаунд не се отказваше.

Малкият прозорец беше украсен със стъклопис, подарък от някой заможен енориаш. Изображението на светец с протегнати ръце спираше гледката навътре, но една ивица неоцветено стъкло отдолу даде възможност на Хорхаунд да надникне. Той си пое рязко дъх и примигна. Входната галерия на църквата беше обляна от светлината на свещи, наредени в кръг. Отец Матю, увит в дебело тежко наметало, стоеше в центъра. От лявата му страна имаше съд, от който излизаше огън — пламъците се виеха над въглищата, а пред него имаше голяма дълбока купа от лъскав метал. Хорхаунд не разбираше какво става. От време на време свещеникът поглеждаше в някаква малка книга с размера на псалтир, която стоеше разтворена благодарение на тежестите, поставени във всеки ъгъл. Хорхаунд не можеше да прецени

дали свещеникът напяваше нещо, или говореше на себе си, устните му се движеха, като че ли произнасяше някакво заклинание. До книгата имаше малко отворено ковчеже като тези, в които лекарите държат прахчетата си. Отец Матю вземаше зрънца прах и ги поръсваше в купата, след което внимателно почистваше ръцете си.

Запленен, Хорхаунд забрави за какво беше дошъл. Наблюдаваше как свещеникът поръсва още прах, преди да запали свещ от огнения съд и да я хвърли в купата. Хорхаунд потисна вика си, когато от купата изскочиха пламъци. Загуби равновесие и едва не падна върху другарите си долу.

— Какво става? — попита Милкуърт.

Ужасен, Хорхаунд не си направи труда да отговори, а само сграбчи сопата си и се затича към гробищната стена, прехвърли я и тупна от другата страна. Без да обръща внимание на виковете на приятелите си, той се втурна към подслона на дърветата. Милкуърт и Ангелика се довлякоха, останали без дъх. Жената носеше безценната торба с провизии.

— Какво видя? — попита Милкуърт.

— Дявола! — изсъска му Хорхаунд. — Появи се в огнени пламъци!

— Глупости! — възрази Милкуърт.

— Знам какво видях — каза рязко Хорхаунд — и като се върнем в пещерата, си дръжте устата затворени. Старият Фоксгльв ще е трескав. Аз ще се престоря на свещеника — той посочи с жест църквата. — Ще му бъда повече от полза, отколкото онзи.

Сър Хю стана рано на следващата сутрин. Махна преградата на прозореца и бе пронизан от мразовития въздух. Пак валеше, макар и не тъй силно както вчера. Сложи пак дъската, отиде до умивалника, счупи леда и наплиска лицето си с вода. Бързо се облече, запали огън, като духаше в жаравата и използваше духалото, за да разгори слабите пламъци в мангалите. Поседя клекнал за малко, като се радваше на топлината. В спалнята бе ужасно студено и той се загърна по-плътно в наметалото си заради ледените течения, проникващи изпод вратата и през капациите. Беше доволен, че умът му е бистър, радваше се, че не бе ял и пил твърде много предната нощ и се усмихна, като си спомни как

той и Ранулф трябваше да помогнат на Чансън да си легне. Конярят беше стоял заедно с другите оръженоци пред подиума и беше изпил всичко, което му подаваха.

Корбет беше останал в леглото, докато събере достатъчно кураж да стане в студа. Чу камбанния звън от параклиса и реши да отиде на службата, преди да направи, каквото беше планирал. Приключи с обличането, напъха крака в подплатените с кожа ботуши, уви добре войнишкото наметало около себе си и си сложи чифт дебели ръкавици, които лейди Мейв му бе купила от един странстващ търговец, кръстосващ Лейтън и Колчестър. Остави стаята отключена и слезе по стълбите, като направи път на слугите, понесли ведро с вряла вода и наръчи цепеници и въглища за стаята му. Увери ги, че не са закъснели и каза, че ще се върне след службата.

Малкият параклис на замъка изглеждаше по-мрачен от вчера. Отец Андрю вече бе надянал пурпурните и златни одежди за коледните празници. Корбет коленичи при другите ранобудници, най-вече войници и прислужници, сгушени в малкото светилище. Отец Андрю започна службата с всички четения и песнопения, разказващи за рождението на Христос и Божието обещание за спасение. Корбет се причести и щом службата свърши, запали свещ на олтара на Богородица и зачака, потропвайки с крака, свещеникът да излезе от ризницата.

— Отче, съжалявам, че ви безпокоя, но момичето, което докараха вчера...

— Ще я опея днес по обед — отвърна отец Андрю.

— Тялото положено ли е вече в ковчега?

Старият свещеник поспря. Като подсмърчаше и кашляше, той се загледа с влажни очи в Корбет:

— Не, все още е в стаята за мъртъвци. Докторът я подготвя.

— Може ли да я видя, отче? Бих искал подробно да огледам трупа още веднъж.

Старият свещеник сви рамене, изведе го от църквата и го доведе до малка, ниска постройка близо до крепостната стена. Вътре имаше два трупа. Отец Андрю обясни, че единият е на просяк, намерен на края на пътя, умрял внезапно в деня преди пристигането на Корбет. Просякът вече бе увит в дебело платно, само лицето се виждаше — смъртнобледо, с остър нос и празни очи. До него, също на подпори,

беше поставен сандък за стрели, дълъг и тесен, та тялото на Ребека сигурно е било силом натъпкано вътре. Корбет дръпна платното. Сега тя беше облечена в бяла дреха, а черната ѝ коса падаше от двете страни на лицето ѝ. Свещеникът мърмореше поради зловонието, а Корбет внимателно огледа тялото. Опита се да прикрие дълбоката тъга от загубения млад живот, както и яростта си пред бездушното насилие. Стрелата бе извадена, а раната — запълнена с благоухания и покрита с билкова лапа.

— Сигурно приживе е била хубавка — прошепна Корбет, повдигайки дрехата, за да прегледа закръглените бедра и плоския корем на момичето. Когато натисна с ръка студената, вкоравена плът, долови тънка миризма на билки.

— Сър Хю, какво всъщност търсиш? Това е непристойно.

— А нима смъртта и убийството са приемливи? Аз дадох обещание. Ще окача убиеца на тази девойка на бесилката.

Корбет забеляза тънкоморави петна на ръката — приличаха на охлузвания. Забеляза също как кожата бе издрана, а когато обърна тялото, забеляза подобни следи по раменете и тила. Чу гласове отвън, затова върна тялото в първоначалното му положение, дръпна дрехата и го покри с грубото платно.

— Това, което търся, отче, е разрешение на тази загадка. Защо тази млада жена е била намерена на самотна пътека със стрела от арбалет в гърдите — той потупа с пръсти по ковчега. — Ти беше тук, когато вчера докараха момичето. Как бе облечена то?

— С тъмнозелена рокля и високи обувки. Аз придружих лекаря дотук. Под роклята носеше тънка кърпена фуста, беше облечена както всяко друго момиче в замъка.

— И аз така си помислих — като се запъти към вратата, Корбет се унесе в мисли.

Излезе в двора. Въпреки че все още валеше, хората сновяха напред-назад. Палеха огньовете, вадеха вода от кладенците, отваряха конюшните, деца и кучета се гонеха наоколо. Ковачът разпалваше огнището и викаше на чираците си да донесат още въглища. Един кон, по-плашлив от останалите, доволен, че не е вече вързан, изцвили и размята копита из въздуха. Пекарните и пещите бяха запалени, беше пълно с храна: дебели порязаници осолено месо и кошници с недотам

пресен хляб се носеха на масите — сковани дъски върху подпори — където гарнизонът щеше да се събере за закуска.

Корбет се разходи наоколо, като наблюдаваше как хората си гледат работата и от време на време отвърщаше на някой поздрав. Млада жена подтичваше по калдъръма с тежка кошница в ръце. Корбет я спря, взе ѝ кошницата, погледна вътре и видя, че е пълна с мръсна посуда от кухнята, която трябваше да се изтърка в гореща подсолена вода. Момичето беше миловидно, червеникава коса обрамчваше бялото ѝ лице.

— О, благодаря ти, сър — акцентът ѝ беше силен, гласът — мелодичен, а думите преливаха една в друга.

— Как се казваш?

— Ами Мариса, мастър.

— Каж ми, Мариса... — Корбет понесе кошницата през двора, а другите жени отстъпиха назад и гледаха зяпнали как този властен кралски служител помага на една от техните. Той остави кошницата на земята възможно най-далеч от огъня, за да не се опърли. — Каж ми, Мариса — Корбет извади монета и като хвана отрудената ръка на момичето, я накара да я вземе, — имаш ли наметало?

— О, не, мастър — тя явно зърна разочарованието в очите на Корбет. — Но винаги мога да взема назаем.

— Ами ако решиш да напуснеш замъка?

— Тогава нямаше да питам за наметало — ухили се тя, — защото хората ще разберат, че ще излизам.

Корбет се обърна разочаровано. Беше му станало ясно защо Ребека не бе носила наметало.

— Сър Хю!

Той се огледа. Болингбрук, разтъркваше натежалата си глава и едва се мъкнеше през снега.

— Пих твърде много — призна си той. — Трябваше веднага да си легна. Сега студът ме отрезвява — той примигна към Корбет, който видя резките от опита за бръснене по бузата на писаря. — Какво правиш тук?

— Пъхам си носа в чуждите работи — усмихна се Корбет. — Би трябвало да кажа, че се опитвам да открия нещо, свързано с убийството вчера сутринта — той обгърна с жест вътрешния двор,

кипящ от живот като всеки пазар. — Обаче не откривам нищо, пък и дьо Краон настоя да започнем рано сутринта.

Корбет поведе Болингбрук през залата, за да закусят. Ранулф вече беше там, бодър и в отлична форма, и се опитваше да убеди Чансън, който направо будеше съжаление, да хапне малко хляб и да пийне глътка от разредения с вода ейл. Дьо Краон и свитата му влязоха и размениха с тях любезности, преди да се отправят към дневната, до която се стигаше по коридора под галерията на менестрелите. Беше топла, уютна стая, същинско убежище от пронизващия студ, стените ѝ бяха плътно покрити с вълнен плат в тъмни, убити цветове. Полираният дървен под бе покрит с ориенталски килими, а огънят в голямото огнище вече припукваше весело и издигаше нависоко пламъците си. В центъра на стаята се открояваше дълга орехова маса с по един тапициран стол с висока облегалка от всеки край и подобни столове по протежение на двете ѝ страни. На масата бяха поставени пособия за писане, съдържащи мастилници, подострени пера, пемза и малко бурканче фин пясък. От двете страни стояха кръгли кожени кутии с отворени капаци, разкриващи бели ролки велен и пергамент. Железен кръг с поставени по него свещи бе спуснат от черните греди по тавана. Във всяка поставка имаше скъпа свещ от пчелен восък, за да се осигури добро осветление за седящите на масата. Имаше също и месингови канделабри, също запалени, за да се постигне нужния ефект.

Вече се бяха споразумели кой къде да седи: Корбет и дьо Краон в двата края, писарите и съветниците по протежение на двете страни. Отец Андрю дойде да изпее *Veni Creator*^[6]. Корбет заяви, че е доволен, и като остави Чансън да седне при другите оръженосци до огнището, заведе Ранулф и Болингбрук до стаята си. Бръкна в един от ботушите си, извади връзка с три ключа и се запъти към железния сандък до леглото.

— Тук са се пазели скъпоценностите на замъка — обясни той, докато изваждаше два от ключовете от връзката. — Майсторска работа, направена специално в Тауър в Лондон. Няма да срещнете друга такава. И трите ключалки са различни, а ние тримата ще държим по един ключ.

Той им подаде двата ключа и отвориха ключалките, Корбет избута капака назад и подпомогнат от Ранулф, извади червеното

подплатено ковчеже на Съвета. То също имаше две различни ключалки, за които Ранулф винаги носеше втория ключ. Корбет счупи червения и зеления печат и отключи ключалките. Вътре имаше още един капак, който само Корбет можеше да отключи, за да извади кожените торбички, съдържащи подвързаните с кожа преписи на *Secretus Secretorum* и другите ръкописи на Роджър Бейкън. Всяка торбичка бе запечатана от самия крал с пръстена с кралския печат върху кървавочервен восък.

— Кралят настоя лично да ги запечата — Корбет се усмихна на двамата си другари. — Приема ги за едно от съкровищата на Тауър — извади *Secretus Secretorum* в тъмночервената испанска кожена подвързия, на чиято закопчалка искреше аметист. — Това не е копието, което ти открадна в Париж, а личното копие на краля — намигна той на Болингбрук.

Остави торбичките и съдържанието им на пода.

— Донесъл съм също и собствените си шифри, както и най-различни други от Тайния съвет, разбира се, и тези, които самият аз използвам — той стана на крака и изтръска прахта от коленете си. — Не че имаше някаква полза от тях — въздъхна той. — Тайнописът на брат Роджър устоя на всичко, което знам.

Сър Хю подаде ръкописите на Ранулф, като му нареди да ги прибере в торбичките и да заключи ковчежетата. Тъкмо щяха да тръгват, когато чуха думкане по вратата и един от прислужниците на сър Едмънд влетя в стаята.

— Сър Хю, най-добре е да дойдете, един от французите — момчето се бореше да си поеме дъх, — един от французите е умрял от пристъп.

Корбет извика на Ранулф да пази ръкописите с цената на живота си и придружен от Болингбрук, се втурна през двора към Лантърн Тауър. Прислужникът обясни, че трима от пратениците били настанени там, дьо Краон над Залата с ангелите и Кротоа в близката Джерусалем Тауър, наричана така, защото някога имала малък параклис. Вратата към Лантърн Тауър бе задръстена от въоръжени мъже. Те се отдръпнаха, когато Корбет се втурна по каменното спираловидно стълбище и сетне по стълби, водещи към една от спалните. Вратата с откъснати кожени панти беше опряна на счупената рамка. Докторът на замъка, заедно с отец Андрю, се беше навел до

изпънатия на леглото труп. Дьо Краон и тримата му спътници стояха до пълното с пепел огнище и се оглеждаха с безпокойство.

Корбет се загледа в трупа. Дестапл определено бе умрял от сърдечен пристъп. Тясното му лице бе цялото изпъстрено с петна, изцъклените очи бяха изскочили, а устата му бе отворена, като че ли да извика. Той докосна ръката на французина: плътта бе студена и вкочанена.

— Мъртъв е от часове — печално се произнесе докторът, изтривайки ръцете си с кърпа. — Огънят е изгаснал, в стаята е студено — трябва да е умрял скоро след като си е легнал.

Корбет бързо погледна нощната масичка и малкото ковчеже с отворен капак, пълно с миниатюрни зелени кожени торбички. Той вдигна една, развърза връвта и помириша, но усети само миризма на стрита мента. Същото важеше и за празния бокал наблизо. Той напръска утайката от водата по ръката си, после затвори очи и се замисли за други стаи, където мъже и жени бяха загивали от насилствена смърт, самоубийци, заключили и подпрели вратите, жертви, които са мислели, че са в безопасност, без да съзнават, че са безмилостно преследвани като зверове в гората. Над колко трупа беше стоял? Колко пъти бе задавал познатите въпроси?

— Сигурен ли си, че е било сърдечен пристъп? — попита Корбет.

— Ако търсиш отрова — отвърна докторът, — няма да я откриеш тук. Това си е истински пристъп, сър Хю, спиране на сърцето, задух, кратки конвулсии. Смъртта трябва да е настъпила мигновено — той кимна с глава към френската група. — Казват, че имал слабо сърце.

— О, сър Хю! — приближи се дьо Краон. — Трябва да призная, че подозренията ми се събудиха — той се удари в гърдите като неискрено разкажал се грешник. — Признавам, че имах лоши мисли, но Дестапл беше стар, сърцето му бе слабо, а и пътуването по море беше изморително — дьо Краон посочи нощната масичка. — Този отличен доктор вече прегледа всички торбички и бокала. Те съдържат само следи от мента. Етиен обичаше да си прави чай преди лягане.

Корбет не погледна към Болингбрук, макар че си спомни предупрежденията на писаря относно причината французите да дойдат в Англия. Той се загледа в трупа:

— Сър Едмънд?

Управителят, който седеше близо до прозореца, скръстил ръце и потънал в мисли, излезе от сенките.

— Някой приближавал ли се е до нощната масичка — попита Корбет. — Имам предвид когато разбихте вратата?

— Сър Хю, сър Хю — дьо Краон мъркаше като котка. — Знам как работи умът ти.

— Така ли? — сръза го Корбет.

— Подозираш подло деяние, но аз те уверявам, че...

— Монсеньор е прав — намеси се сър Едмънд. — Бяхме се събрали в дневната. Забелязах — той посочи към трупа, — че монсеньор Дестапл отсъства. Изпратих прислужник да провери какво става. Той се върна и каза, че не могъл да го събуди. Не се обадох на никого, а дойдох сам. Накрая накарах да разбият вратата и ето какво открих. Оставих стража до леглото с изрични заповеди, докато проверявах виното и каните. Сър Хю — управителят вдигна рамене, — този човек е умрял от пристъп.

Корбет разгледа спалнята, която много приличаше на неговата. Сега, след като първоначалното стъписване премина, той забеляза колко е студено и как всичко си беше на мястото, чисто и подредено, повече приличаше на стаята на войник, отколкото на професор. Погледна дрехите, висящи на стената. Дестапл се беше преоблякъл в ленена нощница и трябва да е бил вече в леглото, когато е получил пристъпа. Купчина бял восък покриваше шипа на свещта.

— Няма е време даже да духне свещта — промърмори Корбет.

— Господа, господа — дьо Краон, който пляскаше с ръце, повече за да се стопли, отколкото да привлече вниманието, се приближи до леглото. — Сър Едмънд, предлагам да направим кратка почивка и да започнем събранието си, да кажем... — той присви очи — в десет часа?

Управителят се съгласи. Корбет напусна кулата, като изпрати Болингбрук да прави компания на Ранулф.

— Мислиш ли, сър Хю — Болингбрук се върна през двора, съвсем потънал в собствените си мисли, — мислиш ли, че Дестапл е починал от естествена смърт?

— Не знам — каза грубо Корбет, като наблюдаваше как дъхът му отлита в ледения въздух.

Виждаше какво се случва в двора около него, чуваше шума на хората, проскърцването на каруците и цвиленето на конете, които звучаха приглушено в тази мрачна сутрин. Според всички доказателства Дестапл бе умрял в съня си и нищо повече не можеше да се направи. Дьо Краон се държеше откровено и честно, без дори намек за обвинение. И все пак? Той потупа Болингбрук по рамото:

— Кажи на Ранулф да остане в спалнята ми.

Корбет тръгна към конюшните и по средата на пътя спря до кладенеца, за да наблюдава входа към Лантърн Тауър, като за прикритие използваше хората, които се щураха насам-натам. Дьо Краон и останалите излязоха и всеки тръгна в различна посока. Корбет забърза обратно:

— Луи, Луи, може ли да поговорим?

Кротоа, сгушен в черната си мантия, се обърна и се усмихна:

— Добро утро, сър Хю — той стисна ръката на Корбет.

— Точно така, Луи — усмивката не слизаше от лицето на Корбет.

— Дръж се така, като че ли си разменяме любезности — прошепна той. — А сега, за ръкописите — той повиши глас и забърбори за шифри и велен, докато дьо Краон и останалите вече не можеха да ги чуят.

— Е, Луи — той подхвана французина за лакътя и внимателно го насочи през двора към Залата с ангелите. — Един от другарите ти е мъртъв.

— Той не ми беше другар — заяви Кротоа. — Никак не харесвах Дестапл, той беше противен и тесногръд човек. Веднъж написа коментар върху първата глава от Евангелието от Йоан. Докато я четях, не можех да реша дали Дестапл се мисли за преродения Йоан, или направо за Христос. Явно мислеше, че има природна дарба за божественото, много по-дълбока от нас, обикновените смъртни.

Корбет високо се изсмя. Беше забравил за ожесточеното съперничество, което предизвикваше тази професори да се хващат за гърлата.

— Две други неща ще ти кажа — продължи Кротоа. — Дьо Краон и неговият господар, кралят, не харесваха Дестапл. Той познаваше достатъчно добре Светото писание, за да оспори авторитета на Филип. Помниш ли стиха: „Не бъдете като езичниците, чиито

владетели обичат да налагат властта си“? Дестапл постоянно напомняше на Филип за това.

— А второто нещо? — попита Корбет.

— Е, сър Хю, със слабо сърце или не, не вярвам Дестапл да е умрял от пристъп. По един или друг начин е бил убит.

— Какво? — отстъпи назад Корбет. — Това твърдиш ти, приятелят на дьо Краон?

— Не съм му приятел — прекъсна го Кротоа. — Нито на него, нито на неговия господар, краля.

Те спряха, докато една каруца премине и се отдръпнаха назад, за да не бъдат опръскани с кал.

— Хайде да отидем в Залата с ангелите — продължи Кротоа. — Ще се държим така, сякаш продължаваме приятелски разговор. От колко години се познаваме, сър Хю? Двайсет, двайсет и две? — той смушка Корбет. — Мислиш ли, че защото съм французин, не съм ти приятел? Мислиш ли, че щом сме родени в различни кралства, можем да сме със сроден ум и душа?

Влязоха в Залата с ангелите, където прислужниците почистваха всички следи от снощния пир. Отидоха до камината, взеха си два стола и седнаха да се постопят. Кротоа застана така, че да наблюдава главния вход и тихо нареди на Корбет да пази входа откъм дневната.

— Ако влезе някой — прошушна той, протягайки ръце, — да знаеш, че сравняваме достойнствата на Алберт Велики и Тома Аквински. А сега, към същинския въпрос. Хю, не знам защо съм тук. Да, аз съм специалист по тайнопис. Изучавал съм трудовете на Роджър Бейкър, но го считам за самохвалко и позьор. Да, той може да бъде истински учен, но може и да напакости. Писанията му се въртят около собствената му гордост и превъзходство. Разбирам колко привлекателно е да разбереш истинската стойност на *Secretus Secretorum*, но сега съм объркан.

Той се протегна напред, като размаха ръце, за да наблегне на онова, което предстоеше да каже:

— Защо сме тук, сър Хю? Каква е истинската причина? Да споделим познанията си? — той тръсна глава. — Нашите кралски господари се ненавиждат един друг. И второ, защо тук, в Корф?

— Защото Филип помоли за замък близо до брега и се съгласи ти да дойдеш при нас като жест на приятелство.

Кротоа изсумтя.

— И трето — продължи той, — защо избрах мен и останалите?

— Заради познанията ти?

Кротоа поклати глава:

— Между нас има само едно общо нещо, сър Хю. Ние сме членове на Сорбоната, добре позната с възраженията си към строгите изисквания и претенции на Филип Френски.

— И четвърто? — попита Корбет.

— Етиен Дестапл — Кротоа въздъхна дълбоко. — Забеляза ли снощи, сър Хю, че Дестапл яде съвсем малко на банкетата?

— Не се е доверявал на домакина си?

— Не, Хю, не се доверяваше на своите. Дестапл, също като мен, беше много подозрителен относно причината да бъде тук. Нали разбираш, Хю, никой от нас не е приятел с дьо Краон и не се радва на благоволенieto на Филип Френски. Същото се отнасяше и за магистър Тибо.

Корбет се загледа в пламъците. Спомни си пиршеството снощи. В интерес на истината, Дестапл повече си приказваше с Болингбрук, отколкото с когото и да било друг, а после беше отишъл да се запознае с Ранулф.

— И защо тогава дойдохте, и то по средата на зимата?

— Нямахме избор — измърмори Кротоа. — Ние сме слуги на краля. Ако го разсърдим, забележително е колко бързо, както Луцифер е бил прогонен от небесата, можем да бъдем освободени от постовеите си. Виж — Кротоа се приближи и се озърна из залата, за да се увери, че никой не ги наблюдава, — защо ти си тук, сър Хю Корбет? Не ти ли се искаше да си насаме с лейди Мейв или да играеш с децата си? Ти си верен служител на своя крал, но вярваш ли му? Одобряваш ли всичко, което прави?

Корбет си припомни Едуард на последното събрание на Съвета: отметнатата назад оловносива коса, почервенялото от гняв лице и разкривените в гримаса устни. Спомни си как той посрещна шотландските посланици в църквата, облечен в черна броня и яхнал великолепия си боен кон Баяр — как извади меча си и се провикна, че острието му е единственото правосъдие, което шотландците ще получат от него.

— Има разлика — замисли се той. — Моят господар, кралят, е човек с труден характер, но той ме харесва, доверява ми се и понякога мога да усмиря гнева му.

— Филип е различен. Властта му става все по-силна от година на година. Той не се вслушва в нашите увещания, а в братята си, Луи и Шарл, и малка пасмина адвокати. Единствената опозиция на нашия крал са университетите с техните философи и прависти, и то най-вече в Париж. Казано направо, Хю — лицето на французина беше пребеляло, капки пот избиха на слепоочията — наистина смятам, че ни доведоха тук, за да ни убият далеч от домовете ни. Ние сме неудобни и трябва да ни отстранят като обелката на някой плод, пък и ще послужим като предупреждение за останалите в Париж.

Кротоа замълча, когато влезе един прислужник, за да им поднесе ейл с подправки.

— Нищо чудно, че Филип се е съгласил да пътуваме до Англия. Виж бедния Етиен, докато подготвят трупа, да му сложат разните билки и мазила, ще бъде твърде късно някой лекар да прегледа обстойно тялото му.

— Ами *Secretus Secretorum*? — попита Корбет. — Не иска ли твоят господар да се преведе, да се разгадае тайната?

Кротоа отпи от ейла:

— С какво всъщност сме се захванали, Хю? Истинско познание или куп глупости, бreme, кошница с измислици, стоварена върху гърба ни, хитроумна измама, коварна тактика, организирана по много различни причини? О — той махна с ръка, — Филип обича тайните, независимо дали ще са на Роджър Бейкър или на тамплиерите. Знае за черния прах, който може да се превърне в огън. И наистина, монахът може да описва невероятни неща, но това може и едно дете.

Корбет стисна бокала си и подуши топлия му аромат, който пробуди у него спомен за градина, изпълнена с цветни ухания. Ако Филип е замислил нещо, зачуди се той — а това беше напълно вероятно, защо бе намесен Едуард Английски? Какво стоеше зад всичко това?

— Снощи — рязко каза той, — след празненството, Дестапл и неговите другари се върнаха по стаите си. Според доказателствата, Дестапл се е преоблякъл за лягане, изпил си е отварата от мента и е получил пристъп. Наистина е имал слабо сърце. Какво друго

обяснение може да има? — той се усмихна на Кротоа. — Мислиш твърде мрачно, Луи. Ако Дестапл е имал подозрения, той нямаше да пусне дьо Краон в спалнята си и съвестно щеше да провери всичко, предложено му за ядене и пиене. — Корбет направи пауза. — Налага се да те попитам — би ли те пуснал Дестапл в стаята си?

— Не! — отговорът му бе категоричен. — О, света Дево, закрилай ни! Не се доверяваме на дьо Краон и със сигурност не се харесваме помежду си. Според останалите, никой от нас не е посещавал Дестапл след оттеглянето му. Аз със сигурност не съм, а другите двама бяха доста подпийнали. Напълно съм сигурен, че Дестапл никога не би позволил да остане насаме с дьо Краон във Франция, а за тук пък да не говорим. Същото беше на кораба и по време на пътуването ни от Дувър. Виждаш ли, сър Хю, никой не би могъл да знае дали един от нас, включително и аз — учени, професори от Сорбоната — може да работи за дьо Краон.

— Защо ми разказваш това? — запита Корбет.

— Учил съм логика, Хю, знам как да изграждам хипотеза, основана на доказателства и как логично да я развия, но с течението на годините — Кротоа се изправи — започнах да осъзнавам и други мисли и чувства — той потупа Корбет по рамото и се наведе. — Да ми прости Бог, сър Хю, но мисля, че ме доведоха тук, за да умра и ако това стане, независимо какво си мислиш за мен, искам правосъдие. Ще бъда внимателен, но все пак — той рязко се изсмя — и Дестапл беше внимателен.

Кротоа се отдалечи. Корбет доизпи ейла и си припомни онази заключена стая, и видя в мислите си как Дестапл се гърчи на леглото. Кротоа сигурно грешеше? Никой не бе упражнил насилие. Ако мъртвият французин не се е доверявал на своите, то със сигурност не би се доверил и на англичанин. Той остави бокала си на близкостоящата маса и се огледа из залата. Втренчи се в мястото, на което така добре се бяха веселили снощи, опита се да си спомни какво е видял и се зачуди дали Луи Кротоа е прав. Докато всички са яли и пили, дали не се е подготвяло убийство?

Когато Корбет напусна залата, снегът валеше толкова силно, че хората от замъка се бяха изпокрили в конюшните и собствените си колиби край крепостната стена. Той влезе в Лантърн Тауър и бързо се изкачи по стълбите. Стаята на Дестапл бе вече празна, с изключение на

стража, който дремеше на стол до вратата. Корбет му каза да не става и бързо обиколи стаята на покойния. Одеждите на Дестапл все още висяха на стената, но както и бе очаквал, скриновете и ковчежетата бяха преместени на сигурно място, най-вероятно от дьо Краон.

— Аз бях тук, да знаеш — войникът отвън играеше с шлема си, докато посочваше към леглото и размахваше из въздуха мръсните си дебели пръсти.

— Моля? — отвърна Корбет.

— Бях тук, когато разбиха вратата, затова сър Едмънд ме остави да пазя.

— Видя ли нещо подозрително? — запита Корбет.

— Нищо освен стареца, проснат на леглото — стражът посочи малкото легло с прибран балдахин.

— Така ли си беше? — поинтересува се Корбет.

— Сър Едмънд бе изключително внимателен. Тялото беше извъртяно — каза войникът — все едно старецът се е опитал да стане. Завесата беше дръпната назад, имаше бокал на масата и онуй малко ковчеже, но нищо повече.

— Вратата със сигурност ли беше заключена? — попита Корбет.

— О, да — отвърна мъжът. — Някои от хората в замъка — продължи той — смятат, че това място е прокълнато.

Корбет хвърли монета на стража и като заслиза по стълбите, се зачуди дали пазачът казва истината.

[1] Foxglove (англ. бот.) — напръстник — Бел.ред. ↑

[2] Parsley (англ. бот.) — магданоз. — Бел.ред. ↑

[3] Pea's cod (англ. бот.) — грахова шушулка. — Бел.ред. ↑

[4] Henbane (англ. бот.) буника, блен. — Бел.ред. ↑

[5] Pigskin (англ.) — свинска кожа. — Бел.ред. ↑

[6] Veni Creator (лат.). — Ела, Създателю. — Бел.ред. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Ако хората трябва да са подчинени на един закон, то нека поне той бъде законът на Англия за англичаните и на Франция за французите.

Роджър Бейкън,
**Компендиум на
философската наука**

— Не вярвам, че подобни неща са възможни, те са плод на фантазията. По мое мнение брат Роджър е велик учен с буйно въображение.

Луи Кротоа се облегна на стола, като избута ръкописите настрани, като че ли се страхуваше да не се измърси. Корбет, седнал на края на масата, се зачуди дали старият му приятел е решил да се противопостави на опасността. Като отхвърляше Роджър Бейкън, той категорично настояваше срещата да се прекрати. Дьо Краон обаче, в другия край на масата, изглеждаше невъзмутим. Беше свалил наметалото си и развързал подплатената си дреха отдолу.

— Съгласен съм — Жан Вервен се наведе и се загледа в дьо Краон. — В своята *De Mirabile Potestate Artis et Naturae* — „За чудодейната сила на изкуството и природата“ — Вервен преведе заглавието, като че ли останалите и понятие си нямаха от латински — брат Роджър твърди — той вдигна един от ръкописите пред себе си, — че има чудеса, родени изцяло чрез изкуството или природата. В тях изобщо няма магия. Защо? — Вервен вдигна глава и тънко се подсмихна. — Защото, или поне така твърди Бейкън, е доказано, че цялата сила на магията е по-маловажна от тези на изкуството и природата.

— Какво искаш да кажеш? — попита дьо Краон.

— Нищо, милорд — отвърна Вервен. Той примигна с уморени очи и почеса върха на носа си. — Но оттам логично заключаваме, че ако чудесата са в резултат на изкуството и природата, то тогава те могат да бъдат видени от всички и няма никакво тайно познание.

— И все пак той си противоречи в това — включи се Кртоа. — Брат Бейкън говори за, цитирам: „чудни изобретения, конструирани в древността и по негово време и той се е срещал с хора, които са подробно запознати с тях“.

— Той казва — Вервен повиши глас — в неговата „De Arte...“

— Освен за пособието за летене — намеси се Корбет.

— Ах — отвърна Кртоа, — но той твърди, че познава човека, който го е измислил от край до край. Роджър Бейкън твърди, че наистина е говорил с някого, който поне на теория е конструирал летящо устройство.

— Той има предвид... — заговори Пиер Сансон. Дебелото му лице бе цялото почервенияло, рядката косица — мокра от пот, беше разхлабил връзките на наметалото си и го бе отметнал на стола. — Той има предвид... — тънкият му гласец предизвика смях сред оръженосците до огнището — Пиер дьо Маренкур.

— Ах, да — Кртоа поклати глава, — този мистериозен философ, за когото се предполага, че е обучавал брат Роджър в Париж. Вижте — той облегна лакти на масата, — допускам, че брат Бейкън е отправил невероятни твърдения. Чуйте — той хвана един ръкопис. — Той действително пише: „Възможно е да се изградят големи кораби и други мореплавателни съдове, които да се управляват от един човек, а да се движат много по-бързо отколкото галера, пълна с гребци“ и после: „Възможно е да се построи каруца, която да се движи с нечувана скорост и това движение да не зависи нито от човек, нито от каквото и да било живо същество“. По-нататък — Кртоа отпусна ръкописа — той разказва за устройство, което, ако бъде конструирано, ще може да отведе човек, непокътнат, до дъното на морето. И сега — французинът се разгорещи, — какво ще стане, ако аз започна да твърдя, че съм построил чифт крила, с които да полетя от върха на този замък? Има ли някой тук, който би желал да опита?

Въпросът предизвика изблик на смях. Като закриваше устата си с ръка, Корбет погледна към дьо Краон — свлечен на стола си, с намръщено лице, той сякаш следеше всяка сричка от дебата. Беше

заклучил, че с изключение на дебелия Пиер Сансон френските учени не питаеха кой знае какво уважение към твърденията на Бейкън и че гледат с недоверие на Secretus Secretorum. Бяха преглътнали доста бързо смъртта на другаря си, почти не се забелязваха признаци на печал, освен при Кротоа, който бе помолил отец Андрию да отслужи заупокойна молитва по-късно през деня. Дьо Краон бе получил обещанието на сър Едмънд, че тялото ще бъде почистено и подготвено, намазано с благоухания и изпратено с каруца в Дувър, за да отпътува обратно за Франция. След като веднъж всички се бяха събрали заедно, Кротоа бе повел атаката, подхвърляйки хипотезата, че ако Бейкъновите твърдения в други, достъпни ръкописи, могат да се определят като нелепи, то защо е необходимо да се обръща внимание на някакъв таен ръкопис, който не може да се разшифрова и е напълно непреводим? С други думи, разсъждаваше кисело Корбет, французите искаха да си отидат у дома.

— Но вие трябва да имате доказателство — прекъсна ги Болингбрук. — Когато бях в... — той млъкна и се спря навреме — в университета в Оксфорд, лекторът трябваше да докаже тезата си или чрез логика, или чрез експеримент.

— Именно! — Кротоа се хвана за думите на Болингбрук. — В труда си Opus Maius монахът твърди, че ако срежеш лешникова клонка на две и разделиш парчетата, двете отделни части ще се опитат да се приближат една до друга и ти ще усетиш усилията на двата края.

Той се наведе напред и взе лешниково клонче, постави го на масата, грабна нож, разряза клончето на две и задържа разделени двете части. Сър Едмънд, седнал на висок стол отдясно на Корбет, стана на крака и втренчено се загледа.

— Виждате ли някакво движение? — попита Кротоа. Управителят заобиколи масата и се приближи. Кротоа му връчи клонките. — Усещате ли някакви чувства между двете парчета, като любовници, копнеещи да се срещнат?

Сър Едмънд ги подържа малко и поклати глава.

— С други думи — Кротоа приключи изявлението си с една от класическите университетски фрази, — това, което трябваше да се докаже, не се доказва. Следователно, хипотезата, която зависи от него, не би могла да е валидна.

— И все пак — заяви Болингбрук, — в същия труд, който цитирахте, Бейкън говори за „определени огнени смеси, селитра, въглен и сяра, които, ако се увият в пергамент и се запалят, ще предизвикат ужасен шум и пламъци“.

— Но това доказателство ли е? — присмя се Вервен. — Ако хвърлиш къс месо на гладни кучета, пак ще чуеш ужасен шум.

— А, да — отвърна Болингбрук, — но това може да се очаква. Аз казвам, че Роджър Бейкън е доказал, че тази смес ще доведе до въпросния ефект, както прави в Седма глава от *Opus Maius*, където се демонстрира как дъгата може да бъде измерена.

— Ами ако... — гласът на дьо Краон изплющя като камшик. Френският посланик бе истински раздражен от цинизма на спътниците си. — Ами ако разрешението на всички тези загадки е в *Secretus Secretorum*? Възможно ли е — размаха ръка — отговорът, как може каруцата да се движи сама или разделените краища на лешникова клонка да се опитват да се свържат, да се намира там? Не твърди ли Бейкън, че — дьо Краон затвори очи, за да си спомни думите — „мъдрите винаги са били отделени от множеството и са скрили тайните истини на мъдростта не само от простолюдието, но дори и от обикновените философи“?

— Какво нахалство! — възмути се Кротоа. — Щом Иисус е могъл да разкрие божествените истини навремето, то защо да не може Бейкън да сподели своите тайни?

— Не е точно така — отвърна дьо Краон. — Не е ли казал самият Иисус, че е говорил на множеството чрез притчи, а открито и ясно само пред собствените си последователи? Господа, ние не сме тук, за да обсъждаме твърденията на монаха, а за да разгадаем и преведем тайния му ръкопис — това е заповедта на нашите короновани господари.

Дьо Краон погледна към Корбет, очаквайки подкрепата му, но преди той да може да отговори, вратата се отвори, влезе вестител и прошепна нещо на ухото на сър Едмънд. Управителят кимна, но подкани с жест Корбет да продължи. Пазителят на тайния печат отвори кожената торба в краката си и извади своето копие на Бейкъновата *Secretus Secretorum*.

— Мосю дьо Краон е прав — започна той. Потупа корицата, като с учудване отбеляза, че и дьо Краон е извадил собственото си копие. —

Всичко зависи от този ръкопис — той отвори закопчалката и разтвори проскързващите пергаментови страници. — На пръв поглед изглежда лесно — латински ръкопис, със странни символи тук и там, но в думите почти няма смисъл. При превод изглеждат като детско бърборене.

— Каквото са си всъщност — намеси се Кротоа.

— Не можем да знаем това. И тъй, Бейкън изброява седем начина за съставяне на тайнопис. Първо, зад букви и символи — всички сме запознати с този метод. Второ, чрез притчи, истории познати единствено на пишещия и избрания му читател. Има и по-сложни начини, например — Корбет показва три пръста — употребата на думи, където само съгласните са важни или пък различни азбуки. Брат Роджър е изучавал иврит и гръцки, както и латински, така че би могъл да използва някой от тези езици или пък друг незнаен език. Шестият метод е отхвърлянето на буквите и използването на математически знаци, и най-накрая, съществува доста по-финият начин пишещият да си създаде своя собствена азбука, личен език, състоящ се от различни видове символи и знаци, които са известни само на него и на онези, пред които ги е разкрил. И така, доколкото ни е известно, Secretus Secretorum е била написана от Бейкън, а после ѝ е било направено копие. Не сме много сигурни дали английският крал или Негово Величество кралят на Франция притежават оригинала, но ни уверяват, нали, мосю дьо Краон, че тези два ръкописа са напълно идентични — дьо Краон кимна бавно. Корбет продължи: — Затова предлагам да сравним двата ръкописа още един път. Обаче това ще отнеме целия ни ден. Затова моята препоръка е магистър Болингбрук и магистър Сансон да се заемат с тази задача.

— Ами ако... — Ранулф, увлечен от спора, почука по масата с ръка. — Ами ако наистина съществува ключ?

— Беше проведено щателно разследване — Сансон поклати глава. — Няма дори намек или слух, че такъв документ съществува. Ние всъщност трябва да разберем използваните латински думи, както и различните символи и букви, които ги разделят.

— Като жест на добра воля — дьо Краон се изправи от стола си — и по заповед на моя владетел мога да разкрия, че магистър Тибо, преди злощастния инцидент — дьо Краон погледна Болингбрук —

действително бе открил ключ, и се надяваше, че ще успее да преведе целия ръкопис!

Френският посланик се наслаждаваше на смайването, което предизвика репликата му. Корбет беше зяпнал невярващо. Ранулф се наведе и му прошепна да се успокои.

— Мосю, шегуваш ли се? — възрази Ранулф.

— Мосю не се шегува. Ако обърнете на последната страница от *Secretus Secretorum* — дьо Краон почака, докато Корбет намери страницата, — на втория ред сред привидно безсмислена фраза се откроява следното: *Dabo tibi portas multas* — „Ще ти дам много врати“.

Втрещен в последната страница от ръкописа, Корбет четеше внимателно въпросния ред, докато французинът обясняваше как, ако се махнат определени букви и се разместят дадени символи, цитираните от него думи изникват от бъркотията на страницата. Сър Хю успя ясно да разчете думата *dabo*.

— Боя се — дьо Краон проговори отново, — че това е всичко, което магистър Тибо е успял да дешифрира.

Ръкописът започна да обикаля масата, всяка враждебност бе забравена, докато учените изучаваха буквите и започваха да спорят помежду си. Объркан, Корбет се облегна назад. Той имаше възможност да види френското копие и дори да хвърли поглед на първата страница, цвета на мастилото, формата на буквите и символите, текстурата на ръкописа и да се увери, че двата ръкописа са точни копия един на друг. И в същото време дьо Краон бе тъй услужлив, думите му бяха слисали не само Корбет, а и собствените му колеги. Но защо, чудеше се Корбет, французинът бе толкова отзивчив?

Дискусията продължи поне още час, използваха се пергамент и пера, дьо Краон, досущ като учител, обикаляше около масата и обясняваше какво бе направил магистър Тибо, като признаваше, че не знае как е стигнал до такива заключения.

Крепостната камбана заби за обедната молитва и те спряха дискусията, а Корбет поде известната молитва: „Ангел възвести на Мария“. Той забеляза развеселено, че скупчените около масата учени избърбориха набързо думите и незабавно се завърнаха към вълнуващия ги въпрос.

Малко след това сър Едмънд обяви, че обядът е сервиран в залата долу, и Корбет сложи край на срещата. Той и дьо Краон се уговориха

да няма други събирания до края на деня, докато Сансон и Болингбрук сверят ръкописите. Бъбрейки словоохотливо, дьо Краон поведе останалите от групата през коридора към залата. Корбет и Ранулф останаха да си поговорят със сър Едмънд. Управителят затвори вратата зад гостите си и като дръпна Корбет за ръкава, го отведе до камината, приканвайки Ранулф да се присъедини.

— Снегът спря да вали — промърмори той. — Един пътуващ търговец пристигна в замъка, идва от едно от крайбрежните села. Донесе новината, че фламандските пирати са наближили брега повече от обикновено.

— В това време? — възкликна Корбет. — Морето е бурно, много малко плавателни съдове ще напуснат пристанището. Тъй че какво чакат?

— Или по-точно, какво търсят? — отвърна Ранулф.

— Притеснен съм — призна управителят. — Замъкът е добре укрепен и разполагаме с доста хора, но рано или късно вие и френските посланици ще трябва да си тръгнете. Помисли си, сър Хю, за срама, ако ти или мосю дьо Краон дали по море, или по суша, попаднете в засада или бъдете пленени от фламандски пирати. Оттук ще чуя бесните крясъци на Едуард в Уестминстър, а пък за гнева на Филип Френски... ами... — той сви рамене.

— Но едва ли има истинска опасност, нали? — отвърна Корбет. — Пиратите са в морето, търсят си плячка — някой невнимателен търговец или някое беззащитно селце, откъдето да си вземат прясна храна и да се завърнат по корабите.

— Знам, знам — управителят поклати глава. — Ти си писар, сър Хю, опитен в делата на Съвета. А аз съм войник. Рядко се случва пирати да се приближат толкова и то в такова лошо време. И все пак те могат да го използват като свое предимство. Могат да изтеглят корабите на брега, а те са пълни с хора — и то все отчаяни ветерани. Ако те слязат на брега, може да отнеме дни и дори седмици, докато съобщението стигне през снега до Лондон и до някое от петте пристанища. Сметнах, че съм длъжен да кажа това — той посочи към вратата. — Ще се присъединиш ли към нас в залата?

Корбет не беше много гладен, извини се учтиво и излезе, сетне се заподхлъзва по заледената настилка към стаята си в Солт Тауър. Изчака пред огъня, докато Ранулф и Чансън се завърнат, после сложи

коняря да пази на вратата и се опита да подреди хаоса, бушуващ в главата му.

— Нищичко не разбирам, Ранулф — червенокосият писар седна на малкото писалище и потопа перото си в затопленото от огъня мастило. — Все едно е да си на открито, когато падне мъгла. Да продължаваме ли, или да изчакаме, докато се вдигне? Както и да е, нека изложим препятствията.

Корбет закрачи нагоре-надолу, а перото на Ранулф заскрибуца по пергамента, като записваше в тайнопис, който само той и Корбет разбираха.

Първо: Защо нашият крал толкова се интересува от тайния ръкопис на Роджър Бейкън? Какво е открил, че е толкова заинтригуван, а не иска да го сподели дори с мен? Прочел е всички писания на Бейкън и донесе Secretus Secretorum от книжната си съкровищница в Уестминстър. Дали това се дължи на факта, че е чул, че Филип Френски се интересува също толкова, или е вярно обратното? Дали Филип просто, също като мен, е любопитен да разбере причината за дълбокия интерес на Едуард към писанията на отдавна умрял францисканец?

Второ: Дали Secretus Secretorum е истински документ? Дали наистина съдържа безкрайна съкровищница от тайни, или само дрънканици? Има ли ключ към тайнописа? Истински ключ? Едуард Английски не го е открил, но какво да кажем за Филип Френски? Според дьо Краон, както ни показва известни доказателства за това тази сутрин, един от редовете може да бъде превърнат в свързан текст. Но дали това е случайност?

Трето: Защо французите откликнаха с такава готовност на молбата на Едуард Английски? И даже настояваха, че подобно сътрудничество е съвсем в духа на Парижкия договор? Защо се съгласиха да дойдат в Англия и защо помолиха срещата да се състои в самотен замък близо до брега?

— Защото знаеха — Ранулф вдигна глава, — че Едуард би се съгласил на това. Той не обича да ходиш във Франция. Ако Филип настоява двата двора да си сътрудничат, това е най-малкото, което Едуард може да изисква.

— Така си е — промърмори Корбет.

Той се спря пред огъня и се загледа в резбованите по дървената полица лица. Майсторът се бе опитал да имитира лицата на водоливниците от църквите, но в края на краищата се бе примирил с простички кръгове, в които бяха грубо издълбани очите, носът и устата. Корбет продължи да крачи из стаята.

ЧЕТВЪРТО: Дьо Краон води със себе си и специалисти по трудовете на Бейкън от Сорбоната. Тези мъже са специалисти и по шифри и тайно писмо. Един от тях вече умря при нещастни обстоятелства. Старият ми приятел Кротоа признава, че никой от тези учени мъже не е приятел на френския крал. Те се противопоставят на идеята му за абсолютно господство. Кротоа е убеден, че Дестапл е бил убит, но за това не съществува и помен от доказателство. Той също смята, че самият той, както и останалите, са нарочени да бъдат убити и затова са доведени в Англия — за да умрат при злощастни обстоятелства, без това да доведе до излишни проблеми. Луи Кротоа вярва, че тези „злополуки“ ще бъдат осъществени и ако възникне някакво подозрение, то ще бъде хвърлено категорично върху вероломните англичани.

ПЕТО: Случаят в Париж. Ъфорд и Болингбрук твърдят, че някой от Сорбоната им е дал сведения срещу злато къде се пази копието на Secretus Secretorum на магистър Тибо. Ъфорд и Болингбрук го открадват, но по някаква неизвестна причина магистър Тибо и младата му любовница слизат до укрепената стая в самия момент на кражбата. От сведенията, които успях да събера, излиза, че магистър Тибо е слязъл долу с неохота. Според доказателствата, вероятно е искал да се изперчи пред младата си приятелка. И все пак за какво ѝ е на една

парижка куртизанка да се интересува от някакъв си стар ръкопис? Дали ѝ е било наредено да накара Тибо да слезе долу по това време? И ако да, човекът, изменил на Филип, този загадъчен университетски преподавател, се е опитал също да предаде и Ъфорд, и Болингбрук. Ъфорд бива убит, а Болингбрук избягва, единствено благодарение на късмет и на собствените си умения.

Корбет тръсна глава:

— Не виждам смисъла в това — той отпи от един стакан с вино.

Шесто: Убитите момичета в замъка. Заклех се да намеря убиеца. Но защо някой избива с арбалет злочестите млади девойки? Нито са изнасилени, нито са ограбени, телата им биват откривани както в пределите на замъка, така и отвън. Убийствата започват скоро след празника на свети Матей. Първо една млада жена изчезва, останалите обаче са намерени в или близо до замъка. Направени са опити да се обвинят шайка разбойници. Но аз не вярвам в това. Първо, защо ще им е да навредят на местни момичета — само ще предизвикат омразата на местните хора. Второ, именно затова тези разбойници ни чакаха в гробището. Знаят, че в Корф е пристигнал кралски служител и не искат да бъдат обесени за убийства, които не са извършили. Чудя се какво ли имаха предвид, когато говореха за „ужаса в гората“?

— Можем да поюздим дотам — клекнал до вратата, Чансън се ухили на Ранулф. — Можем да навлезем дълбоко в гората и да следваме старите пътеки.

— Е, защо ти не отидеш? — срязва го Ранулф.

— Спокойно — прекъсна ги Корбет. — Да се върнем пак отначало и да видим с какво разполагаме. — Той грабна перо и пергамент и начерта груба карта. — Това е остров Пърбек — имаме море на изток и на юг. Корф е тук, високо на тревистите хълмове,

които се простират до морето. По на север, в началото на гората, е църквата „Сейнт Питър“ и Горският хан, както и едно малко селце малко по на изток. Повечето от жертвите са намерени вътре или близо до крепостта, с изключение единствено на бедната Ребека, която беше убита край гробището. Тези девойки нямат почти нищо общо, освен това, че са живели в замъка и че всяка събота са се срещали с отец Матю в нефа на църквата. Били са убити с арбалет. Изстрелът е от толкова близко разстояние, че стрелата се е забила дълбоко в плътта. От малкото събрани сведения знаем, че Алуша е отишла до гробището да почете паметта на нейна приятелка, погребана там — също жертва на злокобния убиец. Отишла е там с каруца, заедно с мистрес Фейнър, която разнася прането между замъка и Горския хан. Очевидно се е предполагало, че Ребека ще дойде с нея, но тя не е пристигнала навреме — Корбет застава до рамото на Ранулф. — Кажи ми, Ранулф, защо му е на някого да убива млади жени? Като вземеш предвид, че нито ги изнасилва, нито ги ограбва?

— За отмъщение, от омраза?

— Виж какво, Чансън — Корбет щракна с пръсти. — Върви долу на двора и повикай Алуша и мистрес Фейнър. Кажи им, че кралският пратеник иска да размени две думи с тях.

Когато Чансън излезе, Корбет седна на стола, а Ранулф прочете всичко, записано до тук. Писарят от канцеларията на Зеления печат бе нетърпелив. Денят вече преполовяваше, а той все още не бе виждал лейди Констанс. Снощи бе получил малък свитък, завързан с пурпурна панделка, в който лейди Констанс го уверяваше, че ако той пожелае да се разходи с нея из градините на замъка, неговата компания ще бъде добре приета. Корбет наблюдаваше другаря си отблизо и успя да прикрие усмивката си. Във всеки друг случай той би го подразнил за това, но Ранулф беше тъй тих, че очевидно бе, че е сериозно заплепен.

— Ще трябва да отидем в гората, Ранулф. Трябва да се срещнем с бандата разбойници и да разберем какво е това, което наричат „ужас в гората“.

Ранулф се съгласи. Загледа се в черния дървен кръст и измъчената пожълтяла фигура на Христос, и прикри страховете си. Кралят често го бе подръпвал за ръкава и го бе отвеждал на една страна, за да му покаже какво би могло да бъде негово и сега амбицията го изгаряше отвътре. Понякога виждаше църквата като

начин за издигане в службата, но сега преценяваше, че бракът с лейди Констанс също би го издигнал — баща ѝ бе приятел на краля. Той почувства ръката на Корбет на рамото си:

— Бъди внимателен — прошепна Корбет. — Помни, Ранулф, ние сме гости в този дом.

Преди Ранулф да може да отговори, на врата се почука и Чансън въведе мистрес Фейнър.

— Не успях да открия Алуша — каза останалият без дъх коняр. — Никой не я е виждал.

— Сигурно е избягала с онзи Мартин — подсмръкна намусено мистрес Фейнър, докато се наместваше на един стол. — Е, сър?

Мистрес Фейнър свали вълнените си ръкавици. Корбет хвърли поглед към загрубелите ѝ червени ръце. Тя уви плътно около себе си кърпеното наметало и се огледа из стаята:

— Моят съпруг направи някои от мебелите тук, той беше дърводелец. Какво желаете? Аз съм заета жена, пък и злите езици ще се разприказват.

— Нека да си приказват — усмихна се Корбет. — Искаш ли малко вино, мистрес?

Черните очички на мистрес Фейнър разцъфнаха в усмивка:

— Е, сър, това би било много добре, ако е затоплено, ще бъде още по-добре.

Корбет кимна на Чансън да се заеме. Конярят взе един калаен съд, напълни го с вино и като взе въглен от огъня, го сложи в чашата, а после го поръси с щипка подправки.

— Нали отговаряш за прането в замъка?

Черните очи на мистрес Фейнър бяха студени и нащрек, тя прокарваше пръсти през сплъстената си сива коса. Тя бързо сграбчи калаения бокал, увит в кърпа, и го поддържа преди да отпие.

— Знаеш коя съм, сър. Какво желаете?

— Кога изчезна дъщеря ти?

— Точно след празника във възхвала на Светия кръст. Беше неделята, когато се празнува прибирането на реколтата, точно така. Отец Матю щеше да отслужи специална литургия, в която Светото разпятие щеше да бъде понесено в тържествена процесия около гробището. Филипа беше там — черните очи примигнаха. — Аз мислех, че е с останалите момичета, но тя така и не се върна вкъщи

онзи следобед. Сър Едмънд беше съпричастен и организира търсене, но не я намериха.

— Мислиш ли, че е избягала?

— Да избяга, сър? Че защо ѝ е на дъщеря ми да бяга? Гледах я като зеницата на окото си. Беше добро момиче, сър Хю, с нежна кожа и прекрасни очи, беше крехка като млада сърничка. А беше и най-добрата ученичка на отец Матю или поне той така все ѝ казваше. Имаше много приятели.

Мистрес Фейнър хвана бокала с една ръка и се потупа по гърдите с другата:

— Носила съм това момиче в продължение на девет месеца. Бих искала да кажа, сър, че е избягала, че е в безопасност в някой град, но една майка просто знае, сър, тук, в сърцето си. Филипа я няма вече — гласът ѝ затрепери. — Поне да можех да я погребя, сър...

— Какво мислиш, че е станало?

— Убита е като останалите — отвърна уморено жената. — Гората е пълна с блата, мочурища и тресавища, но аз си я искам обратно, просто да я прегърна за последен път.

Корбет отвори кесията си и извади три сребърни монети:

— Ето — подаде ги той, — вземи ги за себе си и за да платиш за заупокойна литургия.

Мистрес Фейнър кимна потиснато.

— И тъй, да поговорим за сутринта, в която бе намерено тялото на Ребека.

Мистрес Фейнър наведе глава — наистина невероятна жена, явно решена да не позволи на този човек да види как плаче.

— Извинявам се, че ти причинявам това, мистрес — Корбет придърпа стола си малко по-близо, — но хората в замъка искат правосъдие.

— Алуша и Ребека бяха решили да отидат на гроба на Мериън. Искаха да ѝ занесат зеленина, затова помолиха да ги откараме с каруцата. Алуша дойде, но не и Ребека. Аз трябваше да тръгвам. Спрях извън гробището, на пътеката. Алуша слезе от каруцата, а аз продължих. Виждаш ли, сър, мастър Реджиналд има буен темперамент и остър език. Бельото от странноприемницата се кара в замъка за пране и почистване. Мастър Реджиналд плаща добре, купува провизии от сър Едмънд и често продава стоки на нашия управител. Между

замъка Корф и мастър Реджиналд цари разбирателство. Но когато ханджията каже, че си иска чистото пране, има предвид незабавно.

— Мистрес?

Тя погледна Ранулф. Корбет ѝ харесваше, чувстваше се спокойно с него — с тъмните си меки очи и засмяна уста, той умееше и да говори с меден глас, но този тук — с коса в дяволски цвят и очи като на котките в замъка, с този тук трябваше да бъде нащрек.

— Да, сър?

— Тръгнала си по пътеката, която завива до църквата. Там беше намерено тялото на Ребека. Видя ли нещо?

— Ама, разбира се, че не, макар и тялото ѝ да е било там. Знаеш, че валеше сняг. Аз гледах към коня и пътеката отпред. Беше много студено. Алуша също го каза, беше се увила в наметалото си до мен.

— И тъй — Ранулф отпусна перото, — Ребека може би е отишла на гробището по-рано и да е срещнала убиеца си там?

— Но защо да не ме изчака? Ето как си мисля, че е станало — мистрес Фейнър отпи от чашата — тя трябва да е напуснала замъка след мен и да е срещнала смъртта си — хвърли поглед към Корбет. — Няма какво повече да ти кажа, сър. Хората обвиняват разбойниците, но не и аз — тя допи чашата и скочи на крака. — Благодаря за парите.

— Мистрес Фейнър? — тя вдигна резето и се обърна. — Ако те накарам да положиш клетва, ако събера съдебни заседатели и те помоля да назовеш заподозрян... — перачката пусна резето и се върна.

— Е, сър, защо ти е да го правиш? Ако го направиш, няма да можеш да ме призовеш — дъщеря ми е една от жертвите, сигурна съм. Но ще ти кажа нещо, сър, нещо, за което си мисля всеки път, щом отида до странноприемницата. Ханджията е бивш войник. Много от момичетата работиха в кръчмата му, а мастър Реджиналд... е, ръцете и устните му са винаги жадни. Моята Филипа работеше там като кухненска прислужница. Та тя викаше, че бил развратен и похотлив козел.

— Но той не е от замъка.

— О, от замъка е, сър Хю. Често идва с каруцата си, кесията му звънти и очите му шарят.

— Но нито едно от момичетата не е било изнасилено.

Мистрес Фейнър се върна към вратата:

— Разпитай момичетата, сър Хю. Мастър Реджиналд, как да го кажа, може и да е петел в малък кокошарник, ама е от скопците.

— Сигурно повтаряш слух, който си чула? — замисли се Ранулф.

— Не, сър, който и да си — мистрес Фейнър се усмихна през рамо. — Мастър Реджиналд се опита да бръкне и в моя корсаж, но не получи нищичко в замяна. Опитвал се е да катурне и други — мека почва, ама слабо оране. Мастър Реджиналд си го знае това и знае, че точно преследваните от него му се подиграват. Трябва да идеш до странноприемницата, сър Хю, и да зададеш там въпросите си. Той си има вземане-даване с Хорхаунд.

— Хорхаунд?

— Е, той и пасмината му се крият под имена на билки и растения и съвсем не са толкова свирепи, колкото изглежда. Те са си дребни крадци и браконieri — въздъхна тя. — Мъже и жени, уловени в капан между замъка и гората. И така, ако това е всичко...? — и преди да дочака отговора, тя отвори вратата и излезе.

Корбет се зае да обува ботушите си за езда.

— О, не! — изпъшка Ранулф. — На лов ли отиваме, господарю?

— Отиваме да хапнем — Корбет се изправи на крака и си сложи колана. — Ще посетим странноприемницата и ще опитаем готвеното на мастър Реджиналд, после ще се отбием до църквата. Разбрах, че отец Матю отслужва литургията късно през деня.

Ранулф и Чансън се приготвиха набързо и вече обути и с шпори, отидоха до конюшните да си вземат конете. Вече не валеше, но снегът бе до глезен. Корбет внимателно поведе коня си през кишата в конюшнията, после го възседна.

— Сър Хю? — Корбет се обърна на седлото. Болингбрук се забърза по стълбите от Залата с ангелите и се затича с летящо наметало. — Може ли да те придружа? — писарят отметна оредяващата си косица и избърса потта от лицето си. — Губя си времето тук. Сансон и аз сравняваме ръкописите. Еднакви са, но що се отнася до тяхното значение...

Корбет се наведе и потупа Болингбрук по ръката:

— Не, не, остани тук и си отваряй очите на четири.

Те прекосиха външния двор, яздейки мълчаливо по снежния килим. Повечето от гарнизона се бяха прибрали вътре. Затрополиха по подвижния мост, а миризмите от замъка постепенно се губеха, докато

яздеха към пътеката, водеща до дърветата. На открито беше много студено, небето — оловносиво и схлупено, а под него имаше само два цвята: черно и бяло. Оголените дървета и храсти ярко контрастираха на тихата белота наоколо. Корбет беше доволен от дебелилото си наметало и топлите ръкавици. Той внимателно поведе коня си по пътеката, а над тях два гарвана разтревожено загракаха от дървото си. По пътеката можеше да познае, че малцина бяха напусkali замъка. Тук-там виждаше следи от птици и животни. Петно кръв и няколко жалки перца показваха къде някой хищник е хапнал топла мръвка в ледената пустош.

Прегърбен на седлото, Корбет размишляваше за различните проблеми, пред които бе изправен. Толкова беше погълнат от размисли, че се стресна, когато Ранулф му подвижна, че приближават към Горския хан. Влязоха през главната порта, на една стрела разстояние от пътеката. Двуетажната странноприемница бе построена от дърво върху основа от червен камък, имаше покрив от плочи и малък комин. Дворът беше безлюден, с изключение на двама коняри — единият разбиваше леда в конската поилка, а другият ситаше тор на купчина в ъгъла. Вонята от нея рязко се смесваше със сладостните ухания от близката пекарна и кухнята.

Корбет отметна назад наметалото си и влезе в кръчмата. Ранулф го последва, като си отбеляза разните врати и прозорци, просто за в случай, че им се наложи да си тръгнат по-бързо от предвиденото. Беше уютно помещение с чисти варосани стени и таван с черни греди, от които висяха малки връзки сушени подправки и пушено месо, овесено да се суши на топло, далеч от плъховете и мишките. Във всеки ъгъл имаше мангал, а един по-голям бе поставен в центъра. В огнището, построено във външната стена до общата маса, припукваше огън. В единия край, близо до кухнята, бяха наредени всевъзможни бурета и бъчви, а от кухнята се дочуваше тракането на тенджери и тигани и виковете на помощниците и прислужниците. Няколко селяни бяха насядали около масата. Огледаха Корбет, когато влезе, и се скупчиха, за да обсъдят новодошлите. В далечния ъгъл до мангала се бяха събрали петима мъже, чиито фигури бяха скрити под наметала и качулки. Те също се обърнаха. Корбет мерна сбръчкани лица с черни бради и мустаци.

Тримата новодошли седнаха на маса близо до вратата. Един от селяните се обърна и им се усмихна през изпочупените си зъби, сетне вдигна ръка с отворена длан — обичайния мирен поздрав. Корбет му отвърна. Един прислужник влезе забързано, понесъл поднос с кани с ейл, и без да го питат, ги сложи на масата.

— Тук ли е мастър Реджиналд? — попита го Корбет.

— Тук съм.

Ханджията се появи от сенките край бъчвите, където работеше нещо. Беше тъмнокос мъж със сурово изражение, нисък и набит, ала пъргав. Движеше се безшумно. За разлика от другите ханджии, не чупеше ръце и не ги бършеше в престилката, не пускаше мазни усмивчици и не се кланяше.

— Не сте от този край, а? Що щат странници на път в такова време? — мастър Реджиналд зърна сребърната огърлица на Корбет и сега вече се усмихна, поклони се съвсем бързо и като щракна с пръсти, повика момчето обратно и му посочи кожените кани. — Донеси истински бокали — нареди той — и най-хубавия ейл от бъчвата.

Той се спря, когато една старица с бастун се заклатушка от кухнята и седна на стол точно срещу него. Имаше мършав врат и лице на ядосана кокошка, а косата ѝ приличаше на разплетена кошница. Тя удари с бастун по земята, докато зяпаше новодошлите.

— Майка ми — усмивката на мастър Реджиналд бе искрена. — Господа, бихте ли желали нещо за хапване? Имам хубаво еленско задушено — месото е съвсем прясно, прясно изпечен хляб и пържен в масло лук?

Корбет кимна. Извади си костената вилица от кесията и зачака ханджията да донесе храната от кухнята.

— Вие сте кралските служители, нали? — Корбет кимна и се представи, после посочи към бокалите:

— Нека бъдат четири. Бих искал да се присъединиш към нас, стопанино.

— Зает съм.

Ранулф го сграбчи за китката:

— Ние сме кралски люде — прошепна сипкаво той.

— Искам да ям! — извика старицата.

— Кажи на готвача! — провикна се в отговор мастър Реджиналд и се опита да се освободи от хватката на Ранулф.

— Ние сме хора на краля — повтори Ранулф — и носим неговия печат. Искаме да те почерпим чаша ейл и да разменим местните клюки.

Ханджията неохотно се съгласи и седна като затворник до решетката. Корбет започна лакомо да яде, а мастър Реджиналд ставаше все по-напрегнат и неспокоен. Когато приключи с яденето, Корбет обърса лицата със зальк хляб, почисти вилицата си с кърпа и го прибра.

— Познаваш ли разбойника Хорхаунд?

— Никога не съм...

— О, да, познаваш го — Ранулф хвана камата, която бе използвал да нареже хляба. — Ти държиш хан до гората, където се спотайват разбойниците. Те идват при теб за храна и препитание, продават ти прясно месо и ти разказват кой е тръгнал по пътищата.

— Кажи на разбойника Хорхаунд — продължи Корбет, — че кралският служител иска спешно да говори с него. Би било в негова полза. Няма да забравиш, нали? И второ, убитите млади жени. Някои от тях са прислужвали в хана ти. Имаш ли арбалет, мастър Реджиналд?

— Да, имам, както и много от селяните и обитателите на замъка. Имам и дълъг лък, дебела тояга, меч и кама. Служил съм в свитата на граф Корнуол в Гаскония. Майка ми държеше тази странноприемница, както и дядо ѝ преди нея.

— А ти си я разширил с плячката от войната. Познаваш ли някое от убитите момичета?

— Разбира се — ханджията понижи глас. — Често имам нужда от помощ в кухнята и кръчмата. През зимата търговията никак не я бива, но щом дойде пролетта, пътищата и пътеките се напълват с хора, идващи към замъка.

— Имал ли си зъб на някоя от тях? — попита Ранулф. — Може би са били невъзпитани и безочливи?

— Някои да, други не. Някои покрадваха, други бяха готови да се предлагат на клиентите. Някои харесвах, други — не.

— Често ли ходиш до замъка?

Корбет вече наблюдаваше внимателно групата в ъгъла.

— Но разбира се. Смятам се за приятел на сър Едмънд.

— Кой са тези? — Попита Корбет и кимна към групата, която наблюдаваше.

— Кастилци са, застигна ги снегът. Обикалят разни ферми и имения. Искат да купят тазгодишната вълна. Такива посетители вече са често явление, сър Хю.

Корбет кимна. Сега английската вълна беше ценна като злато на чуждите пазари. Много градове и големи търговци изпращаха свои посредници до Англия, за да купуват направо оттам вълната.

— Аз ходя в замъка и мистрес Фейнър, перачката, идва тук — мастър Реджиналд продължаваше да бърбори. — Сър Хю, знам накъде биеш, но аз съм напълно невинен — ханджията допи бокала си. — Не знам защо бяха убити тези девойки, а сега, сър... — той се завъртя на стола, стана и си тръгна.

Корбет поиска да се заплати и докато плащаше, се зае да изучава търговците на вълна, които бяха събрали глави и си говореха на език, от който той схвана няколко думи. Плати на момчето и отиде до чужденците. Един от кастилците се обърна при неговото приближаване, сетне стана на крака и протегна ръка:

— Мосю — заговори той с акцент на нормански френски, — искаш ли нещо от нас?

Корбет пое подадената ръка.

— Не, сър, само съм любопитен.

Разгледа набързо спътниците на мъжа: чернокоси, с мустаци и смугли лица, все на една и съща възраст, човек можеше да реши, че са братя, въпреки че отблизо Корбет видя разликите в одеждите и маниерите. Двама от тях очевидно бяха търговци, но другите двама, с оцапани от мастило пръсти, бяха писари или секретари. Масата пред тях беше отрупана с парчета пергамент, имаше и малка кутия с агнешка вълна.

— Отдавна ли сте в Англия? — запита Корбет.

— От около шест седмици — сега кастилецът заговори на английски с груб гърлен акцент. С изопнато лице и будни очи той се загледа отвъд Корбет в Ранулф, застанал пред вратата. — Сър, разбирам, че си кралски служител?

— Правилно си разбрал, сър. Чудя се дали бих могъл да видя разрешението ви да търгувате?

Усмивката изчезна от лицето на кастилеца:

— Сър, ние сме търговци. Имаме пропуски.

Той въздъхна, когато забеляза, че ръката на Корбет си стои все така протегнатата, после поговори набързо с другарите си, единият от които подаде голяма кожена кесия. Кастилецът се представи, развърза кожената връзка и извади куп документи. Корбет внимателно ги изчете. Бяха написани на латински и нормански френски. Първият беше от краля на Кастилия, в който молеше да се осигури безпрепятствено преминаване на търговците. Другите бяха писма от канцеларията на английския крал. Корбет дори разпозна почерка на писаря, който пишеше разрешения за влизане в Дувър.

— Благодаря ти, сър — той връчи обратно документите. — Но сега, ако хората на шерифа ви спрат, можете да кажете, че сър Хю Корбет, Пазителят на тайния печат е потвърдил документите ви. Мога ли да ви почерпя с вино?

Почерпката бе любезно отклонена. Корбет се поклони и излезе в двора при конюшните.

— За какво беше всичко това? — прошепна Ранулф.

— Любопитство, Ранулф, любопитство, нищо друго — Корбет се взря в небето и обърна лице срещу щипещия вятър. — Ето ни и нас, Ранулф, в графство Дорсет, в замъка Корф. Мосю дьо Краон плете мрежите си и сипе лъжи. Фламандските пирати се приближават до сушата, а сега пък се появиха и испански търговци — той сви рамене. — Изглеждат такива, за каквито се представят.

Чансън доведе конете от конюшната и плати на конярите. Корбет хвана юздите и поведе коня си по пътеката. Едва се бе качил, когато конят рязко се дръпна, изплашен от момче, което изскочи от храстите край пътя, отупвайки снега от главата и раздърпаните си дрехи. Корбет успокои коня и бързо слезе.

— Ти ни прислужва — разпозна той момчето от хана.

— Да, мастър, аз бях, пък имам и остър слух.

— Тъй ли, момче?

Корбет потупа коня по врата и извади изпод дрехата си кесията с парите. Момчето се ококори.

— Ще се постарая Хорхаунд да получи съобщението ви — то ловко хвана хвърлената от Корбет монета.

— А чужденците? — попита Корбет.

Стиснало здраво сребърната монета, момчето поклати глава:

— Говорят на техен си език, трудно е да се разбере. Интересуват се само от вълна, кои ферми да посетят и кое имение има най-добрите стада. Дадох на мастър Реджиналд добра пара за сведенията.

— Ти не дойде за това, нали? — Ранулф изравни коня си с този на Корбет.

— Не — момчето облиза устни и погледна крадешком към странноприемницата. — Дойдох заради убитите момичета. Не харесвам мастър Реджиналд, не си пести юмруците и все се опитва да вдига женските фусти. Подиграват му се, да знаете.

— Кой му се подиграва? — попита Корбет, като отново се наведе.

— Слугините. Съчиниха песен за него. Тази есен, една вечер слязоха и я изпяха под прозорците му, ама наистина грубиянска песен с неприлични думи. Мастър Реджиналд ги пропъди.

Момчето подскочи от радост, когато Корбет му подхвърли още една монета. То я хвана и изчезна пъргаво като заек в храстите. Корбет обърна коня и погледна портата. Сети се как мастър Реджиналд влиза и излиза с каруцата си от замъка и за грижливо прибрения арбалет.

— Някои от слугините — заяви Ранулф, прочел мислите на господаря си — може и да са били в добри отношения с него, биха му позволили да се приближи.

— Така си е — отвърна Корбет. — Чудя се дали току-що не седяхме на една маса с техния убиец.

Продължиха пътя си към църквата и докато стигнат до църковната порта, разбраха по камбанния звън, че отец Матю вече е започнал службата. Корбет влезе в църквата и се спря на прага, за да подуши въздуха. Не беше обичайното ухание на тамян или восък, или дори специфичната миризма на старо и плесен, а непознат, поне засега, аромат. Ранулф също се заинтригува и направи гримаса в отговор на въпросителния поглед на Корбет.

Мощният глас на отец Матю проехтя от малкия параклис:

— *Respice mei Domine, respice mei Domine* — Погледни ме, Господи, погледни ме.

Корбет се присъедини към малкото паство — местни жители, възлищари и дървари, които бяха дошли в църквата за службата, специално съобразена с работните им часове. Те се молеха на Бог, ядяха и пиеха в близкия хан и работеха, докато станеше твърде тъмно,

за да продължават. Бяха пъстра сбирщина — с кадифени дрехи, тесни панталони и опърпани ботуши. Жените носеха рокли с високи яки и тъмнозелени или кафяви одежди, мърсяха пода на параклиса с калните си обувки, от издърпаните назад качулки се подаваха сурови, задебели от хапещия студ лица. Бяха приветливи, надничаха срамежливо към кралските мъже и открито се възхищаваха на кожените ездитни ботуши и подплатения елек на Ранулф.

А отец Матю, застанал до олтара в одеждите си в пурпурно и златно, бе напълно погълнат от службата. Корбет слушаше внимателно латинския и разбра, че отецът не само има добри класически познания, но и природен усет към езика. Понякога латинският на много селски свещеници бе труден за разбиране, но отец Матю произнасяше внимателно всяка сричка. Корбет наблюдаваше с интерес как провеждаше службата: как вдига разпятието и призовава паството да възхвалява Агнеца Божи.

След като службата свърши, Корбет изчака на входа появата на свещеника.

— Виж ти, виж ти — отец Матю се приближи, развял черна роба. Здрависа се с Корбет. — Сър Хю, искаш да поговориш с мен ли?

— Най-напред, отче, каква е тая миризма?

— Малко сяра за почистване — отвърна свещеника. — Понякога оставям вратата отворена, случвало се е даже и лисица да роди вътре. Оставят тук какво ли не!

— Може ли да отидем в къщата ти, отче?

— Трябва да дам последно причастие на някои от нашите болни — извини се свещеникът, — но тия дни, сър Хю...

— Кажете ми, отче, имаш ли арбалет?

— Да, имам — отвърна свещеникът и застана нащрек. — Имам и колчан със стрели. Чудех се кога ще дойдете да ме разпиташ, сър Хю, но вече ви казах всичко, което знам. А що се отнася до младите жени, то аз им преподавам в нефа, изслушвам изповедите им и в неделни, и празнични дни ги причестявам.

— Да не би да са непокорни и недисциплинирани? — запита Корбет.

— Сър Хю, ако искаш да откриеш какво мислят за мен, защо не попиташ направо тях? Сутринта, когато намериха бедната Ребека, бях тук, в църквата. Чух Алуша да пици. Викаше толкова пронизително...

— отец Матю се взря в острите черти на писаря и в лицето на другия, застанал в сенките. — Наистина трябва да тръгвам — избърбори бързо той. — Скоро ще дойде празникът на непорочното зачатие, а после и Коледа. Трябва да започна събирането на дърва за яслата, както ни е учил свети Доминик — той посочи вратата. — Сър Хю, винаги си добре дошъл.

— Мисля, че искаше да си тръгнем — Ранулф се ухили, докато отвързваха конете.

— Изглеждаше притеснен — намеси се Чансън.

— Да, така е.

Корбет събра юздите и се загледа пак в църквата. Беше древна постройка с рушащи се стъпала, но вратата бе нова и подсилена с железни гвоздеи.

— Много е странен този отец Матю — каза той замислено, докато пъхаше крак в стремето и се мяташе на седлото. — Латинският му е отличен, а пък държеше нафората по грешен начин. След освещаването, Ранулф, свещеникът трябва да държи палеца си притиснат към показалеца, това е детайл от ритуала.

— Може да му е било студено, като на мен — озъби се Ранулф.

— Пък и за беден селски свещеник изглежда много разбира от църковното учение и твърдението, че и Светата Дева е зачената без грях, и все пак — той пришпори коня си — изглежда не си спомня, че свети Франциск, а не свети Доминик е направил първата ясла.

СЕДМА ГЛАВА

*Тайните на природата не бива да се
записват по кожите на овце и кози.*

Роджър Бейкън,
Opus Maius

Хорхаунд седна край покритото със сняг тресавище. Мръзнеше и беше много гладен. Искаше му се да поспи и да сънува жаравя, над която бавно се пече еленско месо с подправки. Отърси се от унеса — беше виждал как мъжете в гората си губят ума, не беше ли станало така и с Флийуърт^[1] преди три зими, когато преследва до премала елен, който никой друг не виждаше. Студът беше ужасен. В стомаха на Хорхаунд нямаше нищо друго освен водниста супа от змия и той започна да осъзнава колко отчайващо бе станало положението. Дивечът ли се срещаше все по-рядко, или те чисто и просто губеха уменията си? Фоксгльв бе умрял, изреждайки греховете си, докато Хорхаунд се правеше на свещеник и мърмореше слова, които трябваше да приличат на латински. Някой ден щеше да попита някой свещеник дали Фоксгльв е отървал адските мъки. Хорхаунд сложи пръст в устата си и зачеса възпалените си венци. Идеята, която му хрумна в топлината на мастър Реджиналдовата кухня, растеше като семенце в почва. Беше клечал зад надгробните плочи и бе наблюдавал онзи кралски служител. Странникът беше като сър Едмънд — честен и почтен служител на реда.

— Сигурен съм, че е тук — разбойникът, познат като Скълкап^[2], сръчка водача си.

— Не искам да се приближавам прекалено — сопна се Хорхаунд. — Какво е това, дете искаш да ми покажеш?

Скълкап се промъкна напред, като отместваше настрани клонките на упоритите, жилави храсти. Хорхаунд припряно се огледа

наоколо. Не бяха далеч от Горския хан — близо до пътеката, водеща към замъка. Трябваше да бъде внимателен. Ловците на сър Едмънд имаха навика да обикалят дори и в такова време.

— Хайде! — изръмжа той.

Нетърпелив да докаже правотата си, Скълкап запълзя напред. Достигна до поръсените със сняг тръстики и ги отмести настрани.

— Ето! — възкликна той.

Хорхаунд се промъкна по-близо и тихо изстена при вида на трупа в сенките. Скълкап протегна сопата си и побутна тялото. Хорхаунд зърна окаляно лице с дълга коса. Засъхналата кръв по устата се беше смесила с тинята. Той отстъпи и се озърна: който и да беше убиецът на младата жена, я е довякъл тук, убил я е и е хвърлил тялото ѝ в тресавището. Той заотстъпва назад, търсейки следи по земята, но не видя следи от кон или каруца в замръзналия сняг. Тук-там изникваше по нещо, ала стъпките на Хорхаунд и тези на Скълкап трудно щяха да се различат от тези на убиеца.

— Какво мислиш? — Скълкап припълзя по-близо и клекна до спътника си. Пъпчивото му лице беше поруменяло от възбуждане, очите му светеха, върхът на носа му червенееше като въглен в огнище. Във всеки друг случай Хорхаунд би му се подиграл и би протегнал пръсти към нещото, което наричаше „пламтящия въглен“. — Видях го тази сутрин, снощи го нямаше — изсъска Скълкап. — Или поне мисля, че го нямаше.

Хорхаунд се върна до тресавището да погледне втори път. Този път беше по-дързък и позволи ботушите му да потънат в ледената кал. Побутна тялото със собствената си тояга. Да, беше жена, при това млада, вероятно от замъка. Беше трудно да различи чертите ѝ, но успя да зърне и засъхналата кръв около ужасната рана в гърдите. Припряно се върна, нащрек в зловещата тишина. Птиците не пееха, не пърхаха с криле, нямаше успокояващи звуци. Изглежда зимата бе изличила всички признаци на живот. Хорхаунд прикри ужаса, който го обземаше. Затича се обратно, сграбчи Скълкап за рамото и го задърпа към дърветата.

— Какво ще правим? — поиска да знае Скълкап. — Ето ти сега нов ужас. Знаеш какво ще кажат — Хорхаунд се опита да не се отдръпне от разваления дъх на другаря си. — Ще кажат, че е излязла на разходка до църквата или хана и един от нас я е убил.

Хорхаунд не възрази. Ако това продължеше, сър Едмънд щеше да бъде принуден да ги погне. Щеше да събере войници да навлязат в гората и да видят как онзи ужас виси от дървото, а това само щеше да разпали яростта им. Хорхаунд и останалите от бандата щяха да бъдат проследени от войниците и ловджиите, щяха да пуснат по петите им кучетата и нямаше да се спрат, докато не ги приклецят на някоя полянка. Бързо щяха да раздадат правосъдие. Или щяха да ги обесят на място, или щяха да ги отведат, за да виснат на крепостните стени.

Хорхаунд погледна през голите черни клони. Топящият се сняг закапа върху лицето му. Стресна го внезапен звук — един заек се шумугна от един храст в друг, но Хорхаунд беше толкова уплашен, че дори и не помисли да лови свежата плячка.

— Чудя се докога... — промърмори той.

— А ние сме гладни — измуча Скълкап. — Месото ни е развалено. Какво да направим?

Хорхаунд приклегна и си придаде израз, който сам определяше като мъдър. Какво *можеше* да направи? Не можеше повече да разчита на щедростта на мастър Реджиналд. Ами отец Матю? Хорхаунд си спомни буйния огън и потръпна. Селяните? Въздъхна. Те пък нямаха какво да споделят, а чуеха ли за трупа на това бедно момиче, всички ще се настроят срещу тях. И кой беше отговорен? Как може тялото на девойка със забита в гърдите стрела да плава в тресавището, тъй близо до странноприемницата? Мастър Реджиналд ли беше виновен? Дали слугинчето е слязло насам? Ханджията можеше да бъде и жесток, а и бе добре познат със слабостта си към фустите. Ами отец Матю? Дали свещеникът беше магьосник? Защо ще ръси разни прахчета сам-самичък посред нощ в църквата?

— А има поне още три месеца до пролетта — жалваше се Скълкап. — Милкуърт се чуди дали някой от нас ще доживее Благовещение.

Хорхаунд скочи и побягна. Изненадан, Скълкап го последва.

— Какво става?

Но Хорхаунд, приведен, продължаваше да тича все по-навътре в гората. Скълкап се поспря да си поеме дъх. Не се връщаха обратно в лагера, ами отиваха към полянката, обградена със стари дъбове, където ужасът висеше на един от клоните. Хорхаунд беше на път да наруши

собственото си правило и Скълкап нямаше друг избор, освен да го последва.

Стигнаха до поляната, но този път Хорхаунд не спря. Без да обръща внимание на крясъците на Скълкап, той се втурна напред и спря точно под трупа, загледан в смразяващото лице, станало още по-зловещо с времето и от набезите на птици и животни. Очите ги нямаше, бяха останали само черни дупки, вратът беше изкривен, а главата — клюмнала на една страна. Хорхаунд сбърчи нос при миризмата на разложение. Въпреки грозотата си, трупът вече не всяваше ужас. Вече представляваше само жалки останки на млада жена, която се бе покатерила на дървото, увила парче от дългата си фуста около клона и завързала примка. Хорхаунд виждаше, че е станало лесно, дори и старец можеше да се покатери на това дърво. Трябва да е застанала до здравия клон, да е завързала единия край около врата си, а другия — около клона и просто да се е пуснала. Хорхаунд обиколи около трупа. Но дали се е самоубила? Може би някой друг я е довел тук и я е убил по този ужасен начин? Загледа се в ръцете и изрязаните нокти, после в усукания плат, здрав като въже. Щеше да мине известно време, преди той да изгние и да позволи на тялото да падне.

Хорхаунд извади ножа си и се покатери по дъба. Като използваше чепове за опора, той допълзя до клона и като се придържаше внимателно, започна да реже плата, докато той се съдра и тялото тупна на земята. Усилието и напрежението изтощиха Хорхаунд. Той захапа ножа и скочи леко долу. Разбойникът покри трупа със замръзналите листа, като се опитваше да не гледа лицето и тихо се помоли милостивата Божия майка да му помогне.

— Кой е това? — Скълкап се приближи.

— Някакво момиче. Плътта е почнала да се разлага — Хорхаунд отиде до близкото поточе да се измие. — Няма от какво да се боим — още не, не и преди да я открият.

Хорхаунд взе сопата си, хвърли последен поглед към злочестите останки и се отправи към пътеката, която щеше да го отведе обратно до скритата пещера, където се спотайваха останалите от бандата. Почти беше стигнал, когато усети първата миризма на пушек и вкусния аромат на печено месо. Спря толкова рязко, че Скълкап се блъсна в него.

— Помниш ли Флийуърт? — промърмори той — Помниш ли виденията му? Помирисвам печено месо.

— И аз — отвърна Скълкап.

Те се затичаха през сплетените гъсталаци, като отчаяно търсеха откъде идва уханието. Хорхаунд не можа да повярва на очите си, когато стигна до полянката. Разбойниците бяха напуснали пещерата и бяха запалили голям огън, печеха късове месо и лакомо пиеха от буренце, което си подаваха. Хорхаунд извади камата си, после се ухили, когато една фигура се отдели от останалите и отметна назад парцалива качулка. Беше Хемлок^[3]! Хорхаунд се втурна да прегърне другаря си, който бе заминал малко преди нощта на Все Светии, за да търси късмета си по на изток.

— Какво те доведе обратно? — попита Хорхаунд.

Хемлок отметна странната си коса — гъста и черна, но с бели ивици като козината на язовец. Беше висок и мускулест мъж. Долната част на лицето му бе покрита от мустаци и рунтава брада. Хорхаунд забеляза белега под лявото му око. Раната бе още прясна.

— Сега си имам свои хора — Хемлок посочи към огъня. — Доведох двама с мен за всеки случай. Те донесоха месото и бурето ейл.

— Откъде? — поиска да знае Хорхаунд.

— А! — Хемлок се усмихна и сложи пръст на устните си. — Трябва да ти разкажа какво видях и после ти трябва да видиш това, на което бях свидетел — той тръсна глава и се усмихна на протеста на Хорхаунд. — Ела — посочи Хемлок, — напълни си търбуха, после ще ти обясня всичко...

Корбет седна на леглото си и се облегна на дългата възглавница. Седеше малко накриво, защото се бе навел да използва пълноценно светлината на свещта на близката маса. Огънят пламтеше, мангалите припукваха. Корбет беше доволен, че не е навън на студа. В долния край на леглото, с гръб към големия сандък, Чансън поправяше едно стреме, а в другия край на стаята Ранулф обучаваше Болингбрук как да мами на комар, като подменя нормални зарове с подправени. Ранулф го правеше толкова бързо и толкова обиграно, че Болингбрук възнегодува, затова Ранулф му показва номера по-бавно.

— Трябва да си бърз — предупреди го той. — Ако те хванат, ще хвърчат глави.

Болингбрук извади собствените си зарове и хвърли успешно няколко пъти, после всички бурно се разсмяха, когато Ранулф осъзна, че другият мъж вероятно бе толкова изкусен измамник, колкото и той самият.

Корбет отново се зае да изучава кралското копие на Бейкъновия *Opus Tertium*. Тихо произнасяше думите, които монахът бе използвал, за да опише живота и обучението си: „През последните двайсет години работих усърдно в търсене на мъдрост. Изоставих обичайните методи.“ Корбет вдигна поглед. Обичайните методи, замисли се той, кои бяха те? Полемика? Доказателство? Размяна на идеи с други учени? „Изхарчих повече от двайсет лири — пишеше монахът — за тайни книги и различни експерименти, да не споменавам ученето на езици, инструментите и математическите таблици.“ Корбет се надигна, сложи тежкия том в скута си, като отбеляза с пръст страницата. Какви, зачуди се той, бяха тия тайни книги? Какви експерименти? Дали брат Роджър наистина е открил или попаднал на тайно познание? Той отвори книгата и се зачете отново, като си превеждаше от латински, докато четеше. Премести ръкописа, за да разгледа по-отблизо фразата „двайсет лири“. Забеляза, че върху ръкописа имаше петно от мастило, все едно някой се е опитал да задраска думите и да замаже буквите.

Раздразнен, Корбет затвори книгата и я сложи на масата до него. Погледа за известно време двамата комарджии, удивен от упорството на Ранулф. Беше научил от Чансън как, веднага щом се бяха върнали в замъка, Ранулф е провел собствено разследване, издирил лейди Констанс и как двамата седели, допрели глави, пред голямото огнище в Залата с ангелите.

— Говориха си, господарю. О, как сладко си говореха! — бе докладвал Чансън. — А пък лейди Констанс много се смя.

Ранулф се озърна, улови погледа на Корбет, усмихна се и вдигна ръка. Винаги караш дамите да се усмихват, помисли си Корбет, това е един от многобройните ти таланти. Ранулф, остроумецът с острия език.

Болингбрук беше докладвал как той и Сансон са сравнили двата ръкописа — идентични по всички признаци.

— Като грахчета в една шушулка — бе заключил той, — но що се отнася до разчитането, французите се оттеглиха в своите покои да изучават загадката.

Корбет също бе решен да прегледа още веднъж писанията на Бейкън, за да потърси някаква следа, ключ към мистерията.

Чансън скочи на крака, все още хванал стремето.

— Колко е часът? — попита Корбет.

Конярят отиде до другия край на стаята и погледна часовата свещ от свещника.

— Някъде между шест и седем вечерта. Вън е тъмно. Господарю, гладен съм.

Корбет вдигна ръкописа, който четеше:

— Повтаряй след мен, Чансън. Opus Tertium.

Чансън повтори заглавието.

— Сега — нареди Корбет — иди и предай поздравите ми на мосю Кротоа. Питай го може ли да заема тяхното копие на труда на брат Бейкън със същото име.

— Но тук вече има копие — възрази Чансън и посочи към книгата с подвързия от телешка кожа. — Пък е и студено...

— Прави, каквото ти се казва, конярю! — срязва го Ранулф, който нямаше търпение да си върне за подигравките на Чансън за лейди Констанс. — Уф, остави — той бутна назад стола и сложи ботушите и наметалото си. — Сам ще го донеса.

— Да бе, и няма да те видим преди полунощ! — Чансън се сви, когато Ранулф отиде да му издърпа ухото.

Корбет скочи от леглото. Последва Ранулф към стълбището и потръпна от студения въздух.

— Няма нужда да бързаш — прошепна той, — но дори и да се срещнеш с лейди Констанс, помни добре какво ти казах.

Ранулф се ухили и като си подсвиркуваше, затопурка надолу по стълбите. Корбет се върна в стаята, изми лицето и ръцете си и побъбри за малко с Болингбрук за тайния ръкопис. Един прислужник им донесе хляб, сирене и съд с леко гранясало масло. Корбет го разпита какво ново става в замъка.

— Положението не е много добро — отвърна прислужникът. — Онова момиче, Алуша, още не се е появила — той се запъти към

вратата и погледна назад. — Изглежда сте пропуснали вълненията, сър. Чухте ли суматохата?

— Аз — да — Болингбрук прибра заровете от масата. — Чух викове отдолу, макар че не чух камбаната за тревога.

— Е, не беше кой знае какво — прислужникът вдигна резето. — Един от стражите на стената видя огън на края на гората.

— Огън? — попита Корбет. — В снега, по средата на зимата?

— Случва се понякога — отговори прислужникът. — В гората има разбойници, пътници и калайджии, странници, които не обичат да се навъртат около замъка. Събират суха папрат и палят огън, понякога се случват злополуки. Преди две зими едва не изгориха стаята за мъртъвци при „Сейнт Питър“, но сега отец Матю не допуска никого в гробището за през нощта — много е строг в това отношение. Но както и да е — прислужникът отвори вратата, — сър Едмънд изпрати конник, огънят не беше опасен.

Когато си тръгна, Корбет разпредели храната и напитките.

— Ако Алуша все още липсва — проговори Болингбрук, — трябва да е нещо сериозно. Няма слугиня, която да тръгне да се разхожда в тъмното в мразовита зимна нощ. А сър Едмънд ще трябва да почака до сутринта, преди да може да нареди претърсване.

Корбет се загледа в издълженото, доста мрачно лице на Болингбрук и разрошената пясъчно руса коса. Торбичките по очите му придаваха уморен вид, който контрастираше със засмяната му уста. Добър фехтовач е, размишляваше Корбет, и бе верен другар на Ъфорд от Оксфорд, пък и служи в Тайния съвет.

— Съжалявам — каза внезапно Корбет, — наистина съжалявам, Уилям.

— За какво?

— За Ъфорд, сигурно тъгуваш за него.

— Уредих да му отслужат литургии в Кралския параклис в Уестминстър и в Уиндзор — Болингбрук извърна поглед, облегна се на камината и се загледа в пода. — Преди цели десет години — каза той приглушено, — срещнах Уолтър в една странноприемница близо до Карфакс. И той като Ранулф мамеше на зарове. Трябваше да го спасявам.

Чансън спря да поправя стремето на пода. Най-много обичаше да слуша историите на писарите. Все се надяваше сър Хю да го изпрати

на училище в параклиса на имението в Лейтгън.

— Има ли семейство? — попита Корбет.

— Една млада жена в Лондон. Сам ѝ отнесох новината, че Уолтър няма да се върне у дома.

Корбет отпи от бокала си. Понякога дълбоко съжаляваше, че си е избрал такава работа. Както Ъфорд, така и Болингбрук привлякоха вниманието му заради уменията си, езиковите си познания, особено по нормански френски и жаргона на провинциите. И двамата бяха служили във войните на краля с Шотландия, а такава биография ги превръщаше в идеални кандидати за Сорбоната.

— Неприятно ли ти е, че дьо Краон е така близо?

— Не — въздъхна Болингбрук. — Има писари в Съвета, чиито бащи са се били с моя в Уелс. То е като комара, сър Хю — ако загубиш, каква е ползата да проклинаш победителя? Един ден — той вдигна бокала си за тост — ще се върна на игралната маса и ще платя на дьо Краон със същата монета.

— Кажи ми още веднъж — Корбет седна върху големия сандък до леглото, — как този човек от Сорбоната ви даде сведенията.

— Казах ти — оставяше писмата в квартирата ни.

— Доверявахте ли се на този Крал на ключовете?

Болингбрук направи гримаса:

— Той беше уличен крадец — въпреки помпозната си титла си беше обикновен обирджия. Нямахме да се замеси, ако не му бяхме платили толкова добре. Накрая загина с магистър Тибо.

— И двамата с Ъфорд ли знаехте за ковчежето в укрепената стая?

Болингбрук кимна.

— А кой нае Краля на ключовете?

— Аз и Уолтър.

— А момичето? — попита Корбет — Онова с магистър Тибо?

— Не съм съвсем сигурен — Болингбрук се почеса по врата, — но ако трябва да предположа, бих казал, че я е наел нашият предател. Чакахме в галерията на горния етаж, докато Тибо... е... — той сви рамене — беше зает по специален начин с нея, после слязохме долу. Трябва да сме стояли там около час, преди старият глупак да се появи — той задъвка малко хляб. — Бяха ни заложили капан — заяви бавно той — и аз все още съм в него.

— Какво имаш предвид?

— Често се чудя защо капанът не щракна още в къщата на магистър Тибо, но сега със смъртта на Дестапл ми става ясно, че са очаквали ние да убием Тибо. Същото важи за бягството ми — той погледна остро Корбет. — Не разбираш ли, беше предопределено аз да избягам, разрешиха ми да се върна в Англия с ръкописа. Ако не бях го сторил, нямаше да има среща в Корф — Болингбрук щракна с пръсти. — Това е! Докато се приближавах до кея Мадлен, бях сигурен, че ме следят. Един просяк ми каза, че копоите на краля са в квартала. След известно време всички признаци, че ме преследват, изчезнаха. Измъкнах се без дракотина от Париж и заминах на север, но точно това са очаквали от мен. Аз съм само пешка в шахматната игра на дьо Краон — добави горчиво той. — Тъй че един Господ знае какви ги замисля това копеле. Единствената ми утеха е, че можем да направим нещо добро тук. Имам предвид — Болингбрук кимна към вратата — за бедните слугинчета.

Корбет стана от сандъка и заобиколи леглото:

— А какво мислиш за тези убийства, Уилям? Какво ти подсказва логиката?

— Първо — отвърна писарят, — жертвите са имали доверие на убиеца си, затова и той е успял да се приближи толкова близо. Второ, следователно е някой, който живее в замъка или близо до него. Трето, убиецът трябва да е опитен в стрелбата с арбалет и... — той се спря.

— И какво? — попита Корбет.

— И е някой — Болингбрук се престори, че се мръщи на Чансън, — който не го е страх. Решен е да убива без никаква друга цел, освен самото убийство. Виждал ли си как лисица напада кокошарник, Чансън? Може да има шейсет кокошки и тя ще вземе само една, но все пак ще избие всички птици.

— Което означава — заключи Корбет, — че убиецът убива не за печалба или плътска наслада, а от чиста омраза или за отмъщение.

Корбет се замисли колко мъже беше обесил за нападение и обезчестяване на жени. Всички бяха различни, престъпници, които изпитват тайно удоволствие от греха си, но убиецът в Корф...?

— Чансън! — щракна той с пръсти. — Бъди така добър и слез в двора на замъка. Ако видиш Ранулф, напомни му къде съм го изпратил, но иначе потърси една червеночоса девойка на име Мариса и ѝ кажи, че кралският служител, който я разпитва за наметалото ѝ, иска да се

срещне с нея. След като свършиш това, попитай Мариса за онзи войник, който бил приятел на Алуша, а може би и на някое от другите убити момичета. Кажи ѝ, че ще ѝ бъде заплатено за услугата. О, и нали знаеш къде работят перачките? — Чансън кимна. — Потърси мистрес Фейнър и ѝ кажи, че искам пак да говоря с нея.

Чансън обу ботушите си и излезе. Корбет застана пред Болингбрук, който държеше един от ръкописите.

— Как мислиш, Уилям? Дали преследваме измамна цел? Дали има решение на загадката *Secretus Secretorum*?

— Разгледах ръкописа със Сансон, сър Хю. Написан е на латински, но аз не разбрах и дума. Обаче това, което направи магистър Тибо — разгорещи се Болингбрук, — е много умно. Той оформя хипотезата, че Бейкън е създал тайнопис и като всички, които използват подобни неща, накрая се е уморил и е допуснал грешка. Тази фраза: „Ще ви дам много врати“ е ясен пример за това. Както знаеш, сър Хю, щом веднъж разчетеш един ред от тайнописа, става лесно да разплетеш останалото. Но оттам тръгва нашият проблем — в този случай не става така.

Корбет затвори очи и изпъшка.

— Предупредих краля за това — прошепна той. — Брат Роджър може да говори за чудесата си и „Тайната на тайните“, може да съдържа истината, но аз съм чел трудовете му — той отвори очи. — Той наистина е бил арогантен човек, изпълнен с презрение към другите учени. Ами ако е написал книгата с тайнопис, използван само веднъж и единствено от него? Ако това е така, ключът никога няма да бъде намерен и тайнописът ще си остане неразгадан.

Корбет отвори *Opus Tertium*, който четеше, но не можа да се съсредоточи. Взе псалтира, който му бе дала лейди Мейв и разлисти страниците. Миниатюрите винаги го заплениаха — употребата на цветовете и живите образи, Исус, разпнат на кръста. Той прочете молитвата на срещуположната страница и позволи на ума си да се зарее. Лейди Мейв му бе подарила псалтира за рождения му ден, миналия август. Той вдигна очи. Болингбрук беше заспал на стола. Корбет се изпъна на леглото. Не можеше да забрави трупа на момичето, проснат на ръчната количка, а и свещеникът, отец Матю, беше доста странен. Защо бе допуснал онези грешки в църквата? Корбет широко отвори очи, внезапно осъзнал нещо. Когато отец Матю

докара трупа, помисли си той, отец Андрю, старият свещеник, бе този, който настояваше да се даде последно причастие.

Чу стъпки отвън и се изправи, а Чансън въведе червенокосата Мариса, последвана от млад войник с белези от шарка по лицето. Мариса изглеждаше премръзнала в тънката си рокля, а мъжът бе облечен в кожена дреха с петна от пот върху долната риза, подплатени панталони и твърде големи за него ботуши. Чансън представи непознатия:

— Това е Мартин.

Корбет се здрависа с мъжа и настани и двамата пред огъня. Мариса бе дружелюбна и доволна, че може да се стопли. Мартин, чийто акцент показваше, че е местен жител, гледаше спокойно и не се плашеше от Корбет. Попита безцеремонно защо е повикан.

— Търся Алуша! — възкликна той. — А и по изгрев застъпвам караул — първата утрешна смяна.

— Няма да те задържам.

Корбет им поднесе димящи чаши вино с подправки, увити в парцали и седна между тях. Болингбрук бе отишъл да плисне малко вода на лицето си от умивалника.

— Казваш се Мартин — започна Корбет — и си приятел на Алуша, изчезналото момиче. Знаеш ли къде е избягала, или защо?

— Избягала? — Мартин сви ядосано устни. — Алуша не е избягала. Беше ужасена от това, което видя вчера. Не би излязла от замъка, преди убиецът да бъде заловен и изпратен в ада.

— Е, къде е тогава? — Болингбрук се приближи, като бършеше лицето и ръцете си.

— Не знам. Излязла от дома на родителите си снощи, някъде между първата и втората вечерня и така и не се върнала.

— Трябваше ли да се срещнете снощи?

— Не.

Корбет разгледа откритото обветрено лице. Вече бе забелязал кожената превръзка на китката и мазолите по пръстите на мъжа.

— Стреляш ли с арбалет?

— Да, и много ме бива — дойде разгорещеният отговор, — мога да уцеля целта от десет ярда, не ми е нужно да се приближавам.

— Кротко, кротко — промърмори Корбет. — Разказа ли ти Алуша нещо за случилото се вчера?

— Не, почти не я видях. Тя си почиваше, защото бе много разстроена. Разменихме си само няколко думи, нищо повече.

— А познаваш ли останалите момичета, убитите? — попита Болингбрук от стола си. Войникът погледна бързо към Мариса, седнала до Корбет неподвижно като статуя.

— Познавах някои от тях — смотолеви той.

— Особено Филипа — Мариса забрави за срамежливостта си и се втрени във войника. — Каза, че Филипа си падала по теб или само се хвалеше?

— Само се хвалех — отвърна порумениял Мартин. — Тя си беше странна.

— Филипа? — попита Корбет. — Дъщерята на мистрес Фейнър? — той погледна през рамо. — Чансън, къде е мистрес Фейнър?

— Каза, че ще дойде, когато е готова — отвърна Чансън.

— Добре тогава — Корбет се обърна. Мариса все още трепереше, затова той остави чашата си и се запъти към наметалата на закачалката. Свали едно и го обви около раменете ѝ.

— Много си любезен — нагласи наметалото тя.

— Твое е — отвърна Корбет. Той взе две монети от кесията си и подаде по една на всеки. Мартин неохотно я прие. Мариса сграбчи своята, после се загърна още по-плътно с наметалото, кътайки монетата. Беше поласкана от вниманието на този кралски човек, който ѝ разреши да седне тъй близо до огъня и да пие топло вино от калаен бокал. Загледан надолу, Корбет видя свирката на Чансън. Той я вдигна и разсеяно я прибра в кесията си.

— Казахте, че Филипа била странна?

— О, да — отвърна Мариса, — много надменна. Твърдеше, че един от разбойниците, загадъчен мъж, който наричаше Голиард, бил влюбен в нея и разправяше как щели да се срещнат в гъстата гора. Казваше, че бил без земи — обезнаследен рицар, който живеел в свой собствен замък в гората — Мариса прикри устата си с ръка и се разкикоти. — Викахме ѝ, че си живее в някаква мечта.

— Бяхте ли близки с нея?

— Не. Някои от другите може и да са били.

— И кога изчезна тя?

Мариса затвори очи:

— В неделята, когато празнувахме прибирането на реколтата. Времето беше чудесно. Спомням си, че я видях в гробището след службата, после тя изчезна. Помислихме, че е отишла в гората да се срещне със своя Голиард.

— Ти взе ли участие в претърсването? — попита той войника.

— Да. От гората долу до морето. Нищо не открихме. А сега, сър — Мартин се изправи от стола, — наистина трябва да вървя.

— Преди да си тръгнеш — Корбет вдигна ръка, — кажи ми, моля, имахте ли си уговорено място за срещи?

— Уговорено какво...?

— Тайно местенце — обясни Болингбрук, — където мъжът може да се срещне с дамата на сърцето си.

— Ами има едни съборетини — отвърна войникът — до далечната стена отвъд централната кула. Един коридор води надолу към тъмниците и избите, там беше нашето място — той не обърна внимание на кикотенето на Мариса. — Ходих там, няма нищо.

Тъкмо щеше да си тръгва, когато на вратата се почука и мистрес Фейнър влезе забързано. Ръкавите на роклята ѝ бяха навити до лактите, а ръцете и китките ѝ бяха много зачервени. Тя напълно пренебрегна Мариса и Мартин и без да я канят, се тръшна на един стол пред огъня. Когато Болингбрук ѝ подаде чаша топло вино от къта край огнището, тя бързо го грабна от ръцете му.

— Не мога да остана дълго. Тези двамата за дъщеря ми ли ги разпитвате? — тя отпи жадно от чашата. — Ако имате въпроси за Филипа, питайте мен.

— За последно е била видяна в онази неделя в гробищата след литургията.

— Да, така е. Каза ми, че отива да бере цветя.

— А не да се срещне с мъж, познат като Голиард.

Мистрес Фейнър хвърли злобен поглед към Мариса и все пак, по начина, по който движеше устни и примигваше, Корбет усети, че е на път да заплаче. Тя му подаде бокала си и стана. — Не се занимавайте с Голиард — промълви тя, — моята бедна Филипа бе самотна.

— Но тя е твърдяла, че се среща с него.

— Да, да, така е — мистрес Фейнър потърка ръце в роклята си. — Не мога да кажа нищо повече, сър, наистина не мога. Моята Филипа си отиде, както и останалите. Сега търсят бедната Алуша.

— Какво ще кажете за тайното място за срещи? — попита Корбет. — Този коридор, който води към старите тъмници?

— Това е любимото им място — усмихна се мистрес Фейнър. — Претърсихме го заради Филипа, както и заради Алуша, но там няма нищо. Там никога няма нищо — добави после тя.

— Трябва да отида там — заяви Корбет. — Може пък да срещна Ранулф! Мистрес Фейнър? — той хвана ръката ѝ и побутна скритата монета. — Благодаря ви, че ни отделихте време.

След като и тримата излязоха, Корбет нахлузи ботушите си, смъкна от закачалката тежкото си наметало и го закопча под брадичката.

— Искам да пообиколя замъка, да разбера какво става — той кимна към Болингбрук и Чансън, после се спря. — Чансън, за Бога, върви и намери Ранулф. Кажи му, че искам да говоря с него, преди да се срещнем с французите, преди вечеря.

Корбет слезе по мразовитото стълбище и се озова в двора. Тук-там светлината на факлите смело прорязваше тъмнината. Хората притичваха от един заслон до друг, нетърпеливи да избягат от хапещия вятър. Корбет придърпа качулката на главата си и тръгна да обикаля кулата. От време на време спираше и се заглеждаше в масивната постройка, извисяваща се към небесата — страховит, солиден правоъгълник от камък. От тесните прозорци на различните етажи проблясваха факли и свещи. Той вървеше по протежение на кулата, мина покрай малкото селце, където работещите в замъка живееха в кирпичени колиби, построени до стените и кулите. Глъчката беше голяма, деца се щураха, крещяха и танцуваха около клади и мангали. Въздухът бе изпълнен с миризми на готвено и щавена кожа, със зловонието на конска тор и сладкия аромат на сено от плевните. От време на време някой се провикваше за поздрав и Корбет вдигаше ръка в отговор. Поспря се да поприказва с някои от войниците и ги попита къде е онзи коридор. Те посочиха навътре в тъмнината.

Корбет се озова от другата страна на кулата. Изкачи се по стръмния хълм, благодарение на който кулата се извисяваше над всичко наоколо, и премина през предполагаемите градини на замъка, скрити под снега. После слезе по някакви стълби, препъваше се и се подхлъзваше, пресичайки някаква пустош, покрита със сняг и прецип. Предположи, че тук е крепостния развъдник. Тук имаше само няколко

сгради: нужници с празни прозорци и няколко импровизирани бараки. Наблизо стояха бойните машини, два катапулта и голяма каменохвъргачка. Корбет можеше да види часовите по бойниците високо горе, тук имаше само неколцина, застанали до стойките на факлите. Вятърът донесе до него песента, която един от войниците си пееше за разтуха. Най-накрая стигна до стената между укрепленията, пресече пустошта и откри рушация се коридор, водещ към старите избии и тъмници, изсечени под стените на замъка.

Стълбите бяха неравни и още по-опасни заради заледения сняг. Корбет задържа дъха си, докато слизаше надолу, съжалявайки, че не си е взел факла. Беше твърде стръмно. Проклинайки, Корбет се хвана за стената и се запромъква надолу. Когато стигна дъното, видя, че коридорът продължаваше още малко. Ръката му почувства стената и той въздъхна с облекчение, когато пръстите му напипаха дебелата лоена свещ, оставена или от пазача на избата, или може би от любовниците, които идваха тук. Извади прахана и след много усилия успя да запали фитила. Като пазеше пламъка с ръка, той вдигна свещта. Стените на тесния коридор се простираха пред него, сенки играеха в светлината на свещта, ронливата земя се смесваше с изпадащата мазилка. Корбет закрачи напред, като изучаваше внимателно земята, но не откриваше нищо. Върна се до стълбите и се спря. Снегът се бе превърнал в кална киша и той можеше да отгатне, че тук са идвали хора, вероятно за да търсят Алуша. Той внимателно изкачи стълбите. Търсенето му бе напразно, и все пак... Това място беше много усамотено. Ако млада жена дойде тук сам-самичка, а убиецът я чака...

Корбет стигна до най-горното стъпало и като предпазваше свещта с ръка, тъкмо щеше да излезе от разрушеното каменно преддверие, когато стъпи накриво и се подхлъзна. В същия миг, когато стрелата от арбалет се разби в ронливата зидария над него.

[1] Flea-wort (англ. бот.) — бълхавче. — Бел.ред. ↑

[2] Skull-cap (англ. бот.) — лимонче, лимонка. — Бел.ред. ↑

[3] Hemlock (англ. бот.) — бучиниш. — Бел.ред. ↑

ОСМА ГЛАВА

*От припламването и буйността на дадени
огнени субстанции и ужаса, предизвикан от
шума им, могат да последват някои чудесни
резултати.*

Роджър Бейкън,
Opus Tertium

Ранулф-ат-Нюгейт, писар в канцеларията на Зеления печат, беше много радостен и доволен от себе си. По чиста случайност, така поне излизаше, се бе срещнал с лейди Констанс и придружителката ѝ, когато се върна до дневната стая да потърси нещо, което бе загубил. Разбира се, той изобщо не спомена, че е платил една сребърна монета на конярчето, за да го осведоми къде е лейди Констанс. Сега, след като поставиха стратегически придружителката на столче близо до вратата, Ранулф се опитваше да покаже на лейди Констанс вълшебствата на чудодейната монета — любим трик на сръчните мъже на панаира в Смитфийлд.

— Е, милейди — Ранулф остави трите бокала на близката маса, — под кой бокал е скрита монетата?

— Под този.

Пръстите на Ранулф лекичко докоснаха нейните, приближиха глави и той вдигна чашата, за да покаже, че монетата я няма. Очите на лейди Констанс припламнаха палаво, когато ловко се опита да намери монетата под другите два.

— Ти мамиш! — възкликна тя.

Ранулф я хвана за китката и приближи стола си така, че придружителката да не може да ги види.

— Сър — лейди Констанс разтвори широко очи, — пусни ме.

— Срещу дар за спомен — прошепна Ранулф — ще те пусна за малко.

— Срещу любовни слова — прошепна тя.

— Vos, quarum est Gloria amor et lascivia atque delectatio Aprilis cum Maio.

— Което означава?

— Ако ти беше подарката на април, а аз бях господарят на май... — камбаната за тревога прозвуча рязко, биеше, сякаш бе дошъл денят на Страшния съд. Ранулф пусна китката ѝ, преглътна напиращото проклятие и припряно се опомни къде е и какво трябваше да прави. Лейди Констанс скочи на крака. Придружителката вече стоеше разтреперана на вратата.

С мокро от ледена пот тяло, Корбет също чу камбаната, докато пълзеше през порутения коридор и се взираше в тъмнината. Зачуди се какво ли означава. Чуваше викове, може би бяха заловили нападателя му? Корбет продължи да се движи и бързо се наведе, когато още една стрела се заби в стената зад него. Тревогата му се усили. Това бе четвъртият път, когато помръдна и тайнственият стрелец не даваше вид, че ще се откаже. Часовите по стената бяха малко и няма как да знаеха за смъртоносната игра на котка и мишка, която се разиграваше под тях. Корбет беше извикал, но те не го чуваха, а сега стражите си тръгнаха. Той зърна как един от тях бърза с факла в ръка да провери защо бие камбаната. Нямаха никакво понятие, че отдолу дебне убиец.

Корбет осъзна, че стрелецът наблюдава входа към тъмницата. Всяко движение срещу светло оцветения камък, проскърцването на крака на Корбет по камъчетата и хрущенето на ледения сняг биха го предупредили. Корбет беше сам и невъоръжен, а чувстваше, че нападателят се приближава. Стрелите вече се забиваха в стената с по-голяма сила, той сигурно беше само на няколко ярда, сигурно се движеше приведен или бе коленичил. Корбет потръпна. Крепостната камбана заби отново, после млъкна. Ръката му се стрелна към колана, но не си носеше дори и камата. Пръстите му докоснаха кесията и той си спомни за малката калаена свирка, която бе прибрал. Той я извади и с цялата си сила изсвири дълго и пронизително. Чу звук в тъмнината и завика, като всеки човек, озовал се в засада: Au secours! Au secours!^[1],

пое си дълбоко въздух и наду отново свирката. Почувства се доста глупаво да пълзи в мразовития мрак, въоръжен единствено с детска играчка. Извика още един път, чу движение и наду наново свирката.

— Кой е там? — Корбет се отпусна, защото разпозна гласа на Болингбрук.

— Уилям — извика той. — Тук съм! — промъкна се към вратата. Болингбрук стоеше на няколко крачки от него с изваден меч.

— Какво стана? — възкликна той, когато Корбет тръгна, залитайки към него.

— Нищо — каза Корбет задъхано и взе меча от ръцете на Болингбрук. — Видя ли някого?

— Излязох в двора — обясни Болингбрук. — Нямаше истинска тревога. Станал инцидент, малка купчина сено във външния двор близо до стената се запалила. Огледах се и не те намерих. Тръгнах около централната кула и чух звука на свирката — той се засмя. — Всеки, който дели стая с Чансън, би разпознал този звук.

— Видя ли някого, който и да е?

— Сър Хю — Болингбрук го хвана за рамото, — хората търчаха напред-назад. Мисля, че зърнах нещо, но...

— Нападнаха ме — каза Корбет. Изведнъж се почувства отмалял и заби меча в земята, за да се облегне на дръжката. — Отидох до старите тъмници. Търсех Алуша — сетне описа какво бе станало по-нататък.

Болингбрук понечи да тръгне в тъмнината, за да доведе помощ, но Корбет го хвана за рамото.

— Той си отиде, Уилям, няма какво да направим. За последен път се разхождам из замъка невъоръжен. Къде е Ранулф? — попита той рязко.

Запътиха се обратно през развѣдника покрай кулата. Струпаните хора вече се разотиваха, защото знаеха причината за тревогата и огънят бе изгасен. Корбет зърна Ранулф да стои на стъпалата към Залата с ангелите. Почувства как гневът се надига в него, пресече пътя и стовари плоската част на меча върху рамото на Ранулф. Другарят му се обърна, извадил камата от колана си.

— Сър Хю? — Корбет забеляза, че сър Едмънд и семейството му стоят на вратата и го наблюдават, зад тях дьо Краон се подсмиваше подигравателно.

— Изпратих те по задача — прошепна Корбет и махна меча от рамото му — и докато те нямаше, отидох да търся нещо и ме нападнаха.

— Сър Хю, случило ли се е нещо?

— Не, сър Едмънд, само си говоря с писаря, който като че ли не ме разбира.

Обида проблесна в очите на Ранулф и яростта на Корбет утихна. Той се обърна, хвърли меча към Болингбрук и стисна Ранулф за рамото. Почувства как мускулите му се напрягат от тревога и гняв. Буйният темперамент на Ранулф се управляваше трудно и Корбет не искаше да прави сцени или да унижава този човек, негов приятел и другар. Разказа набързо на Ранулф какво точно се бе случило. Писарят на Зеления печат го изслуша, стиснал челюсти, а зорките му очи горяха.

— Ти къде беше? — попита Корбет.

— Говорех с лейди Констанс — Ранулф сложи ръка на рамото на Корбет. — Сър Хю, не обвинявай мен за своята глупост. Колко пъти съм ти казвал, лейди Мейв те молеше, а кралят ти заповядваше? Не бива никога да оставаш сам на такива места — той приближи лице до Корбет. — Не се тревожи, господарю, няма да има втори път, но ако се случи, ще откъсна главата на негодника.

Корбет си пое дълбоко въздух и протегна ръка:

— Съжалявам, Ранулф, истината е, че се уплаших.

Ранулф стисната подадената му ръка:

— Изглеждаш премръзнал.

Върнаха се в стаята на Корбет. Той понечи да върне свирката на Чансън, но веднага се сети как тя го спаси. Приклезна край огъня с чаша топло вино в ръка и усети как студът напуска тялото. Един прислужник дойде да съобщи, че вечерята ще бъде сервирана в Голямата зала.

— Видя ли се с Кротоа? — попита Корбет.

— Не — Ранулф тръсна глава. — Всъщност, когато камбаната за тревога заби и всички се събраха в двора, го потърсих, но не го открих.

Корбет протегна ръка към огъня и потисна потреперването си, сякаш ледено острие бе притиснато към гърба му.

— Къде е настанен?

— Има отделна спалня в Джерусалем Тауър — отвърна Ранулф.
— Стълбището нагоре е затворено, само той е настанен там.

Корбет си сложи колана, стана и взе наметалото си.

— Елате с мен — нареди той на другарите си.

Слязоха в двора. Корбет не усещаше снежния вихър, докато крачеше към Джерусалем Тауър — голямо укрепление, до което се стигаше по стръмни стъпала. Той бързо ги изкачи и сграбчи желязната халка на вратата към кулата, но тя не помръдна. Той извади камата си и почука напразно с дръжката.

— Чансън, тичай бързо, доведи войници!

Корбет слезе по стълбите и като се огледа, зърна прозорец високо в стената, но през капациите не прозираше светлина. Като се уви поплътно в наметалото заради снега, той припряно дръпна и качулката.

— Нещо не е наред ли? — попита Ранулф.

— О, да — прошепна Корбет. — Нещо е ужасно не наред.

Сър Едмънд се приближи забързано. Бяха го повикали, когато се преобличал за вечеря и беше увил около себе си наметало, за да се защити от снега.

— Сигурни ли сте, че мосю Кротоа не е някъде другаде в замъка? — попита той.

— Сър Едмънд, приеми моите извинения, ако съм те обезпокоил, но знам, че Луи не обича да се скита насам-натам — отвърна Корбет.

— Видели ли са го?

— Какво става? — появи се дьо Краон, следван от закачулените си войници.

— Луи Кротоа — заяви Корбет. — С вас ли е?

— Не, не е — отвърна дьо Краон и избърса лице, — но би трябвало да бъде. Останалите са събрани в моята стая, исках да поговоря и с него. Дойде един прислужник и ми съобщи, че сте тук. Ето ме и мен. Има ли нещо нередно? Луи е от моите хора. Сансон твърди, че не го е виждал от рано следобед.

— Разбийте вратата! — подкани Корбет.

Най-напред имаше суетня, но накрая сър Едмънд организира войниците да донесат таран, който представляваше просто як ствол на дърво с издълбани процепи от двете страни. На войниците им беше трудно заради стълбите, а тряскането и думкането раздвижиха всички останали в замъка. Дворът започна да се пълни. Войниците се

съсредоточиха в едно място под желязната халка и най-накрая разбиха вратата.

Корбет направи всичко възможно да мине първи, като почти избута дьо Краон настрани. Вътре бе студено и мрачно. Сър Едмънд му подаде факла. Корбет я насочи напред и потисна вика си. Кротоа лежеше в долния край на вътрешните стълби към стаята му, главата му беше разбита, а тъмната локва кръв проблясваше на светлината. Корбет бързо се озърна в двете страни — нямаше прозорци. Той пристъпи напред, като извика на сър Едмънд да държи останалите назад. От пръв поглед разбра, че вече не може да помогне на стария си приятел: изцъклените очи, студената плът и голямата кървава локва му подсказаха това. Той нежно премести тялото, но не видя други рани или белези освен ужасяващата дупка на главата. Чу прозвънване от кесията на умрелия, отвори я и намери два малки четвъртити ключа — досети се, че са от портата на Джерусалем Тауър и спалнята на Кротоа. Междувременно хората на управителя бутаха любопитните надолу по стълбите, като оставиха само Корбет, сър Едмънд и дьо Краон на ветровитото стълбище. Корбет приклепна и погледна към съборената врата. Ключалката беше разбита, но той установи, че ако сложи ключа в ключалката, той лесно се завърта. Извади ключа, подаде го на сър Едмънд и се върна бързо до трупа на Кротоа.

— Изпратете вест на отец Андрю — прошепна Корбет на управителя.

Корбет извади факлата, която бе оставил в скобата на стената и започна да разглежда внимателно стълбите, водещи към спалнята на Кротоа. Бяха стръмни и тесни, с остри ръбове, а отляво на стаята имаше нападала зидария. Той погледна назад към трупа. Наметалото на Кротоа бе увито около раменете му и краят се влачеше по земята. Корбет въздъхна, отиде до стълбите и отвори вратата на стаята с втория ключ. Стаята беше студена и тъмна. Сър Едмънд дойде и Корбет влезе предпазливо в спалнята, докато управителят палеше свещите и големия светилник, поставен на кръглата орехова маса в центъра. Беше чисто и подредено. Сладкият аромат на билки навяваше тъжни мисли на Корбет.

— Винаги е обичал това — прошепна той.

— Обичал какво? — попита сър Едмънд.

— Обичаше миризмата на билки и подправки — Корбет отиде и постави факлата в стенната скоба. — Луи бе много изискан. Обичаше ароматите на пролетта и лятото, затова дрехите, стаята, книгите и ръкописите му винаги ухаеха леко на цветя и билки.

Корбет забеляза ръкописите, натрупани на прозореца, забеляза стеклия се по основата на свещника восък и дрехите, които висяха на закачалката. Балдахинът на малкото легло бе дръпнат, а в далечния край стоеше умивалник с грижливо сгънати кърпи до скъп ароматен сапун в бакърена поставчица.

Корбет чу гласове долу. Отец Андрю беше пристигнал и изричаше молитвите за мъртвия, докато помазваше трупа. Ранулф се качи по стълбите.

— Как мислиш, какво е станало? — сър Едмънд приседна на стола до леглото. Погледна бързо Корбет. — Още една злополука?

— Това ще преценя аз — проговори дьо Краон, застанал в сенките. — Дълбоко съм потресен, че моят колега почина.

— Не, сър — сопна се Корбет. — Луи наистина беше член на свитата ти, но бе мой приятел, а този замък е във владенията на английската корона. Сър Едмънд! — провикна се през рамо Корбет, без да изпуска дьо Краон от поглед. — Бих искал да огледам и стаята, и тялото на мосю Кротоа. Трябва да се провери дали смъртта му е случайност, злополука или има някаква друга причина.

— Ще отложa вечерята — въздъхна сър Едмънд. — Мосю дьо Краон, сър Хю е прав. Това е замък на краля, той има право да разследва смъртта на Луи Кротоа.

— Тогава ще остана и ще му помогна.

Корбет не възрази и хората на управителя разчистиха стълбите долу, като сложиха на място разбитата врата, за да попречат поне малко на студения нощен въздух. Корбет запали всички факли и свещи и започна подробния си оглед. Заедно с Ранулф внимателно огледаха стаята, дьо Краон стоеше до масата и ги наблюдаваше как прехвърлят различните ръкописи, после шумно запротестира, когато Ранулф взе къс пергамент, за да го разгледа по-отблизо. Така или иначе, не намериха нищо забележително. По трупа на Кротоа, сега завит с платно на стълбите, нямаше никакви други белези освен раната на главата — определено получена при сблъсък с твърдата земя в подножието на стълбите. Корбет пропъди спомена, в който се виждаше

как върви рамо до рамо с този забележителен учен през моравите край колежа Крайстчърч, край овощните градини до Ифли Стрийм или как седят в странноприемницата на ъгъла на Търл Стрийт.

— Господарю — промърмори Ранулф, — погледни ботуша му.

Корбет погледна, токът на десния ботуш беше отпран.

— Подхлъзнал се е — обясни Ранулф — или токът се е отпрал, или кракът му се е заплел в наметалото. Паднал е и си е ударил главата в земята.

— Но би ли го убило това? — зачуди се Корбет. Той отново заразглежда трупа и като го вдигна за раменете, забеляза как главата се килва леко на една страна.

— Виждал съм същото и преди — пророни Ранулф, — когато човек си счупи врата.

Отстъпиха встрани, когато пристигна докторът. Той също прегледа раната на главата, после дръпна дебелия вълнен дреха и посочи лекото охлузване от дясната страна на гърдите, както и подобни белези по дясната ръка и рамо. После прегледа шията, като леко въртеше главата между ръцете си.

— Нещастен случай — въздъхна той и стана на крака. Посочи към вратата на върха на стълбите. — Мосю Кротоа е заключил вратата зад себе си, наметалото е било праметнато през рамото му. Объркал се е, може ботушът да се е подхлъзнал, а другия крак да се е заплел в наметалото. Тия стълби са стръмни и остри и са наранили тялото му, докато е падал, но иначе е умрял от счупване на врата.

Корбет вдигна поглед. Дьо Краон стоеше горе на вратата и гледаше безстрастно надолу към него.

— Сър Хю!

Корбет погледна през рамо. Болингбрук го викаше от вълн:

— Сър Хю, мога ли да помогна с нещо?

— Кажи му да ме чака в стаята ми — прошепна Корбет на Ранулф. Качи се по стълбите. Французинът не се отдръпна. — Мосю?

— Да, сър Хю?

— Вашият колега е починал при нещастен случай.

— Така изглежда — дьо Краон не изпускаше поглед от Корбет. — Не виня нито сър Едмънд, нито вас. Кротоа трябваше да бъде внимателен, нали? И на Вервен казвам същото, той обича да стои на парапета на крепостната стена и да зяпа безличната ви природа — дьо

Краон вдигна ръка. — Какво друго може да се направи, сър Хю? Луи ще бъде оплакан от дъщеря си, колегите си и от негово величество, неговия господар — той вдигна вежди. — Може би грешката е моя — продължи намусено той. — Може би не трябваше да избирам тези стари мъже и да ги водя в този студен замък. Е, сър Хю, ако си приключил, има неща, които аз и моите спътници трябва да свършим.

— Кротоа имаше ли копие от труда на брат Роджър Орус Tertium?

— Да, да, имаше.

— Бих искал да го видя.

Дьо Краон отиде до стаята и се върна с подвързана с кожа книга. Връчи я в ръцете на Корбет:

— По-добре я задръж. Може да я върнеш утре, когато се срещнем.

Корбет му благодари и пое внимателно по стълбите, където го чакаше Ранулф.

— Сър Хю!

Корбет спря и се обърна. Дьо Краон беше преполовил стълбите. Английският писар не хареса презрителния му поглед. Дьо Краон изсъска:

— Сър Хю, не тъгувай. Случват се нещастия и ние всички трябва много да внимаваме.

— Но нещастен случай ли е това? — попита Ранулф, веднага щом се върнаха в стаята.

Прегърбен на стола Корбет изрита ботушите си, като си повтаряше, че не трябва да дава воля на гнева си. Вече бе поговорил с Ранулф, сега му се искаше да си грабне меч, да се върне в кулата и да предизвика дьо Краон.

— О, той е такава коварна змия! — сопна се Корбет и затвори очи. — Коварна змия — повтори той. — Ранулф, нека помислим заедно. Външните стълби на старата кула водят до тежка дървена врата, която бе заключена. През нея се влиза в малък коридор, без прозорци, вторият ред стълби са стръмни и остри. Те водят до спалнята на Луи и друга тежка дъбова врата. Луи заключил, преди да падне. Отляво на тази вътрешна врата има друг коридор, малко стълбище, сега пълно с изпадала зидария, което трябва да огледам отново. Вътре в стаята всичко е в ред. И така — изправи се той, —

според всички доказателства, Луи е изгасил свещите, уверил се е, че всичко е наред, взел е ключовете и наметалото си, излязъл от стаята, заключил вратата, подхлъзнал се и паднал смъртоносно.

— Трябва да е било така — потвърди Ранулф. — Попитах сър Едмънд — няма друг ключ за никоя от вратите. Самият Луи го питал за същото и получил уверение, че това е точно така.

— Така ли? — промърмори Корбет. — Това показва, че Луи е бил неспокоен и уплашен.

— Че какво друго обяснение може да има? — Болингбрук грабна едно столче и седна до Корбет, като разтвори ръце да опише коридора между двете врати. — Луи трябва да е бил сам. Държи и двата ключа в кесия на колана си, сър Хю, това е ясно, няма друг ключ за стаята или за външната врата. Трябва да е заключил вратата зад себе си и е тръгнал да отвори долната, когато се е подхлъзнал и е паднал, ударил си е главата и си е счупил врата.

— Склонен съм да се съглася — добави Ранулф. — Кротоа, както сам признаваше, беше предпазлив. Не би пуснал никого в стаята си, освен ако не се чувства в безопасност.

Корбет си мълчеше. Според всички доказателства Луи Кротоа се бе подхлъзнал при нелепи обстоятелства. Така му подсказваше разумът, но сърцето му казваше друго. Не можеше да приеме, че двамата френски преподаватели са дошли в Корф и са умрели при нещастен случай. Разбира се, изглеждаше подозрително, но дори и да се намекнеше за измама, със сигурност подозрението щеше да падне върху вероломните англичани, а не върху лукавите машинации на френския двор.

— Трябва да ядем — измърмори Чансън. — Коремът ми мисли, че са ми прерязали гърлото.

— Така каза последният философ — подигра му се Болингбрук. — Да излизаме.

Вечерята, въпреки усилията на сър Едмънд, протичаше мрачно. В кухнята на замъка бяха приготвили богати блюда — пай, пържен артишок, кафеникава супа от смокини и фурми, последвани от пилета, пълнени с леща, череша и сирене, пържен щипок с бадеми и крушова торта. Музикантите в галерията свиреха нежни химни и обичани балади. Централната маса беше покрита с бяла брокатена покривка, а подносите бяха от сребро, със скъпоценни бокали за виното. Шутът на

сър Едмънд, чернокосо джудже, правеше акробатически номера, но атмосферата си оставаше потисната. На Корбет му бе трудно даже да погледне дьо Краон. Ранулф седеше притеснен, този път нащрек заради лейди Констанс, която спря да се закача и се обърна да говори с Болингбрук. Корбет, седнал отляво на сър Едмънд, се извини на съпругата на управителя за очевидната си потиснатост, като се оправда с преумора и с дълбока тъга за трагичната смърт на Кротоа. Сър Едмънд го остави на мира и заслушан в музиката на менестрелите, Корбет остави ума си да блуждае. Разпозна една от песните.

— Това е! — възкликна той.

— Какво има, сър Хю? — попита управителят.

— Бандата на разбойниците! — заяви Корбет. — Членовете ѝ вземат имената на билки и диви цветя, но младата Филипа, първата изчезнала, е казала, че има любовник сред тях, наречен Голиард. Това е провансалската дума за странстващ менестрел, не е име на билка или цвете.

Той потъна пак в размишления, така погълнат в мисли, че почти не забеляза, че вечерята е към своя край и че отец Андрю чете набързо благодарствената молитва. Корбет се извини и, последван от Ранулф и Чансън, се запъти към Джерусалем Тауър. Вратата все още бе само подпряна. Пазачът вътре му каза, че тялото и вещите на покойния са били преместени.

— Тялото му е в църквата, сър. Другият французин, оня, дето прилича на лисица, накара да приберат всичко.

Корбет се загледа в земята, все още изцапана с кръвта на Кротоа, сетне се качи по стръмните стъпала. Вратата горе беше отворена, той я бутна настрани и надзърна вътре, после се обърна към разрушеното стълбище. Нападалата зидария запречваше пътя като стена. Не се виждаше нищо друго освен една тясна, тъмна ниша.

— Мога ли да ти помогна, сър Хю?

Дьо Краон стоеше на входа на кулата.

— Не, не, дьо Краон, не можеш — Корбет слезе по стълбите. — Бил ли си днес при Кротоа?

— Да. Дойдох сам по-рано. Луи беше жив и здрав, когато го оставих. Но сега, сър Хю, трябва да се кача горе — той потупа стомаха си. — Пих доста, но все пак трябва да се уверя, че всичко е прибрано. — Мина покрай Корбет и се качи по стълбите.

— Искам да отдам последна почит на Луи — заяви Корбет, напускайки кулата.

Той пожела лека нощ на другарите си и закри през замръзвания двор на замъка. Беше спряло да вали и щом погледна нагоре, остана доволен, че облаците са се разсеяли и звездите са заблещукали в тъмата. Прекара известно време в тясната църква, където пред централния олтар лежах три ковчега на носилки. Той не обърна внимание на църкането на мишките и на студа, който нахлуваше между камъните, гъст и плътен като мъгла. Той коленичи, произнесе псалмите за мъртвите и се стресна, когато някой го докосна по рамото. Отец Андрю гледаше състрадателно към него.

— Реших, че ще те открия тук, сър Хю. Видях се със сър Едмънд и французина. Разбрахме се за упокойната служба да се проведе утре. Телата на двамата французи ще бъдат закарани в Дувър, балсамирани и качени на френски плавателен съд. Както аз, така и в мастър Саймън, докторът на замъка — обясни той, — направихме, каквото можяхме. В Дувър има по-опитни лекари. Но както и да е, сър Едмънд каза, че утре няма да има среща. Денят е обявен за траурен.

Корбет му благодари и напусна църквата. От сенките долетя някакъв звук.

— Мислех, че си си легнал, Ранулф. Мога да помириша сапуна, с който си се мил. Лейди Констанс трябва да е довольна!

— Ще си легна, когато и ти го сториш — Ранулф излезе в светлината на факлите от двете страни на църковната порта. — Сметнах, че е най-добре да се уверя, че си в безопасност.

— Утре няма да има среща — заяви Корбет — и аз трябва да присъствам на упокойната служба.

— Наистина съжалявам, господарю, за миналия път — Ранулф леко се залюля на пети. Беше пил твърде бързо дълбоките бокали с вино по време на вечеря.

— Няма значение — Корбет го потупа по рамото. — Вече е забравено. Спи спокойно, Ранулф.

Корбет се върна в стаята си. Знаеше, че Ранулф ще го последва поне до входа. Той заключи и залости вратата и се увери, че капациите прилягат плътно в рамката на прозореца. После запали огън, взе си принадлежностите за писане и седна за малко, опитвайки се да подреди мислите, които се въртяха в главата му. Спомни си

нападението по-рано вечерта и как стрелите от арбалет се удряха в твърдия камък. Колко човека са го видели да отива там, колко хора знаеха? Но после си спомни разходката през двора на замъка. Бе толкова лесно нападателят му да го види, да грабне арбалета и да го последва в тъмнината. Беше ли този стрелец отговорен и за смъртта на младите момичета или нападението бе планирано и ръководено от дьо Краон? Следваше ли дьо Краон заповеди или просто злобата му е надделяла и му е било невъзможно да устои на възможността да нападне заклетия си враг? А и убийствата на тези момичета... беше ли научил нещо ново? Нищо особено, освен ухажванията между момичетата и младия войник, но такива неща ставаха по селата и замъците из цялото кралство. Той си записа името „Филипа“. Тя беше различна — самотно и интелигентно момиче, което измисляло невероятни истории за себе си, за рицар без собствена земя, измислен разбойник на име Голиард.

Дали е загинала в гората? Дали тялото ѝ гниеше в някое тресавище, или е избягала? Той си спомни възраженията на мистрес Фейнър. Потърка брадичка, чудеше се кога ли ще се срещне с разбойника Хорхаунд. Дали пък той не знаеше нещо? Корбет хвърли поглед към книгите и ръкописите на брат Роджър, включително и онзи от дьо Краон, който все още лежеше на леглото му. Той постави *Secretus Secretorum* обратно в ковчежето и отново се зае да размишлява върху смъртта на двамата французи: Дестапл, умрял от сърдечен пристъп в заключена стая и Кротоа, намерен мъртъв между две заключени врати, ключовете за които бяха открити в неговата кесия. Нещастен случай или убийство? Очите на Корбет натежаха. Това трябваше да почака...

Ранулф-ат-Нюгейт, писар на Зеления печат, не беше толкова пиян, колкото се представяше, и въпреки възраженията им разпита най-подробно Чансън и Болингбрук за станалото по време на неговия разговор с лейди Констанс. Чансън бе особено разговорлив. Ранулф беше видимо ядосан, и то най-вече на себе си.

— Знаех си, че старият господар Кисела физиономия ще тръгне нанякъде — заяви той. — Трябваше да съм с него. Сега ми разкажете отново, ама точно, какво казаха червенокосата прислужница, войникът и мистрес Фейнър.

Чансън описа в подробности разговора на Корбет с тримата, спомена също за размишленията на Корбет относно отец Матю — нещо, което Ранулф вече знаеше. Болингбрук попълни празнините и когато Ранулф приключи с разпита, вече знаеше как трябва да постъпи.

— Ето какво трябва да направим — заяви той на полузаспалите си другари, — трябва да се срещнем с този разбойник Хорхаунд. Нещо е станало в гората и той го знае. Подозирам, че ще ни е нужна неговата помощ, за да открием убиеца на девойките.

— Свещеника ли подозираш? — попита Болингбрук.

— Да, възможно е да е той, или ханджията. Не мога да разбера само как убиецът може да остави един труп на бунището и друг извън замъка, че и трети на пътеката до църквата.

Ранулф изрита ботушите си и подражавайки на Корбет, се облегна на възглавниците. Чансън и Болингбрук поиграха на комар, после заспаха. Ранулф слушаше хъркането на Чансън, въртеше се в леглото и премисляше планираното за идния ден. Нежното лице на лейди Констанс постоянно го разсейваше. Ранулф се опита да не му обръща внимание. Беше се провалил в очите на Корбет и трябваше да компенсира това. Най-накрая заспа.

Събуди се призори. Тихо се изми и преоблече, сложи си оръжейния колан, провери дали мечът и камата влизат и излизат леко от ножниците си и взе арбалет от скрина до леглото на Чансън. Щом слезе в двора, откри, че мръсотията и кишата са покрити с нов слой сняг. Само стражите и готвачите прелитаха като призраци до пекарните и кухните. Войниците подготвиха клади и неколцина го загледаха, когато се запъти към конюшната, разтърси едно конярче и го побутна да оседлае коня му.

— Не му давай зоб — предупреди той. — Не искам да се вдига шум. Провери му копитата и гледай да е добре подкован.

Той се върна в стаята си и събуди Чансън, като почти издърпа спящия коняр изпод дебелата завивка и го шляпна по лицето.

— Слушай, Чансън, отивам в гората.

— Но, но...

— Недей да ми пелтечиш! — предупреди го Ранулф. — Кажи на сър Хю, че съм отишъл да се срещна с Хорхаунд. Надявам се да се върна скоро след обяд.

— Но ти се боиш от гората.

— Е, значи ми е време да се излекувам от това. Докато ме няма, ти следвай стария господар Кисела физиономия като сянка.

Ранулф взе наметалото си и излезе. Конят го чакаше оседлан и готов в двора. Той се качи и пое през външния двор и подвижния мост. Снегът по пътеката извън замъка беше дълбок над глезен, но въпреки че сутринта беше мрачна, Ранулф бе спокоен, защото облаците се бяха разнесли и може би най-силният снеговалеж бе отминал. Погледна към линията на дърветата и потисна страха си, като се замисли за станалото. Беше чул и видял нещо вчера, но не можеше да осъзнае какво. Спомни си тялото на французина, проснато в подножието на стълбите, как кръвта течеше като от разлята чаша вино, после си представи как Корбет се крие в руините, докато стрелецът внимателно се прицелва. Потупа коня по шията. „Е, ще те видим кой си“, прошепна той.

Навлезе между дърветата, като позволи на коня да избира внимателно пътя по заснежената пътека. От време на време срещаше други самотни пътници. Един странстващ търговец, натоварил стоката на гърба си, със скрито от качулката лице, се бяхтеше по пътя към замъка. Той едва вдигна глава, когато Ранулф го подмина. Ранулф стигна до църквата, която се гушеше мълчаливо под снежната си покривка, само черните кръстове и плочи в гробището се подаваха и напомняха мрачно за преходността на живота. Той смушка коня. Не искаше да го изморява, но в същото време искаше да излезе от гората, преди денят да си отиде или отново да започне да вали. Боеше се да се не изгуби.

Когато достигна Горския хан, остави коня в калдъръмения двор. Кръчмата беше отворена и той с радост съзря момчето, на което Корбет бе платил предния ден. То прибута Ранулф да седне край огнището. Огънят беше догорял и както отбеляза прислужникът, в странноприемницата бе толкова студено, колкото и отвън в снега. Той донесе кана ейл и малко стар хляб. Ранулф задъвка, като отпиваше от ейла, за да омекне хлябът в устата му.

— Искаш ли да спечелиш една сребърна монета? — прошепна той, когато момчето се сгуши като куче в краката му.

Момчето се ококори.

— Три сребърни монети.

— Три сребърни монети! — момчето се отдръпна. — Нали не си от онези, дето мислят, че момчешкият задник е по-добър от момичешка гръд?

Ранулф се засмя:

— Не, искам да дойдеш с мен. Ще те сложа на седлото пред мен. Искам да ме заведеш в гората, където да се срещна с Хорхаунд.

— Не го познавам.

— О, познаваш го — отвърна Ранулф. — Знам ги аз разбойниците. Те винаги идват до най-близкия хан да купуват, продават и събират сведения. Обзалагам се, че си бил с Хорхаунд сред дърветата, нали момче?

— Сам се срещни с него.

— Три монети — повтори Ранулф. Той остави ейла и извади кесията си. — Една сега, една — когато се видя с Хорхаунд, и една, като се върнем.

Очите на момчето се разшириха от учудване.

— Имаш ли родители? — Попита го Ранулф.

— Умряха преди пет зими — очите на момчето не се откъсваха от монетите. — Аз работя за мастър Реджиналд — той посочи към една маса в далечния край на кръчмата. — Спя под нея нощем и ям каквито остатъци ми дадат.

— Три сребърни монети — потрети Ранулф — и ще ти намеря работа в замъка. Няма да се наложи да се връщаш тук. Какво ще кажеш, а, момче? Помощник в кухнята, чисти дрехи... — той посочи към кожените парцали увити около краката на момчето — и истински ботуши.

Момчето скочи на крака. След миг вече бе грабнало монетата, прекосило кръчмата и беше обратно при Ранулф с парцаливо наметало и жалко вързопче в ръка.

— Браво — Ранулф стана.

— Имам само още една задача. Мастър Реджиналд винаги ми повтаря да не позволявам огъня да изгасва сутрин — и като повдигна раздърпаната си туника и свали панталоните си, момчето се изпика в камината, а после, танцувайки като палаво дяволче, последва Ранулф към коня.

Писарят на Зеления печат му помогна да се качи на седлото и се метна зад него. Момчето смърдеше, косата му беше мазна, а под

наметалото, Ранулф можеше да усети колко е слабо и костеливо телцето му. За кратко той се върна години назад, когато, облечен в дрипи, той се биеше из уличките и канавките край Уайтфрайърс. Беше доволен, че е взел момчето — това притъпяваше страха му от гората и от опасността да се изгуби. Момчето бърбореше като катерица, разкриваше всички тайни на странноприемницата, разказваше, че магьстър Реджиналд бил грубиян, ама се подмазвал на чужденците, които идвали и си отивали, когато им скимне, и ядели като лордове. Ранулф слушаше внимателно. Не искаше да насъсква излишно момчето, което за една монета сигурно би разказало всякакви лъжи за ханджията. Толкова беше погълнат в разказа му, че се стресна чак когато осъзна колко надълбоко в гората са навлезли. Само случайният крясък на врана или прошумоляването на гъсталака даваха признаци на живот. По едно време реши, че са се загубили, но момчето посочи пътя между дърветата и каза, че са в безопасност. Достигнаха до малък кръстопът, където горска пътека пресичаше пътя им. Там момчето скочи от седлото и се втрени в Ранулф.

— Трябва да останеш тук — предупреди го то. — Не бива да мърдаш. Ще се върна, преди да си се усетил.

После тръгна, отдели се от пътеката и разделяйки шубраците, изчезна в тъмнината на дърветата. Ранулф нямаше друг избор, освен да изчака. Изкуши се да продължи да язди. Не беше заради сумрака, снега или сивото небе над него, а заради всепоглъщащата тишина — като че ли някой го наблюдаваше иззад дърветата и чакаше да направи грешка. Конят му се препъна и изцвили, звукът проехтя като изплющяване на камшик. Ранулф слезе и спъна коня, който беше неспокоен поради тревогата на господаря си. Той го погали по шията и му заговори нежно, за да го успокои, като същевременно се опитваше да намали силното биене на собственото си сърце. Помисли си за лейди Констанс и се зачуди дали ще го дари с целувка за спомен, поне едно леко докосване на устните. Конят му пак изцвили и се раздвижи. Ранулф чу изщракване и бавно се обърна. Пред него стояха шестима мъже, облечени в дрипи, с раздърпани качулки на главите. Трима носеха оръжия, мечове и брадви, а водачът и застаналите от двете му страни мъже бяха опънали стрели в арбалетите.

— Хубав кон имаш. Можем да вземем него, седлото и сбруята и да ги продадем в най-близкия град. Също и оръжията ти. Имал си и

сребърни монети.

— Така е, можете да го сторите — предупреди ги Ранулф — и тогава кралските хора ще ви обесят. Ти ли си Хорхаунд? Аз съм Ранулф-ат-Нюгейт, писар на Зеления печат, кралски служител. Дойдох да ти предложа опрощение на престъпленията.

— Казах ви, казах ви! — момчето се появи като заек иззад един храст. — Казах ви кой е.

Разбойниците отпуснаха арбалетите и главатарят им пристъпи напред. Смъкна качулката и парцала, покриващ устата и носа му. Показа се мръсно лице с леко изкривен нос и белег през лявата буза. Човекът имаше сплъстена сива коса, мустаците и брадата му бяха мръсни и мазни, но погледът му бе пронизващ и зорък. Хорхаунд протегна увитата си с парцали ръка. Ранулф я сграбчи и приближи към себе си мъжа в здрава хватка.

— Не, не се тревожи — той видя страха в очите на разбойника. — Не съм дошъл да те заловя. Онзи ден, когато ни срещна — Ранулф се подсмихна накриво — в гробището на Сейнт Питър, ти говореше за „ужаса в гората“. Какво имаше предвид? Май знаеш нещо за убийствата на девойките, нали?

— Аз знам много неща — главатарят се обърна към мъжете отдясно. — Нали, Хемлок? Не е ли тъй, Милкуърт? — двамата изсумтяха в знак на съгласие. — Пълно опрощаване ли ни обещавах? — обърна се пак към Ранулф.

— За всеки един от вас — отвърна Ранулф. — Пълно опрощаване, както и сребро да ти помогне по пътя.

Разбойникът започна да рови из парцалите си, свали грубо изработения кръст, който висеше около врата му, сетне го подаде на Ранулф.

— Ей туй е осветено и благословено от свещеник. Закълни се на него и ела!

Ранулф никога не забрави последвалото скитане с притаен дъх из замръзналата гора. Разбойниците оставиха момчето с един от своите да пази коня и вървейки плътно един зад друг, последваха главатаря. Навлязоха сред дърветата. Гората била много стара, довериха му те, пълна с елфи, зли духове и демони. Дърветата се сгъстиха, като че ли искаха да го обградят и уловят, ледени клонки се протягаха и закачаха качулката и наметалото му. Покрити със сняг къпинаци и калини се

заплитаха в глезените му. Нямаше представа накъде вървят, със сигурност беше загубил представа за посоките, но Хорхаунд тичаше напред като ловджийско куче и от време на време се спираше да напомни на Ранулф да го следва по-плътно, за да избягва заледените тресавища и мочурища. От време на време някое животно се стряскаше или пък птица изхвъркваше от клоните и караше сърцето на Ранулф да подскача и да го избива пот. Прекосиха едно мрачно сечище, където небето се провиждаше само тук-там между дърветата, после пак потънаха под тъмния балдахин, следвайки пътеки, не по-малко коварни и опасни от лондонските улички. Най-сетне спряха на края на една полянка и разбойниците се разпръснаха зад Ранулф, проявявайки неохота да продължат нататък.

— Те се страхуват — присмя се Хорхаунд, — но аз — не.

Внезапно те се озоваха пред „ужаса в гората“. Ранулф можеше да познае, че въпреки новия сняг, някой е идвал наскоро тук. Хорхаунд посочи към зловещата находка и като го поведе пак през дърветата, го отведе до края на блатото и втория труп. Докато стигнаха до тресавището, стомахът на Ранулф вече се бунтуваше: разлагащата се плът на момиче с празни очни кухини и съсухрени страни. Преди да покрият останките, той научи от Хорхаунд, че младата жена е била обесена на дъбовия клон над тях. С втория труп беше по-различно. Този път разбойниците помогнаха да изгребат снега и леда и издърпаха трупа от просмукващата се тиня. Ранулф използва снега и края на наметалото си да почисти лицето, като се опитваше да не гледа изцъклените очи. Ръката му премина по трупа и докосна леко забитата дълбоко стрела. Той разчисти тинята с камата си и откри потъмнялата рана, перата на стрелата и полепналата кръв.

— Нямаме нищо общо с това — обяви Хорхаунд. — С нито едно от двете убийства, ей туй се опитвахме да ви кажем в гробището. Не щем да ни обвиняват и обесят за смъртта на бедните слугинчета.

— Затова дойдох — каза Ранулф. — Моят господар, сър Хю Корбет, иска да говори с теб.

— Знам — отвърна главатарят. — Ханджията, мастър Реджиналд, казал на момчетата да ми предадат съобщението, като че ли му е под достойнството да ми го каже той. Не знаех на какво да вярвам. Може и да е капан, ама ти нали се закле?

— Заклех се.

Ранулф се загледа в клекналия пред него мъж. Останалите стояха в полукръг около тях. Погледна и към трупа, проснат в снега: коса, плът, дрехи и оцапана с кръв кал.

— Краят на живота й — Хорхаунд проследи погледа му — не е по-добър от този на някой заек.

Ранулф стана на крака и на висок глас повтори клетвата си. После каза на разбойниците да занесат труповете до замъка, той щял да язди редом с тях. По-късно трябваше да доведат цялата банда. Обеща, че ще им бъдат раздадени нови дрехи, топла храна, пари и опрощение, написано лично от кралския служител и подпечатано в името на краля, така че никой да не може да вдигне ръка срещу тях. На Ранулф му се искаше да прегледа телата по-обстойно, но знаеше, че времето напредва, пък и му беше много студено, и беше гладен. Беше свършил онова, за което беше дошъл, и бе решен да се махне от тази страховита гора възможно най-бързо.

[1] Au secours! (фр.) — На помощ! — Бел.ред. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

*Когато хората и животните се разгневят,
изпитват желание да вредят и душата им се
озлобява.*

Роджър Бейкън,
Opus Maius

Корбет се втрени в двата трупа. Бяха разсъблечени и измити, а отец Андрю ги бе благословил с тамян и светена вода и ги бе помазал със светено миро. Беше въздъхнал и прошепнал молитвите, после бе оставил трупове на доктор Саймън, който сега ги преглеждаше много внимателно. Чансън и Болингбрук също се бяха отдръпнали, погнусени от миризмата на разлагаща се плът. Отец Андрю бе оставил кадилницата отворена и Корбет насипа тамян върху греещите въглини, като се зарадва на гъстия ароматен дим. Лейди Констанс, която се оказа не тъй гнуслива като останалите, беше направила всичко по силите си: беше напръскала розова вода и бе снабдила Корбет и Ранулф с ароматни топчици, киснати в благоухания.

Завръщането на Ранулф с трупове така скоро след заупокойната служба за другите жертви предизвика хаос и ужас, който после премина в шок и горест. Останките бяха веднага разпознати. Мистрес Фейнър бе погледнала към шейната и бе потънала в няма скръб. Всичко бе станало още по-печално заради сърцераздирателното ѝ мълчание, лицето ѝ беше разкривено от безмълвната агония от загубата. Тя отвори уста да проговори, но не можа да намери думи, затова просто покри очи с ръце, а приятелите ѝ я изведоха. Родителите на Алуша стояха като вцепенени край тялото на дъщеря си, после майка ѝ започна да крещи тъй ужасяващо, че лейди Констанс и придружителката ѝ я хванаха за раменете и я отведоха в Залата с ангелите.

Гневът на Корбет поради изчезването на Ранулф скоро премина, когато осъзна какво е направил и начина, по който се е изправил срещу страховете си. Ранулф бе пристигнал, препускайки по моста, спуснал качулка над лицето си като образ на Смъртта, копитата на коня трополяха по дървените греди. Гарнизонът вече бе предупреден от часовете на портата, докладвали, че група мъже излизат из дърветата. Ранулф се бе опитал да убеди Хорхаунд и бандата му да внесат трупове в двора на замъка, но главатарят бе поклатил глава:

— Само до тук — заяви той. — Когато се даде опрощението, ще дойда в замъка да получа благословията на краля. — После изчезна заедно с бандата си.

Сър Едмънд бе изпратил да внесат трупове. Положиха ги на шейна току пред портата към вътрешния двор. Дьо Краон и свитата му се бяха извинили, шепнейки своите съболезнования. Тълпата около шейната започваше да става неспокойна, хората напомняха на Корбет със заканителен тон за обещанието му да залови убиеца.

— Е, сър? — попита той и се отдели от свитата си.

— Е, сър — сухо отговори докторът, — и двете момичета са мъртви. Както се вижда — той посочи към трупа, — приживе Филипа е била закръглена и миловидна.

Докторът беше покрил лицето ѝ с груб ленен плат. Беше притиснал корема на момичето и прегледал внимателно пурпурния белег около шията, после огледа педантично ръцете на момичето. Той се изправи, покри носа и устата си с пропита с благоухания кърпа и вдиша дълбоко.

— Грижил съм се за пострадалите по бойните полета в Уелс и Шотландия, виждал съм повече трупове — той примигна с воднистите си очи, — отколкото някои хора са виждали летни дни, но ужасът никога не се притъпява. Филипа сама е отнела живота си, изкатерила се е по дъба и е използвала плата на собствената си рокля. Шита е от грубо платно, издръжливо като въже. Няма друга рана по тялото, няма следи от удар, няма драскотини. Приживе кожата ѝ трябва да е била бяла като мрамор, мека и топла. Мило момиче — той се приближи. — Няма да огласям заключението си — допълни той. — Нека момичето бъде погребано подобаващо. Отец Матю ще се погрижи за това. Няма да се отнесат с нея като със самоубийца — да я погребат на някой кръстопът под бесилка с кол, забит в сърцето.

— Има ли нещо друго?

— Аз съм само прост лечител, сър Хю, не съм изучен лекар.

— Какъвто и да си, много си проникателен.

— Филипа е очаквала дете, вероятно е била в първите месеци. Долната част на корема ѝ е подута. Мисля, че месечните ѝ неразположения трябва да спрели преди поне два месеца, сигурно затова е посегнала на живота си — от срам, така поне си е мислила, че е срамно.

— Ами Алуша? — Корбет кимна на доктора към другия труп. Кървавата стрела лежеше до шейната.

— Също като останалите, но нейният убиец трябва да е стоял наистина много близо, направо е чудно как стрелата не е пронизала цялото тяло. Но какво ли е търсела в гората, сър Хю? Чух слухове — Алуша се е страхувала да ходи там. Защо млада жена, която знае за убийствата и сама е намерила една от жертвите на горската пътека, ще напуска безопасността на замъка?

— Освен ако не е била убита някъде другаде? — замисли се Корбет. — Казват, че тресавището е близо до Горския хан.

Ранулф отиде до вратата и се облегна на рамката, за да види свежия леден въздух:

— Защо му е било на това момиче да се самоубива? — запита той, без да се обръща. — Защото е очаквала дете ли? Майката на Филипа е любяща жена.

Той загриза кокалчето на единия си пръст. Пътешествието му в гората не го беше уплашило и все пак, откак донесе труповете в замъка, беше много потиснат, като че ли душите на двете момичета бяха още свързани със земята и витаеха около него, за да молят за възмездие. Отврати се от видяното. Това бяха хора от неговите среди. Беше отраснал с такива момичета в зловонните лондонски улички. Момичетата бяха пълни с живот, нетърпеливи за любов, отчаяно искаха да сграбчат живота, да се омъжат добре и да се установят. Защо едно такова момиче ще се беси? Да родиш дете е нещо естествено и независимо дали църквата е дала своята благословия, е благословено от Бога. Спомни си какво му беше рекъл Чансън за разговора на Корбет с войника и червенокосата Мариса: представи си как Филипа отива в гората в есенната неделна сутрин да се срещне със своя Голиард.

— Сър Хю, би ли ме извинил?

Преди Корбет да успее да отговори, Ранулф си взе колана с меча от закачалката до вратата и прекоси двора на замъка, докато го закопчаваше на кръста си. Приблужи се до кладенеца, където слугите пълнеха ведра с вода. Мерна момчето, което бе довел от странноприемницата, — беше се свило до огъня и лакомо дъвчеше парче месо. То вдигна ръка за поздрав. Ранулф му отвърна, без да обръща внимание на мрачните погледи на прислужниците.

— Мариса! — извика той. — Мариса, кралският служител иска пак да говори с теб!

Червенокосата девойка се отдели от групата, смутена от този писар с опасан около черния кожен елек меч и котешки очи, които внимателно я изучаваха.

— Ела тук, момиче! — Ранулф я хвана за рамото. — Искам да говоря с теб и с войника, наречен Мартин, в заседателната зала на долния етаж на централната кула. Знаеш къде е — той извади броеницата си от кесията. — Ще кажа пет молитви и искам да сте там, щом приключа.

Всъщност Ранулф беше стигнал до четвъртата, когато Мариса и Мартин, останали без дъх, влетяха в залата, където единствената светлина идваше от тумбестия светилник в центъра на масата.

— Добре, браво — Ранулф ги подкани да влязат, после затвори с ритник вратата и я залости. Когато извади меча и камата си, ръцете на Мартин се стрелнаха към ножа в собствения му колан. — По-добре не прави това — каза Ранулф. — Нищо не те заплашва, ако кажеш истината. Искам истината.

— За какво? — запелтечи Мариса и застана зад Мартин за защита.

— Ела тук — Ранулф махна на Мартин. Войникът пристъпи напред. Ранулф го сграбчи за рамото и го бутна към далечния край на залата, сетне постави плоската част на меча върху рамото на мъжа.

— Не съм сторил никому нищо лошо — заяви Мартин.

— Освен на Филипа — отвърна Ранулф. — Смяташ, че момичетата не могат да устоят на кожения елек и лъскавите ботуши, нали? Носиш колан с кама и меч, като всички нас. Филипа живееше в мечтите си, нали? Вие двамата сте се срещали. Знаеше ли, че е бременна? Шепна, за да знаем само ти и аз какво се е изрекло тук.

Сега, според моя закон, има две присъди — виновен и много виновен. „Виновен“ означава, че си бил с Филипа и тя е заченала. „Много виновен“ е, че си бил с Филипа, тя е заченала, а сега си на път да ме излъжеш.

Мартин зяпаше изумено.

— Това не е престъпление — прошепна Ранулф. — Не казвам, че се е самоубила заради това. Мисля, че знам защо го е направила. Но ти ли си бащата на детето й?

Мартин започна да трепери и Ранулф леко премести меча на другото му рамо, като го шляпна.

— Бог да ми е на помощ — отвърна войникът, — но сигурно съм аз. Тя беше девица, когато я срещнах, главата й беше пълна с мечти и фантазии. Беше след лятното слънцестоене, последвах я в гората. Взех малко хляб и вино, а после...

— Похвали ли се с делото си? — попита Ранулф.

— Не посмях — войникът хвърли поглед към Мариса, която беше приседнала на ръба на една пейка. Ранулф проследи погледа му.

— Боях се — продължи мъжът. — Мистрес Фейнър има свиреп нрав. Трябваше да бъда мечтаният Голиард. Не знаех какво да сторя, а после Филипа изчезна.

— Другите момичета не я долюбваха много, нали?

Мартин тръсна глава:

— Филипа беше мечтателка — отвърна дрезгаво той. — Беше слушала истории за рицари и благородници, знаеше даже легендата за крал Артур. Много я биваше с буквара, можеше да брои до сто и да чете буквите в требника. Дори бе научила малко латински и френски.

— И другите момичета я дразнеха за това?

— Дразнеха я — съгласи се Мартин. — Тормозеха я, както врабчетата тормозят сова, хваната на светло.

Ранулф прибра меча:

— И разбира се — тънко се подсмихна писарят, — щом е избягала, те просто са я отписали, нали, сметнали са го просто за резултат от щурите мечтания на Филипа? — Ранулф стисна войника за рамото. — Някой ден в нещастния ти живот, Мартин, отиди на поклонение. Върви бос до някое светилище, похарчи доста злато за литургия в памет на душите на тази млада жена и нейното дете, умрели преди да се изпълни Божият план за тях.

Ранулф ги освободи с едно махване на ръката и изчака, докато излязат. Загаси светилника и напусна кулата, като закрачи през двора към Дома на мъртвите. С изненада откри лейди Констанс и прислужницата ѝ да чакат отвън, потънали в разговор с Корбет.

— Милейди тъкмо си признаваше вината — усмихна се Корбет. — Сега съжالياва, че в нощта, когато мосю Кротоа почина, тя те е отклонила от задълженията.

— Милейди не би могла да има никаква вина — поклони се Ранулф, — вината е изцяло моя. — Лъчезарната усмивка на лейди Констанс накара сърцето му да подскочи.

— Мисля, че бяхме говорили за дар за спомен, нали? — промълви тя.

Ранулф се изчерви.

— Почувствах се виновна — продължи лейди Констанс, — но после си спомних нещо. По-рано в деня, когато почина мосю Кротоа, аз и прислужницата ми го посетихме. Искях да го питам за парижките моди. Мосю Кротоа беше много услужлив и очарователен. Прие ни в стаята си, където ни поднесе вино и сладкиши. Когато го посетихме, външната врата беше заключена.

— И аз се зачудих — каза Корбет, — как Луи е можел да чуе чукане на долната врата.

— О, много е просто, сър Хю. Коридорът между вратите създава ехо, можеш да чуеш всеки шум. Знам това. Когато бях малка, обичах да се крия там от майка ми. Забеляза ли също, че във външната врата има зарешетен отвор с малък капак. Дърпаш капачето и поглеждаш да видиш кой чака пред вратата. Когато мосю Кротоа ни пушна вътре, аз го закачих, че държи вратите заключени. Той отвърна, че ако можеше, щял да постави резета и на външната врата. Попитах го от какво се страхува, нали така беше? — обърна се тя към прислужницата, която потвърди. — Не се ли доверява на баща ми? Или пък смята, че всички англичани са нечестни? Мосю Кротоа каза нещо странно — увери ме, че има пълно доверие на татко и заговори топло за приятелството си с теб, сър Хю. Допълни, че след смъртта на мосю Дестапл се боял повече от своите, отколкото от всеки друг и се закле, че няма да пуска никого от тях в стаята си. Много настояваше на това и повтори забележката си поне два пъти. Съжалих го. Когато си тръгнахме, той ни изпрати до долу и заключи външната врата след нас — тя сви

рамене. — Сметнах, че ще искате да знаете за това — поклони се на Корбет, намигна на Ранулф, потупа го нежно по рамото и си тръгна. Намръщен, Корбет я проследи с поглед.

— Е, не е ли странно, Ранулф? Защо тази змия дьо Краон ще твърди, че е посетил Луи? Луи беше много предпазлив! Той не би удостоил дьо Краон с благоволение, което е оказал на лейди Констанс. Тогава защо французинът лъже? Твърди, че е посетил Луи, но смятам, че не го е сторил.

Върнаха се в Дома на мъртвите, където трупите лежах, покрити с ленено платно. Корбет се прекръсти и щеше да си тръгва, когато забеляза свалените от девойките одежди, струпани на пода. Отиде до тях и ги заразглежда. Дрехата на Филипа се беше разнищила и цветовете бяха избелели, заради престоя в гората. Единствената лична вещ беше малка броеница с единадесет зърна за носене на китката. Дрехите на Алуша бяха покрити с тиня. Корбет си сложи ръкавиците и тръсна всяка дреха поотделно. Възкликна изненадано, когато видя какво тупна от дебелината вълнена рокля. Вдигна го. Беше парче дърво, около което беше увита тел, за да образува дръжка. Можеше да промуши три пръста в дупката. Загледа се любопитно в предмета.

— Ранулф, какво е това?

— Откъде се взе? — попита Ранулф.

— Роклята на Алуша е от дебел плат, заплело се е в нишките.

Корбет посочи към острите ръбчета на телта.

Ранулф го занесе до вратата, като го въртеше в ръце:

— Като грубо стъргало е — заяви той, — от тези, дето се използват да се махне калта и мръсотията от ленено бельо. Като се размекнат от водата, ги изстъргваш. Майка ми има такава. Носеше я на шнур на колана си. Алуша сигурно я е носила в деня на убийството си.

Развълнуван, Корбет почувства гъделичкане в стомаха си:

— Чудя се... — прошепна той. — Ранулф, върви и попитай някого къде е работила Алуша. Дали е прала дрехи?

Щом Ранулф се втурна навън, Корбет се върна в Дома на мъртвите и застана между трупите. Притвори очи и се помоли намереното да е от полза.

— Сър Хю?

Корбет отвори очи. Ранулф се беше върнал.

— Алуша е работила в склада за провизии. Никога не се е занимавала с прането.

— Мистрес Фейнър — прошепна Корбет, — тя е главната перачка, Ранулф. — Той се прекръсти и поведе Ранулф извън Дома на мъртвите. — Върви и я доведи! — нареди той. — Доведи я в стаята ми, но не я плаши.

Корбет беше седнал на стола пред огъня, когато Ранулф въведе мистрес Фейнър в стаята. Той стана да я поздрави, стисна силните ѝ ръце и я поведе до високия стол срещу него. Мистрес Фейнър беше плакала — очите ѝ бяха много зачервени, но все пак беше нащрек и напрегната.

— Мистрес Фейнър, ти си вдовица. Съпругът ти е бил дърводелец.

— Така е, много го биваше — заяви тя.

— Той е бил и стрелец с арбалет — продължи Корбет — и е служил в кралската армия.

— Какво искаш да кажеш?

— Пазиш ли още арбалета му? Колчана му със стрели, а може би дори два или три?

Мистрес Фейнър замълча. Погледна към Ранулф:

— Не искам да говоря, докато той е тук — тя посочи към Ранулф. — Не харесвам очите му.

Корбет погледна Ранулф, направи гримаса и му нареди с жест да излезе отвън. Щом си тръгна, Корбет се наведе по-напред:

— Мистрес Фейнър, Филипа е била единствената ти дъщеря. Човек никога не може да проумее майчината любов. Ти знаеше какво става, нали? Дъщеря ти се е справяла добре в църковното училище, бивало я е в смятането, можела е да чете, а на другите момичета това не се е харесвало, нали? Нещата са тръгнали още по-зле, особено щом Филипа почнала да разправя за мистериозния Голиард, обезнаследения рицар, който живеел в гората. А всъщност не е имало никакъв Голиард. Филипа била мечтателка и силно запленена от войника Мартин. Мистрес Фейнър, знаеш ли... — той се спря, чудейки се как да каже на майката онова, което Ранулф му бе казал набързо, докато тя чакаше отвън.

— Какво? — мистрес Фейнър протегна ръка към огъня, но остана втренчена в Корбет. — Какво щеше да кажеш, кралски

служителю? Че се е задявала с Мартин и така е карала останалите да ревнуват още повече. И какво от това?

— Знаеш какво ще кажа — отвърна Корбет. — Онези момичета са накарали Филипа да побегне в гората — постоянният им тормоз, жестоките им подигравки са принудили дъщеря ти да се махне. Разбъркали са й ума. Само добрият Господ Бог знае наистина какво се е случило в зелената тъма. Филипа е отнела живота си. Ти си го почувствала, нали? Ти, любящата й майка, си знаела, че тя няма да се върне.

Жената се опита да отговори, но долната й устна затрепери. Въпреки загрубялата кожа, лицето й преbledня.

— Дори след като е изчезнала — продължи с равен тон Корбет — шушуканията не са спрели, нито пък подигравките. Чула си ги да шепнат думите „Прав й път“? Била си сломена, извън себе си от мъка. Скрила си го добре, като си превърнала тъгата си в гняв. Предполагам, че си живяла цял живот в замъка. Понякога, когато войниците тръгнат на поход, жените тръгват с тях. Мъжът ти сигурно ти е показал как да използваш арбалета, как да поставяш стрелата и да опъваш тетивата, как да зареждаш и да се подготвяш. Арбалетите са най-различни. Виждал съм такъв, с който може да се стреля с една ръка, но стрелите винаги са смъртоносни. Ти си заякнала след всичките години на навеждане над казана и търкане, имаш здрави, мускулести ръце. За теб би било лесно да използваш арбалет, особено от толкова близко.

Жената вдигна ръка, но Корбет продължи:

— Знаела си, че безмилостните подмятания на другите прислужници са тласнали дъщеря ти към смъртта, затова си решила да ги накажеш. Предположила си — той се премести на стола си, — че нещо се е случило с Филипа. Искала си да намерят тялото й, но не си се съмнявала каква е била съдбата й и че отговорните за това трябва да бъдат наказани.

— Сигурен ли си, кралски служителю?

— Напълно съм сигурен. Имаш мотива и средството — арбалета на съпруга ти.

— Аз съм мистрес Фейнър, не някакъв си войник.

— Така е — съгласи се Корбет. — Ти си мистрес Фейнър, перачката, кой би те заподозрял? Движила си се сред тези жени като щука сред шарани и си избирала жертвите си. Имала си възможност да

чуваш всички разговори: кой къде отива, какво планира, къде ще се срещнат. Имаш и известно положение в замъка. Можеш да изпращаш слугинчетата тук и там, на отдалечени места — като на буницето или при нужниците.

Мистрес Фейнър седеше като зашеметена, с наведена глава и отпуснати в скута ръце.

— Разполагаш с покрита каруца, която се товари с мръсно пране и кошници с чисто бельо за мастър Реджиналд. Можеш да движиш каруцата из замъка под всякакъв претекст, например да събираш прането или да раздвижваш конете. Че кой би решил да проверява мистрес Фейнър? — тя не вдигна глава. — Не знам как си причакала другите жертви, но за Ребека е ясно — чула си разговорите, че ще посети гроба на приятелката си в гробището на „Сейнт Питър“. Предложила си на Ребека и Алуша да ги повозиш с каручката. В тази сутрин — студен декемврийски ден с лоша светлина — Ребека е дошла първа, а ти си я причаквала със зареден арбалет. Дори не си е била взела наметалото. Умряла е мигновено, а ти си увила тялото в ленено платно и с лекота си го сложила в каруцата, където е щяло да бъде добре скрито. Сигурен съм, че когато прегледаме каруцата, ще открием следи от смъртоносното ти дело. Алуша пристига и разбира се, Ребека не е там. Ти ставаш нетърпелива и потегляш. Никой не те спира, никой не би помислил, че мистрес Фейнър е убийца, докато всъщност конете ти теглят не каруца, а погребална колесница. Стигаш до църквата „Сейнт Питър“, Алуша слиза и си тръгва. Ти отиваш до задната част на каруцата, сваляш преградата, изтегляш увития в платно труп, развиваш го и го оставяш до пътеката. Само за няколко секунди си уязвима и незащитена, после вече те няма.

— Можели са да ме видят — гласът на мистрес Фейнър бе рязък и груб.

— Да те видят? Че кой? Бил съм на пътеката, твърде близо е до църквата и разбойниците не приближават. Вижда се напред и назад, а стените на гробището те скриват от отец Матю в къщата му зад църквата. Била си набелязала още една жертва, но си станала по-предпазлива. Кралски люде са пристигнали в Корф. Аз дадох клетва малко прибързано, че ще откроя убиеца. Може би си решила да поспреш за малко, докато си тръгна, но Алуша е представлявала опасност. Можела е да види или чуе нещо по пътя си към гробището.

Вероятно дори се е зачудила защо нито една от вас не е видяла трупа на отиване към църквата. Ти си знаела, че тя не би напуснала замъка. Обаче от постоянното бърборене около теб си разбрала, че е близка с Мартин. Алуша е била уплашена, с опънати нерви. Сигурно си ѝ предала измислено съобщение от Мартин да се срещне с него някъде, на някое отдалечено местенце? Ако нещата се объркат, винаги си можела да твърдиш, че си направила грешка или че си била подведена. Онази нощ си я чакала, може би на обичайното тайно място на влюбените, в онзи порутен коридор към старите тъмници. Убила си Алуша, увила си тялото ѝ и си го скрила. Но си допуснала една грешка.

Корбет вдигна теленото стъргало от торбата до него и я тикна под носа на мистрес Фейнър.

— Мъртвите не само ни виждат, жено, но понякога ни и помагат. Допуснала си грешка, една от твоите стъргалки бе намерена при тялото на Алуша. А защо ѝ е било на нея стъргалка? Тя никога не е работила като перачка.

Мистрес Фейнър вдигна глава и се усмихна:

— Сър, колко си умен! — усмивката ѝ изчезна. — Ама колко си умен! — повтори тя. — Наистина не знам какво не беше наред с моята Филипа. Понякога си мислех, че носи дете, но ако беше така — продължаваше да бърбори жената, — тя би ми казала, нали? Огън момиче беше, кралски служителю! О, имаше си и тя трески за дялане, с тия нейни мечти и налудничави историйки. Твърде много слушаше приказките на лейди Констанс за тайнствени рицари, ама иначе беше с ум като бръснач, моята Филипа. Беше като баща си, да, той се биеше с арбалет, но беше и опитен дърводелец, можеше да издяла от дърво такива изкусни неща! Отец Матю все я хвалеше. Тя разбираше малко от малко латински и френски и той я учеше да чете църковните книги, и туй беше белята. Тия проклети вещици ѝ завиждаха! Тормозеха я, измъчваха я. В последната неделя от прибирането на реколтата, по време на службата, виждах злобните им погледи и как хихикат, прикрили уста с ръце. Филипа, цялата пребеляла, напусна църквата, като каза, че ѝ е зле. Повече не я видях жива. Сър Едуард беше много любезен, нареди претърсване, но аз познавах моята Филипа — мистрес Фейнър се потупа по гърдите. — Тук, в сърцето си знаех, че нещо се е случило. Седмиците минаваха, Филипа не се завърна, аз приех, че е

мъртва и мълчаливо скърбях. Чух историите, мълвата за този похотливец, който нарича себе си войник — мистрес Фейнър бе забила поглед в една точка над главата на Корбет и изливаше от сърцето си дълго стаената омраза. — Цялото стадо кучки изобщо не се натъжи, ни една сълза не проляха за Филипа, никой не ме утеши, никой не се опечали. Знаех, че са виновни. Държах ги отговорни.

Тя погледна Корбет и примигна:

— В края на краищата всичко беше толкова лесно. Арбалетът на мъжа ми беше почистен и смазан. Имах три колчана със стрели и се заклек да ги използвам добре. Започнах с тези, които най-много клюкарстваха и се присмиваха, примамвах ги лесно като мухи с мед. Толкова са наивни, толкова лесно попаднаха в капана. Причаках Ребека с каруцата край нужника, докато товарех прането на мастър Реджиналд. Тръгнала да посети гроба на приятелката си. Очите ѝ — пълни с неискрени сълзи, глупавата ѝ уста — разкривена от плач. Печал ли? — мистрес Фейнър изплю думата, говорейки на Корбет, като че ли ѝ беше съучастник. — Печал? Веднъж не беше попитала за Филипа, дъщеря ми, останала без гроб. Тъй лесно я убих в онова тъмно място — тя се спря и закима на себе си. — Прав си, каруцата е висока и е лесно да скриеш в нея труп — тя рязко се изсмя. — Тя искаше да посети приятелката си, рекох си, ами добре, защо да не се присъединя към нея? А за Алуша — тя сви рамене — можеше да е видяла нещо, така че я излъгах, че Мартин иска да я види близо до разрушения коридор. Жалко е, че не дойде. Той също е виновен.

— Там ли я остави? — попита Корбет.

— О, да. На следващата сутрин, преди съмнало, реших да разходя конете. Никой не ме загледа, че защо да се занимават с мен? Дори не си направиха труда да организират сериозно търсене на дъщеря ми. Беше мрачна утрин, имаше мъгла. Закарах трупа до тресавището — тя въздъхна. — Мислех, че ще потъне, ама всъщност не ме интересува. Намериха Филипа, върнаха я, а пък ти, сър...

Мистрес Фейнър стана и протегна ръце, като че ли очакваше да я завържат. Изненадан, Корбет се облегна назад на стола и перачката се промуши край него ловко като котка. Вдигна железния ръжен от огнището и го размаха, като се прицелваше в главата на Корбет. Той се хвърли напред, навел глава, и желязото се завъртя над него. Искаше да

хване мистрес Фейнър, но тя вече бе хвърлила оръжието си и тичаше към вратата.

— Ранулф!

Мистрес Фейнър отвори вратата и Корбет хукна да я гони, съзнавайки, че Ранулф не е отпред, а в подножието на стълбите. Той дотича, стреснат от шума и тряскането на вратата. Мистрес Фейнър зави надясно, тичайки по спираловидното стълбище. Корбет и Ранулф я последваха. Стълбите бяха стръмни и извиваха остро, следвайки линията на стената. Корбет изпита леко замайване, но мистрес Фейнър продължаваше да тича напред. Тя спря на горната площадка и хвърли надолу някакви дърва, струпани до прозореца, за да попречи на Корбет да я настигне. Той и Ранулф изритаха препятствието настрани и докато я видят отново, тя вече се беше изкачила горе и изтича през вратата на покрива на кулата. Опита се да я залости отвън, но в бързината не успяваше да премести ръждивото желязо. Корбет спря, останал без дъх, и подпря потната си ръка на варосаната стена. Миризмата на спарено в това старо помещение го накара да се закашля и плюе от вдигналата прах.

— Искам я жива, Ранулф! — той сложи ръка на резето. — Няма къде да избяга.

Те отвориха вратата и леденият вятър ги блъсна в лицата. Мистрес Фейнър бе стигнала до бойниците и стоеше с гръб към един от назъбените отвори. Изглеждаше спокойна, усмихваше се. Корбет се запромъква ловко по твърдия лед.

— Предай се! — извика той. — Предай се на кралското правосъдие!

Подкани я с жест, докато се придвижваше напред.

Мистрес Фейнър се покатери на отвора. Бе се хванала за камъка от двете му страни. Вятърът развяваше косата и полите ѝ.

— Моля ви! — викаше Корбет — Ще има милост, както и правосъдие.

— Какво значение има, кралски човече? — извика мистрес Фейнър. Разтвори ръце като криле и полетя назад.

Пързаляйки се по леда, Корбет и Ранулф се втурнаха напред. Закрепиха се на бойниците и надзърнаха отвъд. Мистрес Фейнър лежеше долу, черна и разкривена в снега. Тъмна локва вече

обграждаше главата ѝ като някакъв зловещ ореол. Хората се втурнаха към нея, крещейки един на друг.

— Дано Бог се смили над нея — прошепна Корбет. — Дано ѝ даде мир.

Те се върнаха по стръмното стълбище. Корбет спря, за да заключи стаята си, преди да продължат към двора. Сър Едмънд и Болингбрук вече чакаха.

— Казах им какво се е случило — пошепна Ранулф. — Сър Едмънд отиде да потърси още доказателства. — Корбет се загледа в купчината в краката на управителя: оцапано с тъмни петна платно, излъскан и почистен арбалет, а до него — кожена торба със стрели.

— Намерихме ги — заяви сър Едмънд. — Арбалетът беше в една дупка под пода на къщата ѝ. Платното бе прилежно сгънато в каруцата. Толкова много злина! — той се обърна и се изплю.

— Не е така — възрази Корбет. — Бедната жена е била тласкана от мъката си, от жаждата за отмъщение и омразата. Но както и да е — той се загледа в снежното небе, — тази кървава история е приключена, сега имаме други неща за вършене — той потупа управителя по рамото. — Погребете тялото ѝ подобаващо. Тя извърши грях, но наистина вярваше, че голям грях е извършен и срещу нея.

Тълпата вече беше започнала да се събира, всички задаваха въпроси. Сър Едмънд им махна да се отдалечат, а Корбет взе двамата си спътници и ги поведе към стаята си. Известно време стоя прегърбен до огъня и се топлеше, чудейки се дали не беше могъл да постъпи по друг начин. Мистрес Фейнър беше убивала неведнъж. Народът в замъка щеше да иска правосъдие — нямаше да ѝ се окаже кой знае каква милост, щяха да я хвърлят в някоя тъмница, да я изправят пред съда, а сетне щяха да я влачат окована след някой кон, за да я провесят на някоя бесилка или дори по-лошо, да я изгорят жива пред крепостните порти.

Ранулф донесе на Корбет малко разредено вино. Той започна да отпива внимателно, успокоявайки ума си.

— Днес няма да се срещаме с дьо Краон. Така че нека изготвим писмата за опрощение на разбойниците.

Двамата писари запротестираха, но когато Чансън пристигна, се захванаха с досадната задача. Изгладиха късове велен с пемза. Корбет диктуваше, Ранулф и Болингбрук записваха, а после повтаряха

официалните писма, датирани от вечерта на Сейнт Николас, година трийсет и първа от царуването на Едуард Първи след Завладяването на Англия. Разтопиха твърдия червен восък, Болингбрук внимателно капваше от него по подготвените пергаменти. Корбет отвори тайното ковчеже на Съвета и внимателно се увери, че собствените му шифри са там, преди да извади ценния печат и да извърши подпечатването. Определени места в документите бяха оставени празни, за да се попълнят имената на разбойниците, но текстът във всички бе един и същ: „Да се приеме, че Х е напълно оневинен от Краля и че това опрощение важи за множество престъпления: браконьерство, кражби, обири по кралските пътища...“

— Трябва да вървя — обяви Ранулф. — Обещах да се срещна с тях, да уверя Хорхаунд и хората му, че всичко ще бъде наред. Предложих също да им занеса провизии.

Когато Ранулф си тръгна и взе Чансън със себе си, Корбет затвори тайното ковчеже на Съвета и като се опитваше да забрави черната фигура просната на снега с глава, потънала в кръв, взе *Secretus Secretorum* на брат Роджър и започна да прелиства страниците. Беше му трудно да се съсредоточи. Независимо какво щеше да отсъди за нея правосъдието, той съжаляваше за смъртта на мистрес Фейнър, а още повече съжаляваше, че не можа да я разпита за ожесточеното нападение над него самия.

Най-накрая Корбет се успокои и започна разгорещен спор с Болингбрук относно стойността на *Secretus Secretorum* и използвания от брат Роджър тайнопис. Колкото повече изучаваше странните латински думи, толкова повече се убеждаваше, че францисканецът е измислил изключително изкусен код. Той и Болингбрук пробваха всички разновидности, които знаеха, и Корбет трябваше да провери дали непреднамерено не е издал собствените си шифри, използвани в писма и бележки до неговите агенти из Европа. Изпробваха позиционни кодове, кръгови кодове и най-сложните кодове с таблицата за умножение, разглеждаха вертикалния модел с буквите напред и назад. Болингбрук призна, че е почти сигурен, че тайнописът на брат Роджър се основава на един от тях. Но Корбет не беше убеден и продължи да се връща към ключа, който магистър Тибо беше намерил на последната страница: *Dabo tibi portas multas* — „Ще ви дам много врати“. Осъзна как буквите в тази фраза са разделени, разместени и

разбъркани чрез поредици от други букви, които някак си придаваха на думите латинско звучене. Той изолира това, което определи като чужди елементи, но когато ги приложи на други редове и секции в ръкописа, мистерията не се разгада. Имаше чувството, че спори с Болингбрук от векове, когато Ранулф се върна, подгизнал от топящия се сняг, и Корбет с удоволствие обяви почивка.

— Да, срещнах се с Хорхаунд и помощника му Милкуърт. Съгласиха се да дойдат в замъка вдругиден и да приемат кралското опрощение. Странно — Ранулф седна на едно ниско столче да събуе ботушите си, — непрекъснато мърмореха срещу ханджията мастър Реджиналд, който ги отпратил, а отец Матю бил болен и казал, че бил твърде слаб, за да ги поздрави за добрите новини. Сър Хю?

Той погледна към господаря си. Корбет го слушаше с половин ухо, загледан съсредоточено в копието на *Opus Tertium*, което му бе дал назаем дьо Краон. Той го остави на леглото и отиде да вземе собственото си копие, сетне започна да сравнява с пръст двете страници.

— Открих го — прошепна той и вдигна очи. — Поне това знам!

ДЕСЕТА ГЛАВА

*Има два метода да придобиеш знание: чрез
разсъждение и чрез опит.*

Роджър Бейкън,
Opus Maius

Магистър Жан Вервен уви наметалото около себе си и се облегна на парапета на замъка Корф, без да обръща внимание на хапещия студ и на мразовития вятър, който дърпаше качулката му. Пътят беше хлъзгав, но Вервен не се уплаши. На младини бе служил на бойни кораби и бе ходил из бушуващите морета по опасни палуби, които бяха ужасно нестабилни и се клатушкаха. Обърна се надясно — тук нямаше никаква опасност. Десет крачки по-нататък на назъбената стена клечеше часови и топлеше ръце на малък мангал. Той забеляза погледа на Вервен и вдигна ръка за поздрав, французинът отговори и се обърна да погледа потъналата в мъгла околност. Вервен беше изкачил стъпалата, водещи към парапета, подпирайки се на бастуна си, твърдо решен да избяга от вездесъщото присъствие на мосю дьо Краон. Той не харесваше кралския писар, не одобряваше арогантността му и най-вече беше дълбоко против разиграващия се глупав фарс. Искаше да се върне в Париж, да се затвори в собствената си топла стая, в дъното на просторната си къща на улица „Сен Сюлпис“. Искаше да се върне към книгите си, да се разхожда по тесните улици и да се среща с приятелите си в гостилниците и странноприемниците или пак да обсъжда законите в кънтящите зали на Сорбоната.

Вервен беше изучавал брат Роджър и бе отписал мъртвия францисканец като мечтател и позъор. Спомни си изявлението на брат Роджър в Opus Minus: „Няма друга напаст, която да е равна на възгледите на простолюдието. То е сляпо и грешно и се явява пречка и враг на всяко развитие.“ Как може един последовател на свети

Франциск, самообявил се за учен, тъй да се присмива на другите? И за какво е цялата тази тайнственост? Той си спомни как брат Роджър изрично бе казал, че не е виждал летяща машина, и все пак беше добавил: „но познавам мъдреца, който изобрети такъв похват“. Как може да каже такава неща? Какво означаваше то? Вервен се наведе над каменните блокове и разсеяно започна да рови в лишеите и мъха, растящи там. Най-много обичаше да се разхожда по малките площади на Париж, където групи пътуващи актьори и разказвачи на приказки гласяха временните си сцени и разказваха легенди и истории, за да смайват тълпата. Такъв ли бе и случаят с брат Роджър? Човек, който намеква за тайнствени загадки, но никога не говори открито? Английските писари бяха не по-малко объркани от него за тайнописа на *Secretus Secretorum*. Беше ли това измама, скрита под маската на наука? Имаше ли тайнопис, или беше само жестока шега на монаха? Може би това бе начин да тормози и дразни другите учени, като умело намеква, че този ръкопис съдържа разкрития, които могат да обяснят чудесата, споменавани в другите му писания?

Вервен се загледа над назъбената стена. Изкушаваше се да свали дебелите вълнени ръкавици и да стопли пръстите си на огъня, но и отчаяно искаше да остане сам. *Secretus Secretorum* беше едно, ала имаше и други по-належащи и опасни проблеми, смъртта на двамата му колеги не преставаше да тревожи духа му. Разбира се, той видя доказателствата със собствените си очи. Дестапл бе умрял от пристъп, вратата към спалнята му бе заключена и залостена, а магистър Кртоа се бе подхлъзнал по стръмните стълби и си бе счупил врата. Какво друго обяснение можеше да има? Тук май нямаше измама. Но защо ги доведоха тук, защо ги откъснаха от любимата им наука и ги принудиха да преживеят отвратителното пътуване по море и суровата английска зима в самотен замък?

Вервен отново се загледа в околността. Полята и плетищата спяха под снежния килим, а от време на време мъглата се разпръсваше, за да покаже далечните дървета. Чу отдолу шумовете на живота в замъка, отвъд стените — далечното грачене на гарвани и врани. Качи се тук, за да бъде сам, навсякъде другаде все се натъкваше на надменния дьо Краон или на мълчаливия, сериозен телохранител на френския писар — Бого от Байо.

— Добре ли си, сър?

— Добре съм — отвърна Вервен на стража. — Но е ужасно студено.

Той притвори очи. Вероятно скоро ще си тръгнат и когато се върнат в Париж, той ще спази неизречената си клетва. Ще потъне в научните си занимания и няма да позволи да бъде въвличен като останалите в дебати за политически теории или да участва в прикритото критикуване на короната — истинската причина да бъде тук сега. Вервен беше убеден, че той и останалите са наказани за проявите на нелоялност към невъобразимите претенции на Филип Френски. Даваха им жесток урок по приемане на аксиомата на римския закон: *Voluntas principal habet vigorem legis* — „Волята на владетеля има силата на закон“.

Един особено пронизващ повей на вятъра го накара да потръпне. В Париж той обичаше да изкачва кулите на Нотр Дам и да гледа града отвисоко, но това не беше същото. Той внимателно се придвижи по края на стената към вратата на кулата.

— Съжалявам, сър — извика часовият, — заключена е, винаги се заключва.

Вервен вдигна желязната халка, но вратата не се отвори. Той въздъхна раздражено и тръгна към стража, който стана от удобното си място, за да може французинът да мине покрай площадката на външните стълби. Вервен пристъпи внимателно. Спря се край мангала и като свали ръкавиците си, разпери пръсти над пукащите въглени. Усмихнат, пазачът придърпа мангала по-близо до стената, за да осигури безопасно преминаване на французина. Когато Вервен понечи да му благодари, усети силен удар по тила си. Той залитна, изтърва бастуна и се препъна над ръба на стената, тялото му полетя във въздуха и се размаза на плочите долу.

Звукът на камбаната за тревога стресна Корбет и го накара да се втурне към двора заедно с двамата си другари. Около падналия французин вече се беше насъбрала малка тълпа. Той лежеше проснат, главата му се беше разбила като яйце на твърдите студени каменни плочи. Сър Едмънд и офицерите му притичаха, следвани от отец Андрю, чийто бастун с метален връх чаткаше по настилката. Скоро след това магистър Сансон си проправи път, видя другаря си и припадна. Дьо Краон пристигна и извика на сър Едмънд, че Сансон

трябва незабавно да бъде пренесен в лечебницата, после обърна неподвижния, изранен труп на Вервен.

Корбет не се намеси. Един задъхан свидетел разказа как е видял французина на стената да гледа околната природа. Бил започнал да слиза по външните стълби, когато явно се подхлъзнал и паднал. Доктор Саймън накара да поставят тялото на импровизирана носилка и хвана главата на мъртвия между дланите си, завъртя я на ляво и на дясно, пръстите му търсеха рани.

— Черепът е счупен — докторът погледна към сър Едмънд. — Изпочупен и разцепен, като съд е. Трябва да се е ударил в настилката, а силата на удара го е завъртяла. Главата е отскочила като топка от земята.

Корбет се загледа в парапета високо над него. Мангалът все още грееше. Спомни си забележката на дьо Краон, че Вервен обичал да стои там. Дали още тогава злодеят е бил решил как да умре още един от свитата му?

— Къде е стражът, сър Едмънд?

Управителят махна с ръка към един слаб мъж с изпопадали зъби, с тревожни очи и бледо лице, който все потриваше потни ръце в мръсния си елек. Корбет го хвана за рамото и го отведе встрани от тълпата, докато дьо Краон и сър Едмънд спореха какво да се направи с трупа.

— Не съм виновен, сър — младежът се освободи от стегнатата хватка на Корбет и се загледа плахо в Болингбрук и Ранулф, които бяха донесли оръжейните си колани и тъкмо ги завързваха — Не съм го бутнал, бях полузаспал — той посочи към високия парапет. — Караул съм, седя си и си топля ръцете на въглените, и ей го, идва французинът. Викам му да внимава. Не разбрах много какво ми отговори, ама рече, че е служил на лодки и често качвал стълбите на Нотадам.

— Нотр Дам — поправи го Корбет.

— Точно така, сър. Рече, че обичал височините и искал да види околността. Викам му, то няма какво толкоз да се види. Забелязах, че си говори сам, нещо го тревожеше.

— И после какво стана?

— Отиде до вратата на кулата в края на площадката до парапета.

Корбет погледна натам, накъдето сочеше мъжът. Кръглата кула се извисяваше над двора и надвисваше над парапета на крепостната стена — боева постройка с прозорци-процепи. Той обиколи задната част на кулата и влезе в тясната ниша. Опита вратата, но бе заключена. Върна се пак при стража.

— Защо е заключена тази врата?

— А! — войникът се подсмихна. — Сър Едмънд е строг човек, не иска разни хора да се качват и да разсейват стражите.

Корбет разгледа кулата. Построена в крепостната стена, тя беше леко издадена напред от външната стена, за да могат защитниците на крепостта да щурмуват фланговете на вражеските сили, когато се опитват да разбият стената със стенобойни машини. Вратата към тесния вход беше от другата страна на кулата, така че всеки би могъл да влезе незабелязан от двора.

— А вратата горе? — попита той.

— Също е заключена — отвърна стражът. — Сър Едмънд не позволява да се промъкваме там да спим.

Корбет се разходи напред-назад, загледан в замайващо високата стена пред себе си. Входът към кулата бе също тъй добре скрит, че всеки би могъл да се промъкне. Но пък беше заключен и според стража, вратата на върха — също, а на стената е нямало никой друг освен стража и Вервен. Още една злополука? Подхлъзнал ли се беше французинът? Или замайващата висота му е дошла в повечко? Корбет разбираше защо сър Едмънд трябваше да бъде толкова строг. Вратите към кулите често се заключват и стражите трябва да бъдат постоянно нащрек — много крепости са падали, защото часовете са напускали поста си.

— Е, има само един начин — въздъхна Корбет.

— Ще се качваш ли, сър? Бъди внимателен! Дори сър Едмънд слага за часови само хора, свикнали с такива височини. Аз се писах доброволец, защото пак е по-добре, отколкото да ринеш отходни ями.

— Какво точно стана — попита Ранулф, — когато падна Вервен?

— Казах и на теб, и на сър Едмънд — започна стражът, — французинът дойде, облегна се на стената, от време на време се обръщаше да ми помахва. Реши да слезе долу. Пробва вратата към кулата, ама тя беше заключена. Дойде при мен, беше много внимателен, носеше си и бастун. Свали си ръкавиците да стопли

пръстите си на жарта. Аз се отдръпнах до стената, за да му дам колкото се може повече път. Дръпнах настрани мангала, той тръгна да минава, извика, после се подхлъзна. Видях как тялото му падна, отскочи на плочите, претърколи се и се завъртя. Я най-добре да дойда с теб, сър.

Предхождани от стража, Корбет и Ранулф не обърнаха внимание на виковете на сър Едмънд и пъргаво се заизкачваха по стълбите, по които бяха насипали грижливо пясък заради хлъзгавия лед. Корбет се опита да запази спокойствие и да не поглежда надолу, като се съсредоточи върху войника отпред. Когато стигнаха до върха, възглицата в малкия мангал се бяха превърнали в сив прах, а вятърът беше силен и пронизващ. Корбет сграбчи въжето, което опасваше по дължина външната стена. Тръгна напред и се обърна, загледан през бойниците към заснежената пустош. Разбра защо човек като Вервен би дошъл тук, далеч от шума, миризмите и суетнята на замъка — една възможност да поемеш свеж въздух, а ако стражът беше прав, Вервен е бил свикнал на такива височини. Крал Едуард беше такъв. Един път той наистина проведе среща на съвета на върха на една кула, за ужас на някои от съветниците си. Като хвана помощното въже, Корбет внимателно се обърна и се загледа надолу към двора на крепостта. Замайващата височина накара стомаха му да се свие от страх.

— Най-добре не гледай надолу, сър — предупреди го пазачът.

Корбет тръгна внимателно по стената. Гледан отдолу, той изглеждаше тесен, но всъщност беше просторен проход, най-малко два ярда широк. Простираше се от стълбите, които го разделяха при кулата в далечния край и, което бе по-важно, до вратата на кулата, която Вервен се бе опитал да отвори. Корбет нетърпеливо се запъти към нея. Тя беше от здрав дъб и намазана с плътно смолисто вещество за защита срещу природните стихии. Беше и подсилена с ръждиви железни гвоздеи. Той хвана студената халка — вратата не помръдна, затова той внимателно се върна обратно. Ранулф се беше прилепил към една от назъбените стени. Стражът бе застанал на мястото, откъдето бе полетял Вервен.

— Тук беше точно където си застанал, сър, после падна.

— А ти къде беше?

— Където съм сега, сър.

Корбет приклепна и заопипва стената под себе си, пръстите му докосваха чакъл и пясък. Тук нямаше лед, нямаше пукнатини или

ронливи места, които да обяснят случилото се с Вервен. Погледна пак назад към вратата. Нещо, което бе мярнал там, го заинтригува.

— И така, Вервен... — Корбет бързо придърпа качулката си, когато полъхът на мразовития вятър ощипа лицето му и насълзи очите му. — И така, Вервен е с гръб към кулата, както и ти. Държи си бастуна...

— Внезапно надава вик, сър, пада и се пребива.

Корбет се върна до кулата и изобщо не обърна внимание на Ранулф, който вече съжаляваше, че е последвал господаря си до тази висока мразовита стена. Той провери вратата. Беше забелязал отвор току над линията на очите, закрит с квадратно парче дърво, широко около един фут със здрави кожени панти. Той го побутна, но то не помръдна. Беше виждал такива отвори и преди — отваряха се отвътре, така че стражът да види кой чака да го пуснат и кой се разхожда по стената.

— Отваря се само отвътре, сър. Държи се на две куки и доста заяжда — извика стражът.

Корбет му благодари и следван от обзетия от благодарност Ранулф, слезе по стълбите в двора. Тялото на Вервен беше преместено. Сър Едмънд, загърнат в наметалото си, разговаряше оживено с доктора.

— Още един нещастен случай ли, сър Хю? — по очите на управителя Корбет позна, че нещо не е наред.

— Не вярваш, че е нещастен случай, нали? — отвърна Корбет.

Сър Едмънд поклати глава и устните му се извиха в горчива гримаса.

— Бих искал да мога да кажа, сър Хю — наклони се той към Корбет, — че старият човек е стъпил накриво, но дьо Краон ми каза, че Вервен бил свикнал с такива височини, че всъщност обичал да ходи на такива места, а и войниците ми казват, че той често се качвал на стената. Изглежда му се нравело. Вие се качихте там, стената е широка, стабилна и посипана с пясък.

Корбет се обърна към доктора:

— Намери ли други рани? — попита го той.

— Нищо друго — отвърна мъжът. — Главата му е цялата в пукнатини и цепнатини — като строшено гърне.

— Но няма следи от стрела или кама?

— Не — възрази докторът. — Нищо такова! Може да е бил ударен с прът, плоската част на меч и дори с хвърлен камък. И все пак стражът твърди, че е нямало нищо нередно. Мога само да кажа — заключи докторът, — че черепът на французина е целият в рани и пукнатини.

— Но всички те биха могли да са резултат от падането, а не причина за смъртта — допълни Корбет.

— Точно така, сър. Виж какво, замръзвам, а и трябва да прегледам един труп.

Докторът си тръгна. Корбет посочи към вратата на кулата.

— Ключовете са у мен — заяви управителят. — Както пазачът сигурно ти е казал, държа и двете врати здраво заключени. Има само една връзка ключове.

Сър Едмънд нареди на един прислужник да донесе ключовете и след малко човекът притича с голяма подрънкваща връзка в ръка. По молба на Корбет отключиха вратата на кулата. Корбет, следван от сър Едмънд, Болингбрук и Ранулф, пристъпиха в мрака, лъхащ на плесен. Вътре изглеждаше даже още по-студено, отколкото отвън. Управителят взе прахан от една полица, запали факла и внимателно ги поведе по стълбите. Корбет вървеше зад него. На лошата светлина не можеше да открие нищо нередно. Хванали с една ръка помощното въже, те минаха по стълбището към някакви неизползваеми стаи и най-накрая стигнаха до малкия коридор на върха, където всички спряха да си поемат дъх. Сър Едмънд постави факлата в една от скобите на стената и пламъкът започна да играе от теченията, осветявайки вратата. Корбет забеляза, че вратата не само бе заключена, но и подсигурена с катинари горе и долу. Той се загледа надолу към каменната настилка, но пак не видя нищо нередно. Можа да зърне бледите отблясъци светлина около малкия отвор и щом отключи катинарите, хвана кожените панти и издърпа дървения капак, за да види ясно прохода по стената.

— Сър Едмънд, може ли? — Корбет махна на останалите да останат назад, а той зае стойката на човек, въоръжен с арбалет.

— Какво ти се върти в ума, сър Хю?

— Нямам доказателства — Корбет надникна през пролуката — но този отвор се отваря и затваря тихо. Пантите са кожени, отворих го почти безшумно. Възможно ли е някой, въоръжен с арбалет и притъпена стрела, да е наблюдавал Вервен оттук? Би било лесно да се

улучи човек в тила. Ранулф, не си ли съгласен? — той се отдръпна, за да отстъпи място на другаря си, който също се престори на стрелец.

— Лесна мишена — Ранулф затвори прозорчето, после отново го отвори — дървото поддаде безшумно.

— Възможно е убиецът да е бил тук — заяви Корбет. — Можел е да отваря от време на време прозорчето и да забележи къде се намира Вервен. Скрит зад тази врата, той би могъл да чуе как французинът се разхожда нагоре-надолу.

— Но това е невъзможно! — възрази управителят. — Вратата долу е заключена, това е единственият ключ, а моят прислужник никога не би го дал на някого, дори и на теб, сър Хю, без мое разрешение.

Корбет разсеяно се съгласи. Той благодари на сър Едмънд и го помоли да държи долната врата отворена, за да може да продължи разследването си.

— Слез долу в двора — нареди той на Болингбрук, — огледай плочите, виж дали няма да намериш нещо подозрително.

— Ама дворът е целият в кал — отвърна Болингбрук. — Сър Хю, то ще е все едно да търся игла в купа сено.

— Нищо, ти пак огледай, може да извадиш късмет.

Корбет се върна да разглежда прозорчето, като отваряше и затваряше дървения капак. Помоли Ранулф да слезе долу и да нареди на стража да заеме позицията си на стената. Когато той го стори, Корбет започна да затваря и отваря прозорчето, викайки на стража да се обади, ако забележи нещо нередно. След малко войникът дойде до вратата и притисна лице в отвора:

— Сър Хю — извика той, — едва забелязвам, че си тук. Можеш да отваряш и затваряш прозорчето, почти без да забележа. Вратата се пада в сенчеста ниша, далеч от светлината.

Корбет му благодари, затвори дъсчицата, наведе се и приседна в ъгъла на стълбището, като опитваше да стопли с дъх пръстите си. Ранулф, облегал на стената, ритна с върха на ботуша си тухлената зидария.

— Сър Хю, нали не вярваш, че убиецът се е качил тук?

— Ще ти кажа в какво вярвам, Ранулф: ние сме сякаш загубени в гората, където е паднала тежка мъгла и дърветата растат нагъсто, а когато оредяят, то е само за да разкрият някое тресавище или блато. Не

вярвам, че тези смъртни случаи са случайни, не вярвам Дестапл да е умрял от пристъп или Луи да се е подхлъзнал по стръмното стълбище. Защо мосю Вервен, тъй свикнал с височините, който се качва на стената, за да отдъхне, да се разведри, защо един такъв крайно внимателен човек ще падне? Много умно е замислено, имай предвид — Корбет прехапа гневно устни. — По главата на Вервен има повече рани, отколкото коса и аз съм убеден, че дьо Краон ще увери сър Едмънд, че вината не е негова и че Вервен не трябвало да се качва на крепостните стени в такъв мразовит ден — той се наведе и дръпна наметалото на Ранулф. — Нещо не е наред, но не знам какво. Дьо Краон тайно ни се надсмива.

— Ако му кажем какво сме открили — заяви Ранулф, — той ще ни се присмее дори повече. Едно нещо ще ти кажа, господарю, той не може да обвини никой от нас за смъртта на Вервен — ние бяхме с теб в стаята ти, когато е паднал.

— Така е — отвърна Корбет, — но се питам къде са били мосю дьо Краон и свитата му?

— Не може да са били тук — Ранулф помогна на Корбет да стане. — Вратата на кулата беше заключена, все забравяш това.

Двамата се върнаха в двора, където Болингбрук продължаваше да рови с ботуша си из сламата, мръсотията и леда.

— Тук няма нищо — измрънка той, — абсолютно нищо — потърка ръце и духна на пръстите си.

— Сър Хю, сър Хю! — управителят притича и връчи на Корбет малък свитък. — Разсъблякоха трупа на мистрес Фейнър, намерихме това, пришито към роклята ѝ.

Корбет разви пергамента, който представляваше прилежно изрязан правоъгълник, на който бяха написани няколко реда. Почеркът беше писарски, а думите — написани на английски: „И достатъчно хляб да засити и най-големия стомах, и дамаски рози, с които и папата би могъл да украси църквата, преди да изпее утринната литургия.“

— За Бога — промълви Корбет, — какво е това? — той го подаде на Ранулф, който повтори думите на висок глас.

— Не сме го писали ние, сър Едмънд — обясни Ранулф.

— Показах го на дьо Краон, той също твърди, че не знае какво е. Мистрес Фейнър може да го е взела от Горския хан. Звучи тъй, сякаш

някой иска да купи храна от мастър Реджиналд, ама защо го е написал така цветисто?

Корбет измъкна листчето от пръстите на Ранулф и го прочете отново. Почувства лек страх — беше чел достатъчно шифри, за да разпознае тайно съобщение, щом го види.

— Намерихме също две чисто нови монети — продължи сър Едмънд. — Мога единствено да предположа, че на мистрес Фейнър е било платено, за да занесе този пергамент на мастър Реджиналд, но самото съобщение е доста странно. За хляба разбирам, ама рози през декември?

Корбет сгъна пергаментата и го мушна в кесията.

— А Вервен? — попита той.

Сър Едмънд въздъхна раздражено:

— Жертва на нещастно падане. Какво друго може да се каже?

Корбет и двамата писари се върнаха в стаята. Чансън беше наклал огън. За известно време те обсъждаха смъртта на Вервен и странния пергамент, който бе открил сър Едмънд. Денят напредваше. Корбет се върна към разследванията си, поне беше разрешил една мистерия и я беше споделил с помощниците си, точно преди да зазвъни камбаната за тревога.

— За това ли наистина кралят ни изпрати тук? — Чансън внимателно бе проследил разговора, а сега седеше срещу Корбет, който сравняваше двата ръкописа в скута си.

— В *Opus Tertium* — обясни Корбет — брат Роджър прави много странно признание. Чуйте: „През последните двайсет години усърдно работих в търсене на мъдростта“ — Корбет вдигна поглед. — После продължава така: „Похарчих повече от две хиляди лири за тайни книги и разни експерименти“. Така пише във френското копие на *Opus Tertium*. Обаче — Корбет осъзна колко тихо е станало в стаята. Ранулф и Болингбрук се приближиха, — както се канех да обясня, преди да се случи нещастиято с Вервен, в копието на нашия благороден крал брат Роджър твърди, че е похарчил само двайсет лири.

Ранулф тихичко подсвирна.

— Кое е вярното? — попита Болингбрук.

— Трябва да е френската версия. Нашият крал се е опитал да промени ръкописа. Изтрил е две от нулите.

— Сигурен ли си, че не са френски пари? — поиска да знае Болингбрук. — Ливрата е само четвърт от стойността на стерлингата.

— Не, не — Корбет тръсна глава. — Брат Роджър е англичанин, той говори за две хиляди лири, сума, достойна за крал. Нека ти дам пример, Ранулф. Спомни си, когато стана писар на Зеления печат, теб те обучиха във финансовите дела. Нали си спомняш каква задача ти възложиха?

— Да, разбира се — съгласи се Ранулф. — Караха ни да запомняме дадени цифри, беше като форма на проверка.

— А по мое време — заяви Корбет, — преди много години, когато ме изпитваха пред великия Бърнел, ми казаха да наизустя прихода на короната в началото на царуването на дядото на нашия крал. Ако си спомням правилно, целият кралски доход през 1216 г. беше около трийсет хиляди лири — това е горе-долу по времето, когато брат Роджър е възмъжавал. Ние знаем, че брат Роджър произхожда от бедно семейство от Илчестър, току отвъд границата с Дорсет — Корбет поспря. — Илчестър — промълви той — е само на един ден път от тук. Не е ли странно това? Да, да — продължи да говори на себе си той, загледан в танцуващия пламък на свещта, — наистина е много странно, че кралят ни изпрати точно тук, недалеч от родното място на брат Роджър.

— Сър Хю? — Ранулф прокара ръка пред лицето на господаря си. — Сър Хю, какво си мърмориш?

— Не си мърморя, просто размишлявам защо крал Едуард толкова се е вкопчил в брат Роджър и защо иска да преведем Secretus Secretorum. Бейкън е францисканец, дал обет за бедност, а заявява, че е похарчил сума, равна на почти една петнайсети от целия доход на короната в търсене на знания. Брат Роджър, от ниско потекло, учен и францисканец! Откъде се е сдобил с тези пари? Как, за Бога, е могъл да похарчи две хиляди лири?

— Лъже! — заяви Болингбрук. — Трябва да лъже.

— Че защо ще лъже? — попита Корбет — Нека ти кажа нещо, Уилям. Мисля, че брат Роджър е направил грешка, изтървал е нещо и нашият крал се е вкопчил в него. За да заблуди дори и нас, кралят се е опитал да промени текста. Той е последният, който е държал ръкописа — добави намръщено Корбет. — Вижте! — той вдигна ръкописа. — Очевидно е, доста нескопосана работа. Едуард е направил, каквото е

могъл, за да намали цифрата. Четох го много пъти. Първо отдадох това на захабяване на страницата. Чак когато взех назаем версията на Кротоа, осъзнах какво е възнамерявал нашият хитър благороден господар. Едуард похарчи цяло състояние във войната си срещу шотландците. Той вярва, че брат Роджър е бил алхимик, способен да превръща прост метал в злато. Той също вярва, че *Secretus Secretorum* ще му покаже как да го постигне.

— Не ми се вярва — Болингбрук седна на стола. — Не вярвам в алхимията и във философския камък. А ако нашият крал вярва, защо ще иска да го дели с французите?

— А! — Корбет вдигна глава и се усмихна. — Това, което не знаеш, Уилям, е, че ако французите са лукави, то такъв е и нашият крал. Имам изрична заповед от Едуард да сравня бележките си с французите и да науча всичко, което знаят. Все едно, че вършея в хамбара. Трябва да отсея пшеницата от плевата и да се уверя, че кралят на Англия ще получи само първото — той се засмя. — Сигурен съм, че и дьо Краон е получил подобни указания.

Той потупа вързания ръкопис:

— Ще кажа на краля, каквото зная, и ще го помоля да не бъде толкова подозрителен. Ако още в самото начало ми бе казал за това, щяхме да си спестим много неприятности.

— Можем ли да преведем *Secretus Secretorum*? — попита Ранулф.

— Вероятно. Обсъдихме абсолютно всички видове тайнопис, но все пак остана един — тайният език — Корбет замълча, за да събере мислите си. — Брат Роджър е написал своята *Secretus Secretorum* на латински. Използвал е този език за база, на която да развие своя собствен таен език — това, което писарите наричат „свински латински“ или „кучешки латински“. Нека ви обясня. Към всички думи, започващи с гласна — а, е, и, о, у, просто прибавяте сричката *whey* и така: думата за „е“ — *est*, става *estwhey*, думата за „любов“ — *amor*, става *amorwhey*. Доста е просто — Корбет седна на писалището и другите се струпаха около него. — За всяка дума, която започва със съгласна — той намигна на Чансън, — тоест буква, която не е гласна, първата буква се премества най-отзад на думата, а отпред се прибавя сричката *ay*. И така, на латински думата за „са“ — *sunt*, става *ayunts*. И сега — посочи Корбет — това е много проста версия, можете да

променяте правилата, както ви харесва, стига да знаете коя е тайната дума — в нашия случай *whey* или *ay*, тогава всеки тайнопис може да се разгадае лесно — той посочи към *Secretus Secretorum*. — Брат Роджър е основал тайния си език на този принцип. Ако само успеем да намерим ключа, ръкописът ще издаде тайните си и кралят ще си получи съкровището — той хвърли перото си. — Но е по-лесно да се каже, отколкото да се извърши.

Корбет се отпусна на леглото си, докато Ранулф и Болингбрук започнаха запалена дискусия за току-що наученото. Той се протегна и заслуша с половин ухо Чансън, който, отегчен от бърборенето на писарите, пак започна да поправя някакъв предмет, за който твърдеше, че може да се направи по-удобен за конската уста. Корбет се вгледа в цветния балдахин над леглото. Не знаеше да се ядосва ли, или да се смее на голямата измама на краля, но такъв си беше Едуард, подозрителен и все нащрек — човек, който наистина вярваше, пък макар и по различни от определените от Бога причини, че дясната ръка не бива да знае какво върши лявата.

Кога беше започнало всичко това? Корбет се замисли. До късното лято Едуард беше зает да се опитва да разруши Парижкия договор и да избяга от моралното и законово задължение да ожени Уелския принц за едничката дъщеря на Филип — Изабела. Кралят се беше вкопчил в тази идея като хрътка в крехко месце и не даваше мира на Корбет. През горещите юли и август Пазителят на тайния печат се беше преместил в Тауър, тъй като все повече и повече доклади прииждаха от шпионите му във Франция, Гаскония и Фландрия. Едуард се молеше и палеше огромни свещи на любимите си светци, та шпионите на Корбет да намерят някакъв претекст англичаните да откажат да изпълнят Парижкия договор и всичко, което той влачеше след себе си. Трупаше ли се войската на Филип по гасконската граница? Щеше ли Филип да предаде спорния замък Молеон? Щяха ли французите да изплатят зестрата? Щяха ли да настояват принцът на Уелс да бъде изпратен в Париж за годишната церемония? Дали френските кораби не са започнали да се събират в пристанищата на Ламанша? Корбет много се беше изнервил от постоянните настоявания на краля за сведения. И в края на краищата, всичко, което можа да докаже, беше, че Филип е също толкова лукав и изкусен, колкото и Едуард. През септември настъпи временно затишие. Кралят отпътува

за кралския дворец в Уудсток, точно до Оксфорд, и се върна изпълнен с хвалебствия за писанията на брат Роджър Бейкън. Библиотеките на Оксфорд, Кеймбридж и къде ли не още бяха щателно претърсени, защото кралят започна да събира книгите на покойния францисканец. Беше запленил от Secretus Secretorum и изпадна в истински кралски гняв, когато разбра, че Сорбоната в Париж притежава подобно копие.

— Да — промълви Корбет, — тогава започна цялата история.

— Сър Хю?

— Нищо, Ранулф, говоря на себе си.

Корбет отново потъна в мислите си. Едуард беше изпратил най-натруфени писма до своя „мил братовчед“ в Париж, в които питаше дали би било възможно френската корона да му заеме тяхното копие на Secretus Secretorum. Филип, разбира се, любезно отказа. Но все пак любопитството на френския крал се разбуди. Корбет не знаеше дали Филип е бил движен от желание да осуети плановете на смъртния си враг или сам е следвал подобна пътека. Едуард, разбира се, стана дълбоко подозрителен и когато писарите му, включително Корбет, не успяха да преведат използвания в Secretus Secretorum тайнопис, английският крал се отдаде на още по-мрачни подозрения. Беше ли неговото копие истинско? Корбет получи изрична заповед да открие истината.

Той сам отиде до Париж, за да инструктира Ъфорд и Болингбрук. Те бяха открили как французите вече са направили копие на Secretus Secretorum. Корбет им бе наредил да оставят всяка друга работа и да купят или да откраднат с всички възможни средства френското копие. Ъфорд и Болингбрук се впуснаха в търсене, както добрите ловджийски кучета проследяват следата. Зарадваха се, когато неизвестно лице от университета ги потърси с желание да им продаде ценни сведения. Бяха поканени на пиршеството на магистър Тибо и всичко трябваше да мине по уговорения план. Наеха Краля на ключовете и доколкото Корбет знаеше — и дори младата куртизанка, която забавляваше магистър Тибо, но сетне нещо се беше объркало. Тибо ги беше заварил и беше убит, а Ъфорд и Болингбрук избягаха, за да спасят живота си. Корбет си спомни страховитите подробности за Краля на ключовете: как ръката му била ранена толкова зле, че Ъфорд и Болингбрук нямали друг изход, освен да му прережат гърлото. Зловеща смърт, замисли се Корбет, за човек, който се хвалел, че никоя ключалка не може да устои

на инструментите му. Ъфорд също бе убит, а Болингбрук едва спаси кожата.

Официално Едуард Английски не знаеше нищо за тези тъмни дела, така че натруфените писма между него и „многообичния му френски братовчед“ продължиха да се разменят. Филип съвсем охотно се съгласи да изпрати делегация до Англия, като предложи заради трудностите през зимата срещата да се състои на някое безопасно място на южния бряг — далеч от суетнята на Лондон, но достатъчно близо до Дувър. Едуард потри доволно ръце и незабавно изпрати нареждане сър Едмънд да подготви крепостта Корф. И сега бяха тук. Французите се надяваха да научат нещо от англичаните, а Едуард се молеше по време на тези обсъждания Корбет да се натъкне на ключ, с който да преведе *Secretus Secretorum* и може би да разгадае истинската причина за богатството на брат Роджър, да не говорим за другите чудни тайни. Ранулф си мълчеше, но Болингбрук бе споделил с краля и Корбет, че Филип има и нещо друго наум. Френският крал не беше особено тачен от професорите и учените в Сорбоната, които се безпокояха от растящата власт на френската корона и скандалните теории на кралските адвокати като Пиер Дюбоа. Болингбрук се оказва прав. Корбет нямаше доказателства, но силно вярваше, че и трите смъртни случая тук са крайно подозрителни. Филип не само се отървяваше от противниците си, но и по жесток начин предупреждаваше останалите в университета, че ще ги сполети подобна съдба. Той можеше като Пилат да си измие ръцете и да твърди, че смъртта им е случайна, а ако възникнеха някакви подозрения, спокойно можеше да обвини вероломните англичани.

Какво още оставаше? Корбет се опита да не мисли за кървавото дело на мистрес Фейнър. Зачуди се какви ли други новини имат да му кажат разбойниците. Спомни си тревогите на сър Едмънд за фламандските пирати, върлуващи в Тесните морета. Къде там беше слабата брънка? Корбет си припомни проснатия на кревата Дестапл, бедния Луи, лежащ в локва от собствената си кръв с прекършен врат, и Вервен, паднал като камък от крепостната стена. Това все нещастни случаи ли бяха? Корбет затвори очи. Върна се към проблема за смъртта на тримата учени и проницателни мъже, които не хранеха илюзии по отношение на своя коронован господар и вземаха всички предпазни мерки да се опазят живи. Те се пазеха добре от дьо Краон и все пак,

ако това бяха убийства, те трябва да са били убити от някого, който е можел да минава през заключени врати, за да извършва смъртоносното си дело.

— Сър Хю? — Корбет отвори очи, камбаната на замъка биеше силно. — Сър Хю, смрачава се — Ранулф се наведе над него. — Отиваме в Залата с ангелите.

— На среща с лейди Констанс? — подразни го Корбет.

Ранулф се извърна. Корбет ги чу да излизат и да затварят вратата след себе си. Стана, отиде до масата и се зарови в пергаментите, които Болингбрук и Ранулф бяха използвали. Очевидно бяха търсили шифрите, които брат Роджър е включил при измислянето на свинския или кучешкия си латински. Корбет вдигна *Opus Tertium* и разлисти страниците, после обърна на заглавната страница, където Кротоа бе написал: „Йоан, I; 6-8“. Разгледа го любопитно. Какво ли е имал предвид Луи? Взе Библията и откри първата глава от Евангелие от Йоана: „В началото бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог.“ После проследи редовете до 6 и 8: „Яви се човек, изпратен от Бога, на име Йоан. Не беше той светлината, но дойде да свидетелства за светлината.“

Корбет затвори Евангелието и го сложи обратно на масата. Порови из ръкописите и намери своето копие на Бейкъновата *Opus Maius*. Беше го прочел внимателно, преди да напусне Уестминстър и името Йоан сега предизвика някакъв спомен. Намери препратката в Десета глава. Бейкън бе посветил *Opus Maius* на папа Климент IV и я беше изпратил до светия отец по един младеж, когото монахът бе обучавал преди това в продължение на пет-шест години. Корбет прочете внимателно препратката. Йоан явно е бил на не повече от двайсет години по онова време. Отец Роджър го описваше като блестящ ученик, изключителен учен, на когото е поверил тайни познания. Беше написал: „Всеки учен може да се поучи от това момче, ако го слуша внимателно. Никой друг не е тъй начетен, в много отношения този момък е незаменим“. Имаше и още едно, далеч по-удивително твърдение: „Той надминава дори мен, па макар и да съм възрастен човек“.

Корбет затвори книгата:

— Луи, Луи — прошепна той, — какво си имал предвид?

Той застана до огъня и загледа как белият ясен се пропуква и рони от горещината. Кротоа беше майстор на логиката, беше учил Корбет, че често има различни пътеки към едно и също заключение. Дали Кротоа е разбрал, че тайнописът не може да бъде разгадан? Или че има друг начин да се разкрие мистерията и да се разбере кой е бил този учен Йоан? Беше ли той все още жив? Възможно ли бе да се укрива в Англия или Франция?

Корбет си сложи ботушите и грабна наметалото. Реши да се присъедини към останалите в Залата с ангелите. Докато гасеше свещите, си спомни за тайнствения свитък, намерен у мистрес Фейнър. Беше забравил за него, а и това трябваше да се проучи. Защо ще носи такова съобщение? От кого беше? Какво означаваше? „И достатъчно хляб да засити и най-големия стомах, и дамаски рози, с които и папата би могъл да украси църквата, преди да изпее утринната литургия.“

Каква беше френската дума за стомах? *Ventre*? Корбет сложи решетката пред огъня. Съобщението не беше писано нито от него, нито от някого от неговата свита. Беше непознато за сър Едмънд, значи трябва да е било написано от дьо Краон. Какви ли още поразии беше намислил?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Похарчих повече от две хиляди лири за тайни книги и разни експерименти, и за инструменти, и математически таблици.

Роджър Бейкън,
Opus Tertium

Разбойникът Хорхаунд беше готов да приеме кралската милост. Беше му студено, беше гладен и искаше да се освободи от коварната власт на гората. Беше живял твърде дълго между дърветата, така че не го тревожеха мисли за зли духове и елфи. Отец Матю говореше веднъж за разни тайнствени създания, „Повелителите на въздуха“. Хорхаунд наистина вярваше в тези създания, които не можеше да види, но които се прокрадваха между клоните и се взираха злобно в него. Те бяха отговорни за мразовитата тъма, коварните шубраци и липсата на дивеч, с който да напълни стомаха си и да стопли кръвта си. Те се криеха зад зловеща стена от мълчание и надничаха към него, радвайки се на безбройните му несполуки. Хорхаунд бе наистина уморен. Искеше да напусне пещерата и бе убедил останалите от бандата да го последват. Всички бяха съгласни, дори Хемлок отказа да се върне в гората и сега се надяваше да получи опрощение. Хорхаунд бе уточнил часа с червенокосия кралски служител. След два дни щеше да си топли краката пред огъня в замъка.

Хорхаунд беше изчистил пещерите, изровил няколкото си дребни монети и поставил груби дървени кръстове над мъртвите, както и няколко вечнозелени растения на гроба на бедния Фоксгльв. Стоеше край огъня пред пещерата и изгаряше малкото им жалки притежания — все неща, от които не се нуждаеха или не можеха да вземат.

— Скоро ще потеглим — извика той през рамо.

Бяха решили да отидат до „Сейнт Питър“, където щяха да изчакаат червеносия да донесе още храна. Може би щяха да могат да се приютят и потърсят на убежище на осветената земя на гробището, а може би дори в църквата? Димът от огъня се издигна нагоре, докато Хорхаунд кроеше планове. Все още се плашеше от отец Матю и странните му прахчета, но това си беше работа на свещеника.

— Мислиш ли, че ще ни помогне? — Милкуърт се приближи до Хорхаунд.

— Надявам се — отвърна Хорхаунд.

— Ама последния път отказа.

— Отказа, защото беше болен.

— Ами какво ще стане, ако още е болен.

— О, я стига! — озъби се Хорхаунд.

Спомни си как събра кураж да се приближи до свещеника, но отец Матю беше отворил прозореца и беше извикал, че нищо не може да направи. Ханджията Реджиналд също не беше никак гостоприемен. Беше срещнал Хорхаунд близо до портата на двора и зачервен, го беше отпратил с проклетия. Хорхаунд беше станал подозрителен, бе изслушал много внимателно Хемлок, който му разправяше за странниците в гората. Той въздъхна: такава си беше гората — винаги коварна, винаги опасна.

— Да тръгваме. Трябва да благодарим на онези, които ни помогнаха.

Оставиха огъня да доизгори и напуснаха полянката, вървейки плътно един зад друг — дузина прегърбени фигури, мъже и жени, заклели се да напуснат гората завинаги. Хорхаунд ги водеше през онова, което наричаше „Полята на ада“, покрай странно разкривени дървета с оголени клонове. Всичките му тайни белези и знаци бяха изчезнали под ледовитата белота. Понякога дърветата отстъпваха място на малки сечища. Хорхаунд прецени, че е добре да се движат северно от църквата, замъка и странноприемницата, дълбоко сред дърветата, за да бъдат в безопасност, но не и твърде далеч, за да има откъде да потърсят помощ, ако се наложи. Разбойникът продължи напред, като се опитваше да не забелязва как студът прониква през ботушите му и как грубо одяланият арбалет, праметнат през гърба, го блъска в рамото. Той стисна ножа, пъкнат в колан на кръста му, и продължи да се влачи напред, послушвайки се в тишината. Тук-там се

различаваха следи на животни. Хорхаунд мразеше снега. През пролетта и лятото винаги можеш да познаеш дали някой е минавал, но снегът все валеше, закриваше всички следи и стъпки, и правеше живота още по-труден. Дълбоко сред дърветата мрачно забуха бухал. Хорхаунд спря. Не беше ли това лоша поличба? Наистина, денят си отиваше, но все още не беше тъмно — защо тогава бухалът вече е излязъл на лов?

Излязоха на полянката, където беше домът на Уолдъс въглищаря — хижа от измазан с глина плет, скрита зад ограда от разкривени колове. Хорхаунд спря. Обикновено миризмата на дървени въглища беше силна и светлината се процеждаше зад капациите, но сега всичко беше тихо, студено и черно. Хорхаунд прескочи оградата и внимателно заобиколи малките зеленчукови лехи. Вратата беше отворена и вътре нямаше никой. Обзе го страх, прииска му се да се махне оттам. Уолдъс го нямаше. Хорхаунд потръпна. Ако въглищарят беше отишъл в гората, то поне светлокосата му жена щеше да остане тук, нали?

Минаха покрай ямата за въглища. На края на полянката нещо висеше, заплетено в гъсталака. Хорхаунд го взе. Беше заешка кожа, току-що одрана, та кръвта още блестеше. Беше захвърлена там като някакъв боклук. Че кой би направил такова нещо? Зайците се срещаха рядко и за тях плащаха добре. Кой беше достатъчно умел да улови животното, а после да захвърли кожата му? Хорхаунд приклепна, почисти кожата в снега, сгъна я старателно и я сложи в торбата си. Останалите наблюдаваха внимателно.

— Защо ще хвърлят хубава заешка кожа? — попита Хемлок. — Дори сър Едмънд би я използвал, а той е видял много нещо. Някога бях войник в замъка — Хемлок не може да устои на възможността да се изперчи. — Лейди Катрин каза, че когато била в Париж, не го знам това къде е, ама било голям град, дори роклите на дамите били поръбени със заешка кожа.

— Остави това! — Ратсбейн^[1], нисък човек с лукаво изражение пристъпи напред. — Подушвам пушек — Ратсбейн подуши във въздуха със заострения си нос. — Храна! — измуча той от удоволствие.

— Трябва да е Уолдъс — Хорхаунд се довери на изостреното обоняние на Ратсбейн.

Те забързаха по тясната пътека, която се виеше между дърветата. Хорхаунд зърна светлина от огън в далечината. Като се придържаше към дърветата, той се приближи до едно сечище и се загледа към покритата със сняг поляна. В средата ѝ припукваше огън точно където земята се издигаше, за да се спусне после от другата страна. Зърна прегърбената фигура на Уолдъс, но къде беше жена му със свилена коса? И защо Уолдъс седеше така неподвижно? Милкуърт си проби път напред.

— Страх ме е — просъска той. — Ратсбейн мисли, че ни следят, ама той си е винаги подозрителен. Какво му става на Уолдъс?

Хорхаунд закричи напред, газейки из дълбокия сняг. Уолдъс седеше приведен и когато Хорхаунд го побутна по рамото, се свлече на една страна — и тогава Хорхаунд видя безжизнените му очи, зяпналата уста и ужасната рана на гърлото, от която кръвта беше изтекла и наквасила елека и краката му. Хорхаунд погледна надолу. По снега имаше още кръв. Видя голям сноп сухи пръчки, изпод който стърчеше ръка. Хорхаунд с ужас разпозна кичура свилена коса. Треперещ от страх, той се озърна наоколо, но чезнещата светлина по снега го обърка. Останалите от групата забързаха към него. Хорхаунд инстинктивно усети, че това е грешка. Някакво движение между дърветата и прошумоляване в храсталака накара останалите да застанат нащрек. Започнаха да се мяркат тъмни сенки. Какъв беше този нов ужас?

Хорхаунд извади ножа, за да опитва да оправи арбалета си, но целият трепереше, а пръстите му бяха плувнали в пот. Навсякъде около поляната се чуваха зловещи звуци, остри изщраквания и звънтене на стрели. Хорхаунд бе улучен точно в гърдите, и падна като камък, а останалите от бандата му умираха около него.

Корбет се събуди кисел. Огънят беше догорял, а Ранулф и Болингбрук още не се бяха върнали. Той отиде до умивалника и наплиска лицето си с вода, после постоя за известно време наведен срещу огнището, за да се изсуши. Помисли си за лейди Мейв и децата си, зачуди се какво ли правят сега и тайничко си пожела да беше с тях. Корбет познаваше мрачните си настроения, затова отвори дисагите, извади малък псалтир с химни и песни, които си беше записал и

постоя известно време пред огъня, тананикайки тихо *Felte viri*, елегия за смъртта на Уилям Завоевателя, а после три куплета от *Iam dulcis amica*. От това се почувства по-добре, но сетне си спомни как пееше втората песен с Кротоа пред портата на църквата „Сейнт Мери“ в Оксфорд. Помисли си за вкочанения труп на приятеля си и това го подтикна към действие. Искаше да се върне обратно в Джерусалем Тауър, нещо около тази смърт го озадачаваше. Той взе наметалото си, уви се в него и спря.

— Стари приятелю — прошепна той, — все още ли ме поучаваш? — Точно това беше! Спомни си трупа на Кротоа и тежкото наметало, в което може би се е спънал. — Глупости! — прошепна той, загледан в пламъка на свещта. Луи беше стар и зиморничав, а времето навън беше мразовито.

Корбет потри ръце и разсеяно сложи бойния си колан. Сети се колко пъти беше виждал Луи из замъка, винаги с наметало на раменете. Той не би го носил в ръка, той би го облякъл! Защо да чакаш, докато излезеш в студа, особено ако напускаш топла стая?

Корбет се прекръсти, прошепна молитва за душата на Луи и забърза надолу. Внимателно пресече двора, взе факла от стойката, стигна до Джерусалем Тауър и изкачи стъпалата до студената стая. Вратата все още висеше на пантите си. Корбет влезе внимателно в мрака с дъх на плесен. Откри каквото очакваше: всички книги и ръкописи на Луи бяха изнесени — сигурно дело на дьо Краон — но личните вещи на стария му приятел бяха прилежно подредени на леглото. Корбет ги разгледа, хвана ботуша на мъртвеца и го опипа отвътре. Усмихна се, когато напипа отпращения ток, и го дръпна. Занесе ботуша до другия край на стаята, където бе оставил факлата в скобата на стената и го разгледа внимателно. Скри го под наметалото си, върна се на двора и спря един прислужник.

— Имате ли тук обуцар, или кърпач?

— О, да, сър, мастър Люк, много го бива! — забъбри човекът. — Сър Едмънд го убеди да дойде от Дувър и...

— Добре — прекъсна го Корбет. — Тогава върви да го потърсиш и му кажи да дойде в стаята ми в Лантърн Тауър — ще са ми нужни неговите умения.

Той пхна една монета в ръката на мъжа.

Малко по-късно, когато поставяше един пън в огъня, на вратата се почука. Влезе слаб, жилав човек, почти скрит от кожената си престилка, с избръснато лице и глава, плешива като яйце.

— А! Мастър Люк! — Корбет изтри ръце в елека си и настани човека на един стол. — Бих искал да погледнеш това.

Той му подаде ботуша с разхлабения ток. Обущарят помоли да му донесат свещ, докато той изучаваше двете неща, мърмореше нещо под нос, и прокарваше пръст по ръба на тока.

— Откриваш ли нещо странно, мастър Люк?

— О, да, о, да — мъжът примигна с насълзени от студа очи. — О, Боже, да! Виждаш ли, сър, това е добър испански ботуш, истинска червена кожа от Кордова, подплатена с пухкава кожа отвътре, наистина майсторска изработка, макар да не е английска.

— И какво не е наред? — попита Корбет, хванал сребърна монета между пръстите си.

— Какво не е наред ли? Е, сър — мъжът нервно се засмя, — този ток е лепен за ботуша с много силно лепило, все едно е бил шит.

— Значи не може лесно да се разхлаби?

— О, не, сър, затова разглеждах ръба. Виждаш ли тук, сър? — обущарят хвана тока и посочи ръбчето. Корбет недоумяваше, затова мастър Люк вдигна ботуша, върна тока в първоначалната му позиция и го тикна под носа на Корбет. — Сега виждаш ли?

Корбет хвана тока — сега можеше да види малка вдлъбнатина между него и ботуша.

— Не се е отчупил — промърмори той. — Бил е разхлабен, нали? Някой е промушил кама между тока и ботуша и го е разпорил нарочно.

— Точно така, сър. Мръсен номер. Има и други признаци, сър. Можете да видите къде острието е срязало лепилото и как външният ръб на тока е леко кльцнат.

Корбет провери и нямаше как да не се съгласи. Даде на мастър Люк монетата и му благодари. Щом обущарят си тръгна, той седна и се загледа в ботуша.

— Е, и какво открихме, стари приятелю? — Корбет говореше така, сякаш Кротоа седеше срещу него. — Не си се подхлъзнал на излизане. Някой ти е счупил врата, хвърлил е тялото ти по онези стръмни стълби, надиплил е наметалото около раменете ти, за да

изглежда, че си се подхлъзнал и после е разпорил тока на ботуша ти. Но как е станало това?

Той затвори очи и започна да се люлее напред-назад. Някой може и да е бил с Луи в стаята му, но той беше убеден, че когато намериха трупа, ключът за външната порта беше все още в кесията на мъртвеца. Как можеше да е станало?

Корбет стана, изгаси свещите, постави металната решетка пред огъня, заключи стаята си и излезе на двора. Върна в стаята в кулата ботушите на Кротоа и се запъти към помещенията на слугите, където поиска да види мастър Саймън, доктора. Откри го в една от конюшните да седи на столче, хванал кана с ейл, и разпалено да спори с едно от конярчетата за един болен кон. Корбет приклепна до него. Докторът очевидно беше много пиан. Той се загледа с помътнели очи в Пазителя на тайния печат.

— Още един мъртвец? — промърмори той.

— Не, става дума за един от досегашните — усмихна се Корбет.
— Французинът, Дестапл.

— И какво за него?

— Той имаше болно сърце.

— Така е, нищо чудно, че е получил пристъп.

— Възможно ли е — попита Корбет — на такъв човек да се даде отвара, нещо с билки, да кажем към деветия час, чийто ефект да се прояви чак в единайсетия час?

Докторът се опули:

— Разбира се, че е възможно. Не мога да кажа точно как, но ако се смеси с вино, което и бездруго забързва кръвта и разбунва духа, такъв ефект е възможен.

— Благодаря ти — Корбет потупа каната с ейл — и внимавай какво пиеш.

След това отиде в кухнята, където помоли готвачите за гореща супа, малко пресен хляб и бокал с ейл. Чуваше смеха и разговорите в залата отвъд, но реши да не ходи там. Умът му гъмжеше от образи, които се появяваха и изчезваха, все едно прелистваше псалтир, където миниатюрите задържаха погледа му. Представи си Луи, който намята плаща, припомни си презрението на френските учени към дьо Краон, как Дестапл ядеше толкова внимателно на празненството, видя отново

как Вервен пада като отстреляна птица от високите стени на крепостта.

Корбет се върна в стаята си, където се разсъблече, сложи си нощната риза и коленичи за малко до леглото, за да проясни главата си. Зададе се Чансън — вървеше тромаво и почти падна през вратата.

— Пих твърде много — призна той. Корбет остана коленичил.

— Искаш ли да се присъединиш към моята молитва, Чансън? — попита Корбет.

— Не, не. Нося съобщение от французина: казва, че времето тече и че искат утре да започнат отрано. Казва, че е готов да си върви.

— О, сигурен съм, че е така — Корбет се прекръсти. — Кажу ми на Мосю дьо Краон, че ще се срещна с него в дневната след изгрев-слънце. Освен това предай на Ранулф и Уилям, че ги искам с бистри глави.

Конярят излезе и Корбет се качи на леглото. Постоя за малко в тъмнината, като си тананикаше мелодията от песента *Vacche bene venies*^[2]. Опита се да си спомни всички думи, за да успокои ума си и неусетно заспа.

Когато се събуди, огънят беше изгорял и светилника догаряше. Корбет с неохота напусна топлото легло, но най-накрая се пребори с мразовития студ, уви наметалото около себе си и слезе до двора, за да помоли някого за гореща вода за бръснене и миене. Един прислужник дойде да запали огъня и донесе жар за мангала. Корбет се облече в кралските цветове — синьо, червено и златно — и внимателно си сложи пръстените на Съвета. Чудеше се какво ли ще му донесе денят. Не се изненада, когато откри дьо Краон и Сансон да го чакат в дневната, бодри и бдителни, макар че Ранулф и Болингбрук, които се присъединиха по-късно, изглеждаха доста измъчени и с натезали очи. Седнаха около малка масичка и хапнаха овесена каша с мед и подправки.

Дьо Краон бе учтив, но сдържан. От време на време се обръщаше и шепнеше нещо на сериозния страж, който го съпровождаше. Корбет пък наблюдаваше Сансон. Френският учен изглеждаше по-спокоен, привидно необезпокоен от смъртта на другарите си. Въпреки че се стараеха да го прикрият, за Корбет бе ясно, че Сансон е човек на дьо Краон, предан до краен предел. „Чудя се — помисли си той, като се усмихваше на Сансон — дали пък ти не си

шпионинът, дал сведенията на Ъфорд и сетне предизвикал смъртта му. Е, ще я видим тая работа.“

Събраха се около голямата полирана орехова маса. Корбет изпрати Ранулф да донесе някои от ръкописите, а Болингбрук нареди подносителите за писане, на които имаше мастилници, пера, пемза и малки свитъци пергамент.

— Мисля, че открий решението — заяви Корбет.

От другата страна на масата дъо Краон вдигна изненадано вежди, после се обърна към сър Едмънд да попита дали може да смъкнат надолу висящото от тавана колело с налепени по него свещи, за да стане по-светло. Корбет описа предположенията си, че брат Роджър трябва да е използвал така наречения „кучешки“ или „свински“ латински, за да прикрие тайните си, а когато свърши, дъо Краон продължи да седи, притиснал пръсти към устата си, загледан неподвижно напред.

— Е, Пиер — обърна се той към Сансон, — какво ще отговориш на това?

— Сър Хю е прав — Сансон прочисти гърлото си и тънкият му гласец отекна в тишината. — Аз също — той тънко се подсмихна и тлъстото му мазно лице се разкри в усмивка — достигнах до подобно заключение.

Той вдигна ръце, щракна с пръсти и войниците на дъо Краон му донесоха копие на Secretus Secretorum, докато Болингбрук поставяше английската версия пред Корбет. В началото спазваха официалностите, но после се разрази разгорещен спор относно вида на тайнописа, използван от брат Роджър. Корбет разгледа ръкописа и започна да записва определени фрази, които францисканецът можеше да е използвал, за да прикрие истинското значение. Сансон се противопостави с други обяснения. Корбет нарочно започна да работи по-бързо, като драскаше бележки и ги предаваше през масата, после нетърпеливо чакаше отговора на Сансон. Часовете летяха. Отвън се развидели, влезе един прислужник да обяви, че небето е чисто и че вероятно няма да вали повече и да попита дали гостите на сър Едмънд желаят да се подкрепят с нещо. И двете групи отказаха. Корбет продължи да следи съсредоточено французина. Не се интересуваше толкова от тайнописа на брат Роджър, отколкото от почерка на Сансон, и с течението на деня ставаше все по-нетърпелив, но Корбет беше

сигурен, че разпознава ръката, написала тайнствените бележки до Ъфорд, копия от които Болингбрук беше върнал в Англия. В ранния следобед Сансон заяви, че е изтощен, облегна се на стола и склочи ръце.

— Няма какво повече да направим, наистина.

— Убеден съм, че е така — съгласи се Корбет.

— Да хапнем и пийнем тогава? — предложи дьо Краон. — Да не споменаваме и естествените нужди.

Думите му предизвикаха бурен смях и той блъсна стола си назад:

— Сър Хю, какво ще кажеш да се срещнем след два часа? Ще се присъединиш ли към нас в залата?

— След малко, след малко — отвърна Корбет. — Аз също съм изтощен. Трябва да събера мислите си.

Дневната се опразни. Корбет остана седнал, а Ранулф, забелязал тайния знак на господаря си, се върна, като че ли бе забравил нещо.

— Не тук — прошепна Корбет. — Не тук — той изведе Ранулф навън през кухните до двора, после прекосиха вътрешния двор и се запътиха към пустото пространство до развъдника.

— Сър Хю, какво се опитваш да направиш?

— Забрави за брат Роджър, Ранулф, знам какво интересува нашия крал. Тайнописът на брат Роджър може да отнеме месеци, да не кажа години, преди да бъде разгадан. Няма да успеем да го разтълкуваме. Но съм убеден, че тримата французи са били убити. Не, не, чуй! Били са убити, а пък дьо Краон има свои собствени тайни причини да дойде в замъка Корф. Сансон е негово оръдие. Той просто играе по свирката на дьо Краон.

Корбет потри ръце от студ:

— Мистерията започва да се разплита, Ранулф, но не съм съвсем сигурен по кой път да поема. Каквото и да решим — той продължи, без да обръща внимание на объркването на Ранулф, — работата на комисията е на приключване. Докарахме нещата дотам, докъдето е възможно, и дьо Краон е наясно с това.

— Съгласен съм — Ранулф махна с ръка към залата. — Снощи дьо Краон мърмореше, че времето лети. Ако си прав, сър Хю, и той наистина е довел тримата мъже, за да умрат, тогава неговата задача е изпълнена.

— О, ще има и още — отвърна Корбет. — Ами кога онези разбойници ще получат кралското помилване?

— Утре сутринта, но аз обещах да им занеса провизии. Преди да се смрачи, трябва да оставя до църквата кошница с хляб и месо.

— Ще те придружа — Корбет загърна плътно наметалото си. — А после ще хапнем, ще пийнем и поспим, и ще видим накъде пълзи нашата френска усойница.

Върнаха се в залата, където Корбет с безизразно лице заговори с дьо Краон и въввлече Сансон в дискусия за писанията на брат Роджър. Вече беше убеден, че този френски учен е човекът, изпратил Ъфорд на смърт, и затова му бе трудно да разговаря, да се усмихва и разменя обичайните любезности с него. По тази причина почувства облекчение, когато се събраха отново в дневната и дьо Краон веднага заяви, че не желае да продължават обсъжданията.

— Сър Едмънд — дьо Краон стана на крака, — достатъчно дълго злоупотребявахме с вашето гостоприемство. Вече достигнахме определени заключения относно писанията на брат Роджър. Съгласен съм със сър Хю — той се усмихна невъзмутимо, — че нашият францискански учен е измислил нов език и само Господ знае как може да бъде преведен той. Но тази среща в Корф, въпреки нещастните случаи бележи ново развитие в отношенията между нашите две кралства. Учени от двете страни се срещнаха и размениха познания — нещо, което изключително радва светия ни отец — папата. Може тези срещи да се състоят по-често и да обхващат повече теми в идните години — сега лицето на дьо Краон разцъфна в усмивка, като че ли съобщаваше най-прекрасната новина, — когато потомък на нашия господар ще седне на трона в Уестминстър и ще носи короната на Изповедника. Но както и да е, имам да направя едно признание. Един документ бе намерен у онази нещастница, която, както разбирам, е отнела живота на младите девойки от замъка. Сега заявявам, че аз написах този документ — той вдигна ръка в помирителен жест. — Помолих я да купи провизии от местната странноприемница, за което ѝ заплатих добре.

— Но защо? — намеси се безцеремонно сър Едмънд. — Нашият замък е добре снабден.

— Не, не, сър Едмънд, грешно ме разбираш. Нашата среща върви към приключване и макар това да е ваш замък, настоявам утре аз

да бъде домакин и да закупя виното и храната, като малък жест на благодарност за вашето гостоприемство и добросърдечие. Обаче — въздъхна дьо Краон — и най-добронамерените планове на човек понякога се объркват. Сър Едмънд, аз все още настоявам да бъде домакин на това празненство и да заплатя на готвачите и слугите ви, както и за всички деликатеси, които ще се поднесат. Трябва да приемете щедростта на моя господар — добави той с кадифен глас.

Сър Едмънд нямаше друг избор, освен да приеме, макар че бутна с крак Корбет под масата.

— Ако сър Хю е съгласен — продължи дьо Краон важно като свещеник от амвона, — нека прекратим нашите дискусии. Утре трябва да се погрижа за някои неща, събирането на ръкописите ни и опаковането на ценните ни вещи. Конете и доспехите трябва да се подготвят и, разбира се — лицето на дьо Краон доби печално изражение, — сър Едмънд, остава тъжният проблем с пренасянето на трупове на тримата ми покойни спътници. Но въпреки това нека отпразнуваме нашия напредък — продължи той. — И накрая — дьо Краон вдигна пръст, — сър Едмънд, аз отседнах във вашия замък, но нито веднъж не съм напускал пределите му. Бих искал да изляза на езда с подобаващ ескорт и да посетя прочутата странноприемница, за която слугите ви толкова много говорят. Искам да опитам вината и да избира нещо специално за утре вечер.

Дьо Краон седна. Сър Едмънд веднага се надигна, за да каже каква голяма чест е за него да бъде домакин на тази среща, колко съжالياва за смъртта на тримата от свитата на дьо Краон и как, разбира се, ще остави кухните, слугите, готвачите и складовете на разположение на дьо Краон. После бе ред на Корбет, който държа учтива и витиевата реч, докоснала чувствата на дьо Краон — така поне обясни после Ранулф на Чансън. Каза колко бил доволен да поднови познанството си с френския посланик и как с нетърпение, и с още по-голямо удоволствие, очаквал идните им срещи. Постара се да не влага сарказъм в гласа си, макар че дьо Краон се подсмиваше през цялото време. Накрая добави, че той и свитата му също ще излизат извън замъка да свършат някои неща и попита би ли приел дьо Краон компанията и защитата му? Французинът бързо се съгласи.

Болингбрук изготви и преписа доклад, в който дьо Краон, Сансон и Корбет набързо обобщиха състоялата се среща за писанията

на брат Роджър и заключенията, до които бяха достигнали. Корбет и дьо Краон подписаха документа, сър Едмънд влезе в ролята на свидетел, а после документът бе скрепен с печатите на двете кралства. След като се поклониха се и стиснаха ръце в уверение за вечно приятелство, представителите на Франция и Англия се разделиха. Щом дьо Краон излезе, Корбет се отпусна на стола и подпря глава на ръцете си.

— Намислил е нещо — измърмори неодобрително сър Едмънд.
— Личи си.

— Намислил ли? — намеси се Болингбрук. — Мисля, че вече е постигнал онова, за което дойде. Откри какво знаем ние за писанията на брат Роджър, а именно същото, което и той знае, че Secretus Secretorum е написана на непознат език и един Бог знае дали някога ще бъде преведена. И което е по-важно — Болингбрук вдигна бокала си и тропна с него по масата, — трима магистри от университета в Париж станаха жертва на злополуки. Филип се отърва от тези, които го критикуваха, и изпрати предупреждение към останалите. Сър Хю — Болингбрук стана от стола, — не съм съвсем сигурен дали искам да ям от гозбите му и да пия от виното му.

— Ще го сториш — Корбет му се усмихна в отговор, — просто защото трябва.

Болингбрук се поклони саркастично и излезе от залата, като остави Корбет и Ранулф със сър Едмънд.

— Е, значи няма нищо тайно в документа, намерен у мистрес Фейнър? — сър Едмънд цъкна с език. — Просто любезният мосю дьо Краон е планирал изненада за нас.

— Да, смятам, че е планирал изненада — Корбет стана на крака. — Ще ми се да знаех каква е. Сър Едмънд, ще приготвим конете си, трябва да се възползваме от дневната светлина.

Малко по-късно, бодър и нащрек, Корбет поведе своята свита и тази на дьо Краон по моста над крепостния ров, а оттам — по пътеката, водеща в гората. Слънцето грееше по-силно, небето светеше в синьо и бяло и въпреки че беше късно следобед, местността сияеше под балдахина си от бял сняг, който сега се топеше и ледената корица по него се чупеше. Дьо Краон бърбеше весело, разказваше, че е проучил Корф и околностите много подробно, преди да дойде в Англия, как тук всичко му напомняло много за Нормандия, особено на

полята, ливадите и горите около Булон. Корбет го слушаше с половин ухо. Въпреки промяната на времето и съзнанието, че срещата му с дьо Краон клони към своя край, той изпитваше дълбоко безпокойство, едно напрежение, което стягаше мускулите на гърба и бедрата му като на участник в турнир, който се подготвя да излезе на арената и се пита какви ли опасности ще му донесе двубоят. Спря в началото на гората, защото погледът му бе привлечен от чернеещо петно изгоряла земя, камара овъглени клони и съчки.

— Това ще е от пожара онази нощ — отбеляза прислужникът на сър Едмънд, който ги придружаваше. — Били са странници. От бойниците често можеш да видиш как такива огньове мъждукат в гората.

Докато навлизаха между дърветата, дьо Краон продължи да приказва, разпитвайки прислужника за ловните правила и сезона на елените и дали има глигани в гората. Неспирното дърдорене на французина дразнеше силно Корбет и той много се зарадва, когато дьо Краон дръпна юздите и свика войниците си:

— Вървете пред нас — нареди той. — Сър Хю, ти спомена разбойници?

— Те не представляват заплаха — успокои го Корбет.

— Няма значение, няма значение — махна с ръка дьо Краон, — по-добре да бъдем предпазливи, отколкото после да съжаляваме. Следвайте пътеката — нареди той на войниците си, — но не отивайте по-далеч от странноприемницата.

Началникът на стражата отговори неохотно на френски. Гласът на дьо Краон прозвуча остро. Войникът обърна коня си, заби шпори и се понесе в галоп към дърветата.

— Стига да се придържа към пътеката — промърмори дьо Краон, — ще бъде в безопасност.

Когато стигнаха горската странноприемница, Бого от Байо вече стоеше в двора, викаше ханджията и нареждаше на едно от конярчетата да внимава с коня му. Сър Хю и Ранулф останаха отвън при портата с останалите, а дьо Краон влезе в хана. Малко по-късно той излезе засмян, а слугата му носеше две малки бъчви с вино.

— Добре му заплатих — дьо Краон махна на Бого от Байо да даде една от бъчвите на прислужника. — Отлично бордо, внесено

преди четири години, казват, че е най-доброто, което е излизало някога от онези лозя.

За кратко настъпи объркване, когато Бого от Байо се върна до странноприемницата да вземе въже, за да завържат бъчвите към седлата. Дьо Краон добави, че е поръчал някои неща за кухните на замъка, които мастър Реджиналд лично ще достави в Корф. Корбет заяви, че той и Ранулф ще продължат към църквата и покани дьо Краон да се присъедини към тях, но французинът любезно отказа.

— Минах покрай църквата, докато идвахме към Корф — отвърна той и се метна на седлото. — Самотно и мрачно местенце, сър Хю. Имате някаква работа със свещеника, така ли?

— По-скоро с едни разбойници — отвърна Ранулф.

Корбет изчака, докато дьо Краон и останалите се върнаха обратно на пътеката, водеща към Корф.

— Какво става, сър Хю? — Ранулф изравни коня си с неговия.

— Ще ми се да знаех, Ранулф — Корбет наблюдаваше как групата конници изчезват зад завоя. — Наистина ми се ще — погледна през дърветата към синьото небе. — Времето се пооправи, има слънце; сецаш ли се за старата поговорка, Ранулф: „Усойниците и пепелянките винаги изпълзват на слънце“?

Той пришпори коня си и Ранулф го последва. В гората от двете им страни се чуваше шумът от топящия се сняг, падащ от клонките и капчуците. На места пътеката бе хлъзгава и Корбет с трудност управляваше коня си.

— Хорхаунд и останалите — проговори Ранулф — ще бъдат доста изнервени. Не мисля, че ни се доверяват напълно.

— В такъв случай — отвърна Корбет — нека ги уведомим, че пристигаме. Ранулф, сецаш ли се за думите на песента *Jove cum Mercurio*? Аз ще изпея първия куплет, за да те подсетя за думите, после ти можеш да се включиш и да повтаряш всеки ред. Ако разбойниците ни чуят, ще знаят, че идваме с мир.

И без да чака отговор, Корбет запя с пълно гърло студентската песен, пропъди страховете на Ранулф от гората и същевременно увери всички, които се спотайваха наоколо, че идват с мир.

Щом достигнаха оградата на гробището и тръгнаха край нея, за да стигнат до портата, песента на Корбет замря на устните му. Гробището изглеждаше мрачно на слънчевата светлина, кръстовете и

надгробните камъни бяха мокри от топящия се сняг, а отвъд дърветата се чуваше граченето на врани. Нямаше никой. Корбет бе очаквал разбойниците поне да са си наклали огън, а дори и да се криеха, да бяха оставили разузнавач или стража. Слязоха от конете и ги спънаха. Ранулф извади камата си и Корбет последва примера му. Обиколиха църквата, но не откриха никакви признаци на живот. Както главната порта, така и вратата, през която изнасяха смъртниците, бяха заключени, а през дървените капаци не се виждаше светлина от свещи.

Корбет излезе на пътеката покрай гробището, която водеше към къщата на свещеника. Почука на вратата, но звукът проехтя кухо, а прозорците и на двата етажа останаха със спуснати капаци. Мина отзад и спря до кацата за вода. Забеляза, че ледът е счупен и че нивото на водата е спаднало значително. Усети слаба миризма на храна — на месо и хляб, както и някакви подправки. Страничната врата също бе заключена. Корбет отстъпи назад, за да се огледа и кракът му закачи някаква метална купа, която издрънча силно. Проклинайки, той я вдигна и тъкмо щеше да я хвърли в градината, когато забеляза, че от вътрешната страна е покрита с черен прах. Той разгледа купата по-обстойно и опита да прецени тежестта ѝ на око. Беше добра изработка, тежка, и не изглеждаше като предмет, който един беден свещеник би захвърлил ей така. Помириса я и усети дъха на селитра — същата миризма, която бе подушил и в църквата. Сложи я внимателно на земята.

— Отец Матю!

Нямаше отговор. Корбет отново заобиколи къщата и заудря силно по вратата.

— Отец Матю, искам да поговорим!

Чу звук над главата си и погледна нагоре. Свещеникът се показва на един прозорец на горния етаж. Лицето му бе бледо и небръснато.

— А, сър Хю. Съжалявам, че не мога да сляза. Мисля, че имам треска. Не съм добре.

— Можем ли да помогнем с нещо? — извика Ранулф в отговор.
— Нуждаеш ли се от нещо, храна и прочие?

Свещеникът поклати глава:

— Не съм ял от няколко дни, но мисля, че почвам да оздравявам — той се усмихна насилено. — Може да си направя овесена каша или нещо такова. Моля, поздравете сър Едмънд от мен и кажете на хората в

крепостта да ходят в тамошния параклис. Отец Андрю ще се погрижи за тях.

— Познаваш ли разбойника Хорхаунд? — извика Корбет.

— Да, сър Хю, познавам го.

— Виждал ли си го, или някой от неговите хора?

Свещеникът поклати глава:

— Чух слуховете, сър Хю, как щели да получат кралското опрощение и съм много доволен от това, но не са се мяркали — после допълни забързано: — Сър Хю, студено е. Ще се видим скоро.

Отец Матю се прибра и затвори капаците. Корбет се върна до стъпалата на църквата и се приюти в нишата, за да наблюдава как Ранулф минава през гробището, сякаш се надяваше да намери разбойниците там.

— Какво търсиш? — провикна се той.

— Помислих, че може да са дошли и да са си тръгнали, но от тях няма и следа, никой не е идвал — Ранулф се върна. — Макар че — въздъхна той — снегът е почнал да се топи.

Корбет се загледа в притихналата, мрачна къща на свещеника.

— Защо един свещеник — попита внезапно той — ще използва хубава медна купа, за да смесва в нея селитра и разни други вещества, а после ще я хвърля в градината? Защо твърди, че не е ял дни наред, а аз подушвам миризма на готвено?

— Той всъщност каза, че ще си приготви овесена каша.

— Така е.

Корбет тропна с крак. Денят си отиваше и те не можеха да останат още дълго.

— Ранулф, нещо трябва да е задържало Хорхаунд. Той знае къде сме, хайде да се връщаме в замъка.

Качиха се на конете и поеха по пътеката. Когато стигнаха до странноприемницата, видяха, че портите са затворени. Корбет зърна проблясъци от фенери и свещи и чу тихия, приятен звън на лютня. Минаха покрай двама странстващи търговци. Ниско приведени под огромните бохчи на гърбовете им, те бързаха да стигнат до замъка преди падането на нощта. Извикаха някакъв поздрав и Корбет вдигна ръка в отговор.

Когато се върнаха в замъка, Корбет каза на Ранулф да започне подготовката по заминаването им, като го помоли също да донесе

малко храна и вино от кухните.

— Няма ли да се присъединиш към нас в Залата с ангелите? — попита Ранулф.

— Омръзна ми да гледам надменната физиономия на дьо Краон. Пък и знам — Корбет шляпна Ранулф по рамото с ръкавицата си, — че ти ще бъдеш зает с лейди Констанс.

Корбет се качи в стаята си, където провери големия сандък до леглото и внимателно прегледа стаята, за да види дали някой не е влизал, но всичко беше наред. Накладе си огън, запали още светилници и разчисти малкото писалище. Извади от ковчезето на Съвета мастило, принадлежностите си за писане и парче гладък пергамент. Възнамеряваше да пише до краля и до лейди Мейв, но какво да им каже? Не можеше да скрие нарастващото си безпокойство, както и гнева си от арогантността на дьо Краон. Французинът се държеше тъй, сякаш бе разказал някаква много смешна история, а Корбет не схващате поантата. Беше приел, че дьо Краон е довел тримата магистри от Париж, за да ги убие, но какви ли още пакости е запланувал? Раздели пергаментата на четири части и ги озаглави така: „Дьо Краон“, „Смъртните случаи“, „Замъкът“ и „Църквата в гората“. После със собствения си тайнопис записа на всяка една част всичко видяно и научено: разговорите, наблюденията си, кой къде е бил, когато нещо се е случило. Сети се за отец Матю, за бледото му небръснато лице, самотната къща и пустото гробище.

Ранулф пристигна с поднос храна. Корбет изгълта набързо виното и почувства как лицето му поруменява и клепачите му натежават. Ясно бе, че тримата французи са убити, но как и кой беше виновникът? Взе втори къс пергамент и извади от ковчезето на Съвета всичко, което бе научил за престоя на Ъфорд в Париж. Времето напредваше и Ранулф се върна да види дали всичко е наред. Погълнат от задачата си, Корбет едва измърмори нещо в отговор на въпроса му. Щом Ранулф си тръгна, той залости вратата и легна на леглото с намерението да подремне само за малко, но се събуди замръзнал и напрегнат в малките часове, огънят беше угаснал и много от свещите догаряха. Той придърпа завивката върху себе си и отново заспа.

Когато се събуди отново, стана и отиде на утринната служба, която отец Андрю водеше в малкия параклис на замъка. Свещеникът беше облечен в черно и златно и четеше молитва за мъртвите. Денят

обещаваше да е хубав. Извън параклиса както външният, така и вътрешният двор гъмжаха от хора, влизащи в замъка. Един слуга му каза, че пътищата са взели да се разчистват и все повече странстващи търговци и калайджии потеглят на път, нетърпеливи да се възползват от хубавото време. Корбет се запъти към кухните, за да закуси. Слугите бяха заети с приготовленията за пира на дъо Краон вечерта. Той зърна момчето, което Ранулф беше довел от странноприемницата — косата и лицето му бяха измити и носеше стар елек на кокалестите си рамене. Навлякъл бе вълнени панталони и здрави, хубави ботуши. Корбет го повика. Момчето, което дъвчеше парче пиле, натъпка зальците в устата си и дотича с ококорени очи:

— Нали няма да ме накарате да се върна?

Корбет се засмя, извади монета от кесията си и я даде на момчето:

— Как се казваш?

— Мисля, че името ми е Том, но обикновено ми викат „Донесиго“.

— Много добре, Том Донесиго. Добре ли познаваш Хорхаунд разбойника?

Очите на момчето се присвиха:

— Е, хайде де — подкани го Корбет. — Не е престъпление да говориш с мъжете от гората. Ето, момко, може да вземеш и тази монета. Нали знаеш — продължи Корбет, — че Хорхаунд щеше да получи кралско опрощение? Трябваше да се срещнем с него вчера. Ранулф, оня червенокосият му носеше и храна в дисагите.

— И? — попита момчето с разбудено любопитство.

— Нито Хорхаунд, нито някой от бандата му се появиха.

Момчето спря да дъвче.

— Изненадан ли си? Странно ли ти се вижда?

Момчето се обърна и изтърва парче пиле на пода, една хрътка моментално я сдъвка.

— Хорхаунд не е такъв човек, сър — отвърна момчето. — Никога не би отказал храна. Нещо трябва да се е случило.

Корбет даде на момчето другата монета и закрачи през двора. Чу плющене на камшик и когато се обърна, видя мастър Реджиналд, който вкарваше каруцата си във вътрешния двор. Едно от конярчетата бе седнало до него. Корбет реши да се прибере в стаята си и обстойно да

прегледа всичко, което беше записал предната нощ. Ранулф, Болингбрук и Чансън дойдоха, но видяха, че господарят им си има друга работа, пък и Ранулф беше крайно нетърпелив да се върне в Залата с ангелите и да намери лейди Констанс.

За Корбет денят се точеше бавно. От време на време излизаше, за да иде до Джерусалем Тауър, а по-късно следобед се върна при разрушеното преддверие и тъмния, самотен ходник към старите тъмници. Този път отиде въоръжен, опасал колана с меч си, и придружен от двама от уелските стрелци на сър Едмънд. Спомни си ужаса от онази нощ и как се криеше в мразовитата тъма, докато убиецът чакаше сгоден момент.

Върна се във вътрешния двор точно когато отец Андрю минаваше с кадилница край носилките с труповете на мъртвите французи, преди да бъдат натоварени на каруца и да поемат на дългото си пътешествие до Дувър и след това до Франция. Корбет не знаеше на коя носилка е Кртоа, но докато гледаше как каруцата потегля, се прекръсти, изрече молитва за мъртвите и безмълвно си обеща, че ще потърси отмъщение за убийството на стария си приятел.

Ранулф го чакаше на стъпалата към стаята му.

— Сър Хю, бродиш из замъка като призрак. Сър Едмънд настоява да сме изключително любезни с дьо Краон.

— Тъй ли рече?

Корбет извади ключа и отключи стаята си. Ранулф го последва вътре. Помогна на Корбет да се обръсне, после извади дреха в червено, синьо и златно, бялата батистена риза и тъмносините панталони, които Корбет винаги носеше при такива официални случаи. Ранулф забеляза, че старият господар Кисела физиономия е разсеян и дори забравя да си сложи отличителната огърлица и да вземе пръстените на Съвета от малкото ковчеже на масата. Дори когато стигнаха до Залата с ангелите, Корбет остана мълчалив и сдържан, сякаш изобщо не забелязваше пищните приготовления на сър Едмънд за празненството: буйния огън в огнището, масата, застлана със снежнобяла покривка, с наредени блестящи сребърни и златни гарафи, бокали и блюда. Въздухът ухаеше на апетитни миризми от близките кухни, нежна музика се лееше от галерията на менестрелите и дори най-отдалечените ъгли на залата бяха затоплени с мангали.

Сър Едмънд и семейството му бяха облечени пищно. Лейди Констанс изглеждаше наистина великолепно в тъмносинята си рокля със златна верижка около тънкото кръстче и изящен бял воал, покриващ буйната ѝ коса. Корбет ги поздрави разсеяно и когато дьо Краон ги покани в кръга около големия огън, той само кимна и застана до отец Андрю.

— Направих каквото можах — прошепна старият свещеник. — Знам, че един от французите беше твой приятел, сър Хю, но в Дувър телата им отново ще бъдат помазани. Радвам се, че успя да посетиш заупокойната служба. Възнамерявам да отслужа още една за тях утре, на празника на свети Дамаскин.

— Свети Дамаскин ли? — заинтересува се Корбет.

— Един от първите папи — отвърна свещеникът. — Мисля, че е бил мъченик, умрял за вярата. Сър Хю, какво има?

— Дамаскин — отвърна загадъчно Корбет. — Дамаски рози — прошепна той, — с които и папата може да украси църквата, преди да отслужи сутрешната литургия.

[1] Ratsbane (лат.) — мишеморка. — Бел.ред. ↑

[2] Приветствена песен към Бакх из „Кармина Бурана“. — Бел.ред. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Могат да се създадат устройства, които да произвеждат отровни и заразни изпарения, когато човек си пожелае.

Роджър Бейкър, „За
чудодейната сила на
изкуството и природата“

Корбет се опита да остане спокоен, докато сядаше на централната маса. Престори се, че яде и пие, но в ума му бушуваха идеи, предположения и страх. Надигащото се вълнение пропъди обзелото го безпокойство. Във всеки друг случай той би излязъл на дълга разходка, би оседлал коня си за езда или дори би взел песнопойката си, за да се разтуши с някое коледно или молитвено песнопение. Разговорите на масата се носеха като полъх около него. Нима нещо имаше значение? Всичко беше преструвка. Дьо Краон можеше да си седи там, да тъпче търбуха си с деликатесите от кухнята, да се перчи и да слуша благосклонно дърдоренето на лейди Катрин. Ти си убиец, помисли си Корбет, затънал си до гуша в мерзости. Почти възкликна от облекчение, когато пиршеството свърши. Сър Едмънд стана и словоохотливо благодари на дьо Краон, който отговори превзето. Корбет намигна на Ранулф и се престори на пиян — изтегна се на стола и изпружи крака, все едно бе полузаспал. Обаче щом останалите си тръгнаха, той настоя тримата с Ранулф и сър Едмънд да се срещнат в личните покои на управителя. Корбет обсипа лейди Катрин с най-искрени извинения.

— Няма защо — промълви тя и взе малък украсен псалтир от масата. — Наблюдавах те по време на пиршеството, сър Хю. Нещо не е наред, нали?

Ранулф, който чистеше петно от елека си, бързо се огледа. Беше толкова погълнат от лейди Констанс, че почти не беше погледнал сър Хю, но сега виждаше, че Пазителят на тайния печат не беше нито пиян, нито изморен, а напрегнат и развълнуван.

— Какво има? — попита управителят и затвори вратата след жена си.

— Сър Едмънд, ще нападнат замъка Корф!

— Глупости! — присмя се управителят. — Ще са им нужни обоз за обсада, тарани, обсадни стълби...

— Нямам предвид такова нападение — Корбет седна на един стол. — Ще го превземат чрез коварство — той се обърна към Ранулф. — Дни наред си говорим за тайни знаци, шифри и кодове. Ранулф, спомняш ли онзи номер, на който те научих? Казах ти да вземеш монета от купчината на масата и да се съсредоточиш върху нея. Кой крал беше изобразен на монетата? Помолих те да помислиш внимателно.

— А, да — Ранулф се засмя. — Смаяхме всички, защото винаги избирах монета, която ти отгатваше.

— Какъв е смисълът от всичко това? — сър Едмънд разхлаби връзките на ризата си. Беше се надсмял над твърдението на Корбет, ала знаеше, че този мургав чиновник е не само войник, но и изкусен заговорник.

— Сър Едмънд, спомняш ли си онзи свитък, който намерихте у мистрес Фейнър — за хляба, дето напълвал и най-големия стомах и дамаските рози, с които и папата да може да украси църквата преди сутрешната служба? Дьо Краон призна, че той го е писал. Това е тайнопис. Когато учих Ранулф на нашия номер, аз използвах определена дума да обознача дадения крал. Когато го молах да помисли, той отговаряше: „Да, аз размислих“ или „Да, помислих си“, или „Да, спомних си“. Всеки от тези изрази означаваше определен крал. „Да, помислих си“ — беше Хенри, „Да, спомних си“ — беше Едуард, „Да, аз размислих“ — беше Ричард. Евтин панаирджийски номер, но може да се направи много по-сложен. И тъй, дьо Краон знае, че подозираме нещо. Изобщо не е трябвало да откриваме това съобщение. Най-напред отрече всичко, но после осъзна, че ако си признае, ще може да продължи със заговора.

— Чиято цел е...? — попита сър Едмънд сприхаво.

— Да превземе замъка тихомълком. В съобщението се дава часът, мястото и начинът. Разгледайте написаното добре. Хляб да напълни всеки корем — думата за корем на френски е ventre, а в свободен превод може да се разбере като вътрешния двор на замъка. Възнамеряват да влязат в него през портите.

— Кога? — попита Ранулф.

— Ето че стигнахме до дамаските рози. Дьо Краон не се е съобразил със сезона. Сега най-много да се намерят изсушени розови листенца, но той съвсем няма това предвид. „Дамаски рози“ е намек за свети Дамаскин — той е бил един от първите папи. Утре се чества неговият празник, а пък препратката към утринната служба означава времето преди изгрев, когато отец Андрю обикновено ни събира за първата служба за деня.

Сър Едмънд седна на един стол и разсеяно отпи от бокала си.

— Но как? — поиска да узнае Ранулф. — Кого би могъл да използва дьо Краон? Дали е наел разбойниците?

— Съмнявам се.

— Подкупил е гарнизона?

— Невъзможно — отсече сър Едмънд.

— Фламандските пирати — намеси се Корбет. — Сър Едмънд, нашите съгледвачи потвърдиха, че фламандските пирати са били забелязани в Тесните морета да се навъртат близо до южния ни бряг.

— Вярно е, вярно е, плячкосват и на сушата, па макар и само селца.

— Този път е различно — заяви Корбет. — Времето е на тяхна страна. Корф се намира на остров Пърбек, на юг е морето, на изток е устието на реката. Тези фламандци са опитни моряци, имат си схеми, карти и събрани сведения. Могат да акостират в някой самотен тесен проток или заливче, да се съберат и да тръгнат по сушата.

— Нали ще ги видят!

— Няма, сър Едмънд. Сега е средата на зимата. Кога за последен път напускахте замъка? Ще влязат в гората и Бог да е на помощ на всеки, когото срещнат. Бих заложил кесия с жълтици, че сега гората е осеяна с трупове: въглищари, странстващи търговци, калайджии.

— Разбойниците! — възкликна Ранулф. — Зле въоръжени, изтощени, те не биха имали никакъв шанс срещу такива свирепи бойци.

— Възможно е — съгласи се Корбет. — Ето защо нашите разбойници не дойдоха на уговорената среща. Дано господ се смили над бедните им души, защото сигурно са мъртви. Всъщност, Ранулф, ние излязохме големи късметлии, защото съм убеден, че едва не се сблъскахме с фламандците.

— Къде? — Ранулф не можеше да повярва на ушите си. Той често споделяше с Чансън, че старият господар Кисела физиономия го изненадва, но сега бе направо смаян.

— Става дума за двеста-триста души — притвори очи Корбет, — които са се приближили възможно най-много до замъка — той отвори отново очи. — Мисля, че отец Матю изобщо не е болен. В деня, когато го посетихме, църквата беше заключена и залостена. Ако бяхме насилили вратите, щяхме да видим гледка, която щеше да ни ужаси, а после въздухът щеше да се изпълни със стрели.

— Казваш, че са били вътре — в къщата и църквата?

— Да, Ранулф, че и по-близо, вероятно в самата странноприемница. Ще използват каруцата на мастър Реджиналд, както вероятно са замисляли да използват тази на мистрес Фейнър. Когато дьо Краон посети странноприемницата, съм убеден, че е оставил същото съобщение, като онова, което вие, сър Едмънд, открихте у мъртвата жена. — Корбет поклати глава — Може да стане толкова лесно, просто парче пергамент, захвърлено на пода.

— Но свещеникът щеше да ни каже — възрази Ранулф, — както и мастър Реджиналд.

— Заплашили са и двамата — обясни Корбет. — Сигурен съм, че в странноприемницата, над стълбите или в избите се спотайват мъже с опънати арбалети или допрели остриета до гърлата на слугите на мастър Реджиналд, също и в църквата. Всъщност свещеникът се опита да ни предупреди. Спомняш ли си, Ранулф, отец Матю твърдеше, че не бил ял, ала ние подушихме миризмата на готвено, пък и водата в бъчвата беше намаляла. Да не забравяме също и скъпата медна купа в градината. Никой беден свещеник не би захвърлил нещо толкова ценно.

— Каква купа? — попита сър Едмънд — Какво е това, сър Хю? От къде знаете, че дьо Краон стои зад всичко това? Защо?

— Не знам защо, сър Едмънд, поне засега, но фламандците са наемници — могат да бъдат наети от френския крал или от брат му,

или пък от член на Кралския съвет. Всичко е направено тайно. Дали са известна сума на някоя банкерска къща и са обещали да има още, когато сделката се изпълни. Спомняш ли си онзи огън, сър Едмънд? Не мислиш ли, че е странно, че вашите стражи са зърнали огън в началото на гората? А след съвсем малко подобен огън лумна и в замъка. Дьо Краон е получавал и изпращал съобщения. Като в игра на шах — всички фигури заемат позиции.

— Не вярвам на това — прошепна сър Едмънд и поклати глава.
— Сър Хю, дьо Краон е официален кралски пратеник.

— Именно, сър Едмънд. Той ще си измие ръцете и ще твърди, че нищичко не знае. Ако греша, ще се извиня и на теб, и на краля и наистина ми се ще да ми се даде възможност да се извиня, ала никак не ми се иска да ми прережат гърлото или да ми забият стрела в гърдите.

Сър Едмънд седеше загледан в пода:

— Ако искаха да те убият, сър Хю, защо не го сториха в гората или в странноприемницата?

— Това щеше да ви накара да бъдете нащрек. Все пак това, което каза, не е за пренебрегване, сър Едмънд. Очевидно е, че търсят още нещо. Знам, че ти си управител на замъка, но аз съм Пазител на...

— Аз пък имам жена и дъщеря — сопна се сър Едмънд. — Разрешението е много просто, сър Хю. Ще удвоя стражата. Скришом ще дам нареждания.

— Не позволявайте французите да узнаят причината за това.

— Разбира се, че няма. Ще наредя да вдигнат външния подвижен мост и да спуснат назъбените решетки.

— Вътрешния мост също ли? — попита Ранулф.

— Не, не. Ако нещо се случи — обясни Корбет — и нападателите влязат във външния двор, на защитата трябва да се даде възможност да премине по втория подвижен мост. Ако той се вдигне, докато го спуснат пак, нападателите биха могли да последват защитниците в замъка — той се изправи на крака. — Сър Едмънд, мисля довечера да не си лягам. Дръжте приготовленията ни във възможно най-голяма тайна.

— Защо да не проводим навън конници? — запита Ранулф, но после сви рамене, щом осъзна колко безплодна е идеята му. — Разбира се, посред нощ, в дълбоката зима...

Сър Едмънд неохотно се съгласи с всички изисквания на Корбет. Беше служил заедно с него в Уелс и по границата с Шотландия и знаеше, че ако сър Хю надушва опасност, значи има опасност.

Корбет и Ранулф се върнаха в стаята на Корбет. Сега дворовете на замъка бяха пусти, само нарядко притичваха слуги, понесли факли. Небето беше безоблачно, звездите приличаха на светли точки. Корбет слезе до входа на първия двор. Офицерите от гарнизона вече се сбираха край главната порта, а когато се обърна, чу да се разнася грохот на вериги. Корбет съзря как някои от слугите, странстващите калайджии и търговци се трупат около огъня. Всичко изглеждаше горедолу мирно и тихо. Веднага щом се върна в стаята си, той провери големия сандък и се преоблече, като си сложи здрав кожен елек, провери меча и камата си, като ги извади и прибра отново в ножниците им, а Ранулф взе два арбалета от стойките, заедно с колчани със стрели.

— Най-добре да кажа на другите — заяви Ранулф.

— Не, не — предупреди го Корбет. — Недей! Искам да останеш при мен. Можеш да спиш на леглото, ако искаш — той избута стола си до огнището и седна да си припомни всичко, което бе казал на управителя. Той наистина вярваше, че заплахата е реална и много коварна. Всички дребни неща, които бе зърнал и подочул в замъка и извън него, сега придобиваха смисъл. И все пак — той прокле своята умора — имаше нещо, което бе пропуснал! Колко време вече двамата с дьо Краон кръстосваха шпаги? Трябваше да са доста години. И ако дьо Краон играеше шах с живота на другите, той сигурно е замислил тайни ходове и стратегия за по-нататъшните си ходове.

— *Causa disputandi* — в името на спора — прошепна Корбет, — нека предположим, че дьо Краон знае, че аз знам какви злини е замислил. Фламандските пирати може и да са решителни бойци, но не са армия. Нямаат приспособления за обсада.

— Обаче имат стълби — каза Ранулф, седнал на леглото зад него.

Корбет се усмихна през рамо:

— Достатъчно дълги, за да се изкатерят по стените, нали, Ранулф? — Той потъна отново в размисъл. — Подвижният мост е вдигнат, портите се вардят. Господи, като че ли пропускам нещо!

Унесе се за малко, като се сепваше при всеки шум, дори от приглушените викове на часовите. Сложи още една цепеница в огъня и

отиде да провери часовата свещ. Беше запалена по обяд на предния ден и пламъкът вече беше стигнал до петнайсетия кръг.

— Ако стане — Корбет погледна към Ранулф, дълбоко заспал на леглото, — ако стане, ще бъде скоро.

Върна се на стола си и се опита да си спомни какво точно беше пропуснал. Тъкмо заспиваше, когато чу звук отвън, нечий стъпки. Той скочи на крака, извади меча си и се приближи на пръсти към вратата. Бутна резето, което бе смазано наскоро и завъртя ключа в ключалката, после вдигна езичето, отвори вратата и погледна навън. Не видя нищо освен танцуващите по стената сенки. Пламъкът на факлата подскачаше бясно и той усещаше течението от ледения вятър. Погледна надолу към пода — на мъждивата светлина успя да види отпечатък от стъпки. Някой беше идвал. Вратата към кулата беше отключена. Някой се беше качил по тези стълби и беше опитал да отвори вратата му.

Стиснал меча, Корбет слезе по стълбите. Щом зави зад ъгъла към долното стълбище, той чу щракването на ключалката на външната врата, която някой току-що бе затворил. Усети тръпки на страх да пълзят по тила му. Опитвайки се да успокои дишането си, той приближи вратата, вдигна езичето и се промуши през пролуката. Тъмнината се разсейваше, виждаше се светлината на мангал в другия край на двора. Някакви мъже, увити в наметала, спяха в сенките, но нямаше нищо необичайно или нередно. Корбет пристъпи обратно вътре, залости вратата и се върна в стаята си. Ранулф се беше събудил и вече обуваше ботушите си.

— Какво има? Какво става?

— Нищо, Ранулф, лягай да спиш.

— Сънувах лейди Констанс. Сър Хю, виждал ли си някога такава прекрасна шия? Имам предвид — бързо добави Ранулф, — освен тази на лейди Мейв?

— Значи смяташ, че лейди Мейв има прекрасна шия...

— Искам да кажа, че много ми се иска да купя на лейди Констанс огърлица, може би сребърно кръстче или скъпоценен камък?

— А защо не сребърно сърце? — отвърна Корбет. — Но няма да намериш нищо такова в замъка. Може би когато тази опасност отmine...

— Но нали тук има пътуващи търговци — отвърна Ранулф.

— Да, така е.

Клепачите на Корбет натезаха. Той се унесе за малко, като си мислеше за лейди Мейв и сребърната огърлица, която мислеше да ѝ купи като новогодишен подарък. Беше харесал една в Чийпсайд. Там беше най-доброто място за пазаруване. Имаше пътуващи търговци... Корбет отвори очи и стомахът му се сви. Отиде до часовата свещ и забеляза колко е близо до шестнайсетия кръг. Отвън се чу звук, подобен на птичи крясък. Загледа се в Ранулф и разбра какво беше забравил.

— Ранулф! — Другарят му веднага се събуди. Корбет вече си слагаше оръжейния колан и грабваше арбалета. — Ранулф, имаш ли тръба или нещо такова?

— Какво става? Имам нещо подобно — Ранулф скочи от леглото. — В стаята ми е. Сър Хю, какво има?

— Калайджии, странници, пътуващи търговци. Мисли, Ранулф! През последните няколко дни сума ти пътници влязоха в замъка.

— В името на свети Михаил и всички ангели! — Ранулф задъхано обуваше ботушите си и събираше оръжията.

Корбет го избута през вратата и надолу по стълбите. Резето на външната врата беше заяло и двамата го избутаха с дружни усилия. Щом излезе на двора, Ранулф понечи да хукне към стаята си, но Корбет го спря.

— Вече е късно за това. *Au secours!* — извика Корбет, използвайки обичайния вик за тревога във всеки военен лагер.

— *Au secours! Au secours!* — повтори Ранулф призова. Те се затичаха през двора като се подхлъзваха и пързалиха.

Войници и стрелци с натезали от съня лица се пробуждаха и излизаха от малките бараки, издигнати край стените на вътрешния двор. Опитаха се да спрат Корбет, но писарят вече тичаше към втория подвижен мост. След като прелетя през него към първия двор, той осъзна, че е закъснял. Главната назъбена решетка беше вдигната, спускаха моста и група въоръжени мъже се трупаха там под мъждивата светлина. Един-двама държаха факли, чуваше се прозвънтяване на метал, а откъм къщичката на вратаря се чу неистов писък. Въоръжените мъже по крепостната стена се стреснаха, разбудени от дрънченето на вериги и трясъка на падащия подвижен мост. На стражите им дойде като гръм от ясно небе, не знаеха дали да се насочат към нападателите в двора долу, или към конниците и

каруците, които сякаш се появиха от нищото и сега трополяха с гръм и трясък през долния мост. Корбет и Ранулф се втурнаха да прекосят двора.

Вратата към Залата с ангелите беше отворена и оттам нахлуваше светлина. Сър Едмънд и офицерите му притичаха долу, наполовина облекли броните си, с извадени мечове и шлемове на главите. Корбет зърна с крайчеца на окоото си някакво движение и се обърна с извадени меч и кама. Разпозна двама от странстващите търговци, които бе мярнал предния ден. Сега вече не носеха вързопи — единият държеше меч и кама, а другият, който тичаше отзад, слагаше стрела в арбалета си. Корбет кръстоса меч с първия, а Ранулф се хвърли към стрелеца. Завърза се ожесточена и яростна схватка. Корбет виждаше пред себе си брадато лице и пламтящи очи, усещаше смрадта, която се носеше от мъжа, и чуваше глухите му проклетия. Човекът беше лош фехтовач, не можеше да си служи добре с камата, обърна се леко настрани и остави гърдите си незащитени. Тогава Корбет заби меча си, докато Ранулф, сграбчил арбалета на противника си, го заби в корема му и замахна с камата към лицето му. Нападателят се строполи и кръвта му започна да се лее на гъста струя. Ранулф мина зад него и наклони главата му назад, за да му пререже гърлото.

Битки като тази се водеха из целия вътрешен двор, самостоятелни дуели, мъжете се търкаляха по земята, докато нападателите прииждаха от главната порта и се трупаха в двора. Броят им вдъхваше страх. Те не носеха брони, а кожени елечи или дълги роби, сцепени отстрани. На главите си носеха кожи от лисици, язовци, вълци и мечки. Бяха добре въоръжени и организирани, водеха ги редица стрелци, а бойците прииждаха откъм фланговете и всеки момент щяха да вземат връх. Бяха обърнати с гръб към постройката около портата и вече напредваха към втория мост, докато други бързаха по стълбите, за да нападнат стражите по крепостната стена. Докато напредваха, Корбет осъзна, че главната им сила беше в дясното крило, и без да обръща внимание на звънтящите стрели, посочи към Залата с ангелите.

— Възнамеряват да я превземат.

Сър Едмънд, който вече беше ранен, се съгласи.

— Аз ще се заема с отбраната — прошепна Ранулф.

Сега сър Едмънд пушна в бой собствените си стрелци с арбалети. Те се движеха в разпокъсана линия и не помогнаха много, тъй като бяха твърде бавни, но поне спряха напредването на врага. Зад линията им, без да обръщат внимание на виковете на ранените, сър Едмънд и офицерите му се опитваха да наложат ред. Заобиколен от група въоръжени мъже, Ранулф вече защитаваше подстъпа към Залата с ангелите. Сър Едмънд се отдръпна и изпрати напред още стрелци, а зад тях — редица от войници с дълги овални щитове и пики. Отначало Корбет, останал без дъх, потънал в пот и оглушал от силния шум, помисли, че сър Едмънд действа неразумно, обзет от паника и лишен от способността си да планира добре. Но редиците уелски стрелци, предвождани от офицерите си, заприиждаха през вътрешния мост и коленичили, се подредиха в строй с празни места между всяко формирование. Развели червено-черни флагове и подсилени с нови подкрепления отвън, пиратите бяха готови да нападнат стрелците на сър Едмънд и строя от облечени в ризници войници. Външният двор беше пълен с пъстроцветно облечената сбирщина наемници. Както винаги в такива случаи Корбет не можеше да следи точно развоя на битката, а чуваше само виковете на повалените мъже, притиснали кървавите си рани и телата, падащи през парапета. Съзря вражеските стрелци, които се опитваха да стрелят над главите им.

— Сър Хю!

И той, и сър Едмънд сега бяха защитени от редици клекнали и изправени мъже пред тях, с щитове, насочени срещу гъмжащите във въздуха стрели.

— Сър Хю! — изрече задъхан сър Едмънд. — Когато дам заповедта, трябва да се оттеглиш! Не бива да спиращ, а ако паднеш — Господ да ти е на помощ!

Такава заповед бе дадена на строя. Вражеската линия приближаваше, а стрелците им превръщаха всичко на пух и прах. Сър Едмънд даде знак — понесе се пронизителен писък на тръба и защитниците на замъка се обърнаха, и побягнаха заедно с Корбет. Минаваше покрай мъже в кожени елечи, дребни и мургави, с вързани на тила коси, обтегнаха лъковете, с колчаните отстрани, с една стрела на тетивата и втора — захапана в устата. Две редици бяха клекнали, а между тях други две редици стояха прави. Мирисът на пот, кожа и странната смазка за по-голяма еластичност на тисовите лъкове се

носеше навсякъде. Корбет хукна напред, като внимаваше да не събори някого от стрелците, които сега снижаваха лъковете си. Изненадан, врагът спря, объркан от непомръдващия строй мъже и масата назъбени стрели в опънатите тетиви. За няколко мига всичко притихна, после един от вражеските войници, с боядисано лице и глава, увита в тюленова кожа, се втурна напред, размахал брадва.

— Сега! — извика сър Едмънд.

— Пускай! — извика командирът в тила на стрелците.

Корбет чу звук като от едновременно подръпване на струните на хиляди арфи, последван от бръмчене, сякаш гигантска птица запляска с тежките си криле. Водопад от стрели се спусна от ведрото небе. Гледката върна Корбет към мъгливите долини на Уелс и към спомена за облечените в червено и златно английски войници, падащи като зрели круши под смъртоносната градушка на назъбените стрели. И сега ставаше същото. Първата вълна от нападатели сякаш се изпари — отметнаха се назад и паднаха, а останалите смутено спряха и се превърнаха в още по-лесна мишена за втория, бърз водопад от стрели. Вътрешният двор се напълни със залитащи мъже, сграбчили стрелите, забити в лицата, вратовете и гърдите им, други се бяха проснали неподвижно върху твърдия лед. Корбет вече беше виждал колко смъртоносен е ефектът от стрелковия строй, и все пак се изуми от бързината и мощта на този щурм.

Сега под ръководството на офицерите стрелците се обърнаха и образуваха линия с формата на подкова, за да пометат целия двор със залпа си. Бързината на стрелите, точният прицел и близостта на врага действаха унищожително. Земята се покри с мъртви и умиращи. Нападателят нямаха друг избор, освен да се оттеглят. Уелските стрелци напредваха под командите „Върви! Пускай!“, последвани от зловещото звънтене. Пиратите се стъписаха. Някои от водачите им бяха убити. Дори докато отстъпваха, смъртоносната градушка продължи. Настана паника, строеят се разби и хората се разбягаха, като отчаяно се опитваха да стигнат до главната порта. Неколцина от стрелците опънаха лъковете и ги последваха, но сгрешиха, защото врагът се обърна с мечове и сопи. Стрелците не можеха да се мерят с тези отчаяни мъже и опита им в ръкопашния бой. Сър Едмънд ги извика обратно. Тръбите и роговете огласиха въздуха, когато управителят нареди конете да се изведат и оседлаят за преследването.

Корбет се отдръпна. Беше уморен и изтощен и нямаше желание да се включи в гонитбата. Дворът се изпълни с цвилещи коне. Сър Едмънд и офицерите му възседнаха своите, викайки на войниците да се сберат около тях. Рогът зазвуча отново и сър Едмънд поведе кавалкадата през външния двор, а стрелците тичаха след тях. Останалите обитатели на замъка сега заизлизаха от скривалищата си, въоръжени кой с каквото намери. Тръгнаха между мъртвите, прерязваха гърлата на враговете и търсеха близките си. Лейди Катрин и дъщеря ѝ излязоха от Залата с ангелите, придружени от Ранулф и група войници. Лейди Катрин въдвори ред. Убийствата на ранените спряха. На кухненските слуги и прислужниците бе наредено да запалят огньовете, да сварят вода и да донесат завивки от складовете. Доктор Саймън вече беше зает, а зад него отец Андрю, с епитрахил на шията, се движеше между мъртвите, като от време на време коленичеше да поговори с някои от повалените.

Корбет се облегна на стената, борейки се да спре гаденето в стомаха си. Опитва се да вдиша и да прочисти гърлото си, защото се страхуваше, че ще повърне. Ранулф и Болингбрук се завтекоха към него. И двамата писари бяха облекли твърди кожени нагръдници. Ранулф беше праметнал оръжейния си колан през рамо, а от камата и меча му капеше кръв. Корбет им обърна гръб и повърна. Зловещата тишина, която винаги наставаше след битка, се нарушаваше от агонизиращите викове на ранените или от протяжните писъци на жени, открили съпрузите си сред труповете. Ако лейди Катрин, придружена от войниците, не беше дошла, щеше да настане второ клане. Тя настоя ранените служители на замъка да бъдат отведени в централната кула, мъртвите — отнесени в параклиса, а вражеските пленници, които все още можеха да ходят, да бъдат бързо оковани и отведени в крепостните тъмници. Корбет махна с ръка на Болингбрук да отиде и да ѝ помогне.

— Ранулф, тук свърших.

С помощта на другаря си, Корбет се запъти към стаята, като се опитваше да не гледа към труповете, проснати в тъмни локви кръв. Стигна до кулата, отвори вратата и се спря при шума от стълбите горе. Ранулф го изблъска настрани и тръгна напред, Корбет се изкачи бавно по стълбите. Вратата към стаята му зееше отворена. Той спря:

— Сигурен съм, че я заключих — прошепна той. — Напълно съм сигурен.

Той влезе в стаята. Можеше да познае, че някой е влизал по бледите следи по пода. Кожения елек, оставен върху големия сандък, беше преместен. Той клекна и провери ключалките.

— Къде беше дьо Краон по време на нападението?

Ранулф прибра меча в ножницата и избърса потта от лицето си:

— Мисля, че се криеше в Залата с ангелите.

Корбет наля на себе си и на Ранулф по чаша вино. Отпи жадно, сетне легна на леглото. Имаше чувството, че току-що е затворил очи, когато сър Едмънд го разтърси. Косата му беше цялата сплъстена, а лицето — набраздено от пот и мръсотия.

— Сър Хю, нужен си ми веднага!

Корбет с мъка се разсъни и седна на ръба на леглото. Сър Едмънд разхлаби колана на меча си, свлече се на един стол и потри лице с ръце.

— Бяха всичко на всичко триста души — започна той. — Трябва да сме убили две трети от тях. Имаме четиридесет пленника.

— Какво ще правите с тях? — попита Корбет.

— Те са пирати — отвърна управителят. — Не носят пълномощни, разрешителни или писмени заповеди. Познаваш закона, сър Хю. Попаднали в плен, такива мъже се признават за виновни и заплащат с живота си.

— Мислиш да ги съдиш ли?

— Още сега, сър Хю. Ти представляваш Кралското правосъдие и имам нужда от помощта ти. Няма друг начин. А Ранулф ще изпълни ролята на писар, така ще се съберат необходимите трима представители на правосъдието.

— Почакай, почакай! — Корбет вдигна ръце. — Разпитахте ли ги? Защо нападнаха Корф?

— Предводителите им бяха избити или избягаха — отвърна управителят. — Капитанът на флотилията успя да избяга. Тези, които заловихме, не знаят нищо освен, че е трябвало да нападнат замъка, да го опустошат, да убият колкото се може повече хора и да се оттеглят при корабите си, акостирали покрай устието на реката.

Корбет прие бокала с вино, който Ранулф тикна в ръцете му.

— Сър Едмънд, струва ми се, че си разгневен. Но нападението беше отблъснато и ти постигна голяма победа.

— Така ли? — управителят свали едната си ръкавица и засмука раната на китката си. — Почти загубих крепостта си, живота си, да не говорим за живота на жена ми и дъщеря ми. Рискувах и твоя живот, сър Хю. Ако те бяха убили, кралят щеше да ми вземе главата. Бог знае какво щяха да направят пиратите с френските посланици.

— Но нали те са ги наели — каза замислено Корбет.

— Дали е така? — отвърна сър Едмънд. — Мосю дьо Краон се скри в стаята си и излезе целия пребелял — управителят се усмихна криво. — Той твърди, че тук не е в безопасност и желае да отпътува за Дувър. Всъщност, нареди на слугите си да приготвят багажа, за да напуснат възможно най-бързо. Настоява голям ескорт да го придружи по време на пътуването.

— Сигурен съм, че настоява — отбеляза Корбет. — Направо си представям как френският гост кърши пръсти, върти очи и нарежда как замъкът трябва да се обезопаси повече, че персоната му е свещена и че трябва да отпраща час по-скоро оттук.

Корбет вдигна чашата си към управителя за наздравица:

— Е, хайде, сър Едмънд, виж нещата откъм добрата им страна. Дьо Краон желае да се отдалечи от Корф, защото се провали и нападението беше отблъснато.

— И все пак, сър Хю — усмивката изчезна от лицето на сър Едмънд, — ние загубихме тридесет и петима души. Направих грешка. Очевидно странстващите търговци, които приехме, са нападнали пазачите на главната порта, прерязали са гърлата им и са спуснали моста. Трябваше да съм по-внимателен. Пиратите са се криели в мрака, докарали са каруца, насилили са портата, а останалото го знаете.

— Били са наблизко през цялото време? — попита Корбет.

— Да, да. Сега стигаме до най-жестоката част. Пиратите са слезли при устието на реката и са навлезли в сушата. От това, което разбрах, излиза, че са нахлули в гората, избили са въглищарите и дърварите. Изнасилвали и колили. Онези, които са познавали пътеките, са били взети в плен и принудени да им показват пътя. Стигнали са до „Сейнт Питър ин дъ Ууд“ и са използвали църквата и къщата на свещеника за убежище. Заплашили са отец Матю, че ако не им съдейства, като се престори на болен и отпраща всички посетители, ще му прережат гърлото и ще изгорят живи зложниците си. После са се

придвижили към Горския хан. Изглежда онези кастилски търговци на вълна са участвали в заговора, те са запалили онзи огън. Принудили са ханджията да им съдейства. Решили са да използват каруцата му, както и тази на мистрес Фейнър. Сметнали са, че ще ни хванат неподготвени, ще превземат мостовете и ще оплячкосат замъка.

— Ето защо копелето направи онова пиршество — прекъсна го Ранулф. — Надявал се е всички да се напием и да заспим дълбоко. Сър Хю, не можем ли да помогнем с нещо?

Корбет прокара пръст по устните си:

— Продължавай, сър Едмънд.

— Прочистили са и гората — управителят склочи ръце. — Горкият Хорхаунд и бандата му са били избити. Изпратих конници в гората. Пиратите са избивали поголовно: Хорхаунд и групата му, лесничей, възглицари. За Бога, сър Хю, чак до лятото ще намираме труповете им.

— А мастър Реджиналд?

— Принудили го да кара каруцата тази сутрин. Бил е убит точно до портата, не знаем дали нарочно, или случайно.

— Ами отец Матю?

— Очаквахме да го открием мъртъв. Обаче нашият свещеник излязъл по-умен, отколкото са очаквали. Той и заложниците успели да избягат в църквата и се затворили вътре, точно когато пиратите взели да се събират за нападението на замъка. Очевидно пиратите се надявали да се справят първо с нас. Свещеникът е разтреперан и уплашен, но той и горките заложници са добре.

— Ами странноприемницата? — запита Ранулф.

— Претършувана и оплячкосана. Повечето от слугите успели да избягат в гората.

— А кастилците?

— По думите на едно от конярчетата, единият избягал, а останалите са убити. Последната съпротива била точно между църквата и странноприемницата. Донесох телата на размирниците, за да ги видят моите хора. Подредени са точно пред вътрешния двор. Искам всички тук да видят, че е раздадено правосъдие.

— А останалите? — попита Ранулф.

— Съвсем скоро ще ги обесят, но Ранулф е прав! Сър Хю, какво можем да направим с дьо Краон?

Корбет стана, изми лицето и ръцете си и внимателно се приготви.

— Кажете на дьо Краон, че искам да го видя тук — той обърна стола с висока облегалка към вратата. — Искам да дойде тук сам. Вие ще ми бъдете свидетели.

Малко по-късно дьо Краон, с ботуши и шпори, увит в плътно вълнено наметало, влезе наперено в стаята. Бого от Байо го следваше като сянка.

— Сър Хю, радвам се да видя, че си добре.

Дьо Краон се огледа за стол, но Корбет не му предложи да седне. Ранулф седеше на ниското столче, а сър Едмънд се беше облегал на стената и все още се занимаваше с раната на китката си.

— Кажи на прислужника си да застане отвън.

— Не те разбрах?

— Кажи на прислужника си да застане отвън. Този замък принадлежи на краля на Англия, аз съм негов специален пълномощник и аз решавам с кого ще говоря — Корбет потри ръце. — А сега той или ще ни остави доброволно, или ще наредя да ударят камбаната за тревога.

Дьо Краон вдигна ръка, облечена в ръкавица, и махна с пръсти. Ранулф побърза да отвори вратата и насмешливо се поклони, докато оръженосецът излизаше, после тресна вратата и дръпна резето. Дьо Краон застана нащрек:

— Сър Хю, изглежда си разгневен. Аз наистина съм възмутен, както ще бъде и моят господар, от ужасното нападение над замъка — ломотеше дьо Краон. — Може би, сър Хю, нашите двама крале могат да се срещнат и да обсъдят опасността от тези мародери. В същото време трябва да ви напомня, че аз съм дипломатически представител. Вече не се чувствам в безопасност тук. Бих искал...

— О, я стига! — Корбет отпи от виното си. — Мосю дьо Краон, защо просто не замълчиш? Знаеш ли, сър — продължи той, — че ако успея да докажа кой е наел тези пирати, ще мога да построя специална бесилка отвъд портата и да наблюдавам екзекуцията му?

— Твърдиш, че те са били наети! — Дьо Краон се облеци изненадано. — Сър Хю, имаш ли доказателство за това?

— Казах „ако“ — отвърна Корбет. — Човекът, който ги е наел, е убиец. Ръцете му са изцапани с кръвта на невинни мъже и жени. Аз го

наричам жалък негодник, жестокосърдечно копеле, който не заслужава дори да бърше задниците на кучетата на сър Едмънд — в очите на французина проблеснаха злоба и гняв. — Но, мосю, ти направи много добра забележка. Всъщност, три, ако трябва да сме точни. Първо, трябва да съберем възможно най-много сведения за това нападение, чийто свидетел си и ти. Второ, ти си дипломатически представител и кралят на Англия е лично отговорен за твоята безопасност. Трето, между нас все още има нерешени въпроси. И така, казано направо, мисля, че съвсем няма да е безопасно, дори с голям ескорт, да пътуваш до Дувър. Пиратите може би още се крият по пътищата.

Корбет отпи от чашата, наблюдавайки над ръба й дьо Краон.

— Кой знае, може дори да предприемат второ нападение. Твоята персона, мосю дьо Краон, е изключително специална, дори свещена за мен. Трябва да те държа близо до себе си и в безопасност.

Дьо Краон се изчерви, когато Ранулф се изкикоти подигравателно.

— С властта, която ми е дадена — Корбет вдигна лявата си ръка, — настоявам да бъдеш държан в безопасност тук, в Корф, като ти се осигурят всички удобства, докато се убедим, че опасността е отминала.

— И? — едва ли не прошепна дьо Краон.

— Моят господар, кралят — продължи Корбет с усмихнати очи, — ще настоява да те успокои и лично. Той ще иска да знае възможно най-много за нападението — той се наведе напред. — В рамките на тази седмица ще бъдеш ескортиран до Лондон и ще бъдеш удобно настанен в Тауър. Ще можеш да се присъединиш към коледните празненства в кралския двор.

— Протестирам! — избухна дьо Краон. — Трябва да се върна във Франция.

— Амори, Амори! — Корбет стана на крака, сложи нежно ръка на рамото на французина и леко го стисна. — Трябва да се убедим, че си в безопасност. Трябва да покажем на светия отец в Авиньон сърдечните отношения, които съществуват между нашите два кралски двора. Едва ли, Амори, ще откажеш поканата на моя крал! Имай предвид, че той наистина ще се обиди.

Корбет махна ръката си. Лицето на дьо Краон изразяваше трудно овладявана ярост, бяла пяна се бе показала в ъгълчетата на устата му. Французинът дишаше тежко през носа си.

— Трябва да си в безопасност, Амори, ще умра хиляда пъти, ако нещо ти се случи.

— Аз... — заотстъпва дьо Краон, — аз трябва да размисля върху поканата — Ранулф тихичко се смееше. Това преля чашата. На вратата дьо Краон се обърна. — Един ден, Корбет...

— Да, дьо Краон, един ден, но засега трябва да останеш на разположение. Може да имам и други въпроси към теб.

Дьо Краон дръпна резето и изчезна. Като се смееше на висок глас, Ранулф затвори вратата с крак.

— Можеш ли да направиш това?

Сър Едмънд се отдръпна от стената и впери бдителен поглед в Корбет.

— Не искам да си тръгва — заяви Корбет, — а искам и да го задържа в Англия възможно най-дълго. Ще се чувства добре в Тауър. Все повтаря, че е дипломатически представител, тогава най-малкото трябва да представи пълномощията си пред нашия господар. Може пък снегът да се завърне и с малко късмет крал Филип ще трябва да мине без своя Пазителя на тайните до пролетта.

— Ще го обвиниш ли в убийство? — попита Ранулф.

— Той е убиец — отвърна Корбет. — Злобен черен паяк, който плете мрежите си в тъмни ъгли. Той е наел онези пирати. Опита се да ни заблуди, като напълни стомасите ни с вино и храна и мисля, че знам защо. Сър Едмънд, каквото и да стане, дръж моста вдигнат. Никой освен мен не бива да напуска замъка. А сега мисля, че имаме и други дела — Корбет се протегна, духна свещите и препаса оръжейния си колан. — Ранулф, доведи Болингбрук. Сър Едмънд, къде ще се проведе съда?

— В голямата зала на централната кула.

— Кажи на Болингбрук да ни чака там — нареди Корбет. — Бива го с чуждите езици. Нека обясним на тези мерзавци защо трябва да умрат.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Всеки образован човек може да извлече изгода, като слуша това момче, Йоан. Никой не е тъй начетен като него и в много отношения той е незаменим.

Роджър Бейкън,
Opus Maius

Окървавените трупове бяха проснати върху плочите в двора, редица след редица като големи късове кърваво месо на месарски тезгях. Корбет вървеше след сър Едмънд, докато управителят оглеждаше всеки труп в тази тъмна и мразовита сутрин, а небето заплашваше с нов снеговалеж. Дори в смъртта пиратите изглеждаха свирепи и зловещи. Корбет беше чувал за набезите им в Тесните морета. Фламандската флотилия събираше всички отрепки, главорези и убийци от пристанищата на Фландрия, Ено, Франция и дори от Генуа, Венеция и още по на изток. Бяха облечени във всевъзможни пъстри и натруфени дрехи, и крадени доспехи, с дълги коси и лица, почти скрити зад гъстите бради и мустаци, само тук-там се виждаше някой гладко избръснат младок. Накитите вече бяха свалени от труповете и бяха струпани на камара върху една маса, изнесена от кулата, а секретарите на сър Едмънд им правеха опис. Въздухът бе напоен с миризмата на кръв и желязо, а гледката на труповете предизвикваше яростта и негодуванието на обитателите на замъка.

— Най-малко стотина са — прошепна Ранулф.

Смъртта присъстваше в най-различни варианти. По много от труповете все още стърчаха назъбени стрели с пера, други имаха ужасяващи рани по главите, лицата и гърдите, неколцина бяха намушкани в гърба, а едно обезглавено тяло стискаше главата си под мишница като в някаква зловеща шега.

— Имат ли коне? — попита Корбет.

— Не — отвърна сър Едмънд. — Само няколко нещастни магарета, които са успели да задигнат от някоя ферма.

След като приключи с проверката, управителят се покачи на една бъчва и се обърна към обитателите на замъка, за да ги похвали за смелостта им, като посочи вече завързаните и събрани на куп пленници и обеща, че кралското правосъдие ще бъде раздадено бързо и публично.

После сър Едмънд слезе от бъчвата и той, Корбет, и Ранулф, с Болингбрук в ролята на преводач, се запътиха към заседателната зала в централната кула. Тя беше пренаредена, осветена от многобройни свещи и затоплена от множество покрити мангали, наредени покрай стените и във всеки ъгъл. Голямата маса сега беше обърната с лице към вратата. Сър Едмънд седна на средния стол, под разпятието, Корбет отдясно и Ранулф отляво. Угриженият Болингбрук седна в единия край, а писарят от замъка — в другия. Пред сър Едмънд лежаха меч, малко разпятие и препис на молитвеника от параклиса. Корбет извади пълномощното си и го разви, като затисна четирите краища с тежести. В долния край на свитъка се виждаха неговият печат, както и тези на краля и канцлера.

Въведоха затворниците и ги смушкаха да застанат пред импровизирания кралски съд. Сър Едмънд обяви, че те са пирати, безправни нашественици, попадащи под ударите на военния закон. Докато говореше, Болингбрук бързо превеждаше. Сетне сър Едмънд изреди обвиненията срещу тях:

— Че те злонамерено и умишлено са нападнали Кралство Англия, владение на нашия благороден господар, причинявайки опустошение чрез огън и меч, плячкосвали са и са убили почтени и верни кралски поданици, нарушавайки реда и закона... — от време на време спираше, за да може Болингбрук да превежда. Накрая попита дали желаят да кажат нещо в своя защита.

— Merde! — извика груб глас.

Сър Едмънд попита отново дали сред тях има някой, който да се произнесе невинен по повдигнатите срещу тях обвинения. Един от пиратите отпред плю пред себе си. Неудобството на Корбет от това бързо правосъдие се стопи, докато изучаваше нашествениците. Изглеждаха точно каквито си бяха — насилници, убийци и мародери

без страх от Бог или човек, хора, които не биха се смилили над жертвите си. Сети се за бедните въглищари и горкия Хорхаунд и бандата му, чиито тела изстиваха под снега. Загледан в тези покрити с белези жестоки лица, той се чудеше какви ли още злодеяния тежат на съвестта им. Дръпна сър Едмънд за ръкава и тихо зашепна в ухото му. Сър Едмънд кимна в съгласие.

— Има ли някой тук — заяви той, — който да се обяви за невинен по повдигнатите обвинения? Попитах преди, сега питам пак, за последен път!

Отговориха му с порой от обиди на най-малко половин дузина езици. Въпреки оковите, пиратите все още бяха опасни. Корбет забеляза как се бутат напред към масата и то толкова силно, че стражите на сър Едмънд трябваше да направят кордон пред тях с вдигнати щитове и извадени мечове.

— Чуйте! — извика сър Едмънд. — Упълномощен съм да предложа опрощение на всеки, който може да предостави доказателство за това кой ви е наел и защо сте дошли тук. — Мъртва тишина посрещна думите му. Един от пиратите се измъкна отпред, като почти изблъска настрана стража.

— Не знаем кой ни нае — отвърна той на гърлен английски. — Само нашият предводител може да ви каже това, а той сега или гори в ада, или изнасилва някоя от вашите жени. Искате да ни убиеете, ами хайде де, почвайте!

— В такъв случай... — сър Едмънд се изправи, в едната си ръка държеше дръжката на меча, а в другата — разпятието, и произнесе смъртната присъда: — Всички вие сте обявени за виновни по ужасните обвинения, повдигнати срещу вас, бидейки извършители на многобройни страховити престъпления... и с дадената ми правосъдна власт, като управител на този кралски замък, ви осъждам на обесване. Присъдата да бъде изпълнена незабавно.

Думите му не се нуждаеха от превод и бяха посрещнати с обидни крясъци. Пиратите се втурнаха напред, но бяха отблъснати от стражата на сър Едмънд. Изтикаха ги във вътрешния двор и ги разделиха на групи по шестима. Корбет напусна залата, докато изтикваха първите затворници по стълбите към стената. Клуповете вече бяха приготвени; свободните им краища бяха вързани за назъбените бойници на замъка. Отец Андрю стоеше в подножието на стълбите и тихичко редеше

молитви, а много от разбойниците го проклинаха, минавайки край него. Щом стигнаха до стената, им нахлузиха примките около шиите и безцеремонно ги изритаха през ръба. Обитателите на замъка се бяха отдръпнали и стояха на замръзналите поля отвън да наблюдават как хвърлят пиратите един след друг от крепостните стени и как те танцуват и се гърчат на края на въжетата.

— Видях достатъчно — прошепна Корбет. — Сър Едмънд, искам отново да помоля да се погрижиш никой да не напуска замъка.

— Къде отиваш? — попита управителят.

Корбет се засмя:

— Трябва да поговоря със свещеник.

Корбет изпита облекчение, когато остави замъка зад гърба си. Групата за екзекуции обикаляше крепостните стени и когато той погледна назад, можа да види висящите черни фигурки — някои неподвижни, други ритаци в предсмъртен гърч. Извърна се и прошепна молитва, потупа коня по шията, после придърпа края на плаща си, за да прикрие носа и устата си от щипеция мразовит вятър. Беше отпуснал поводите на коня, за да му позволи сам да избира пътя си по заледената пътека. Зад него, приведен на коня, яздеше Ранулф, потънал в мълчание. Корбет знаеше причината за това. Преди много години той беше спасил Ранулф от обесване и гледката на подобни екзекуции винаги му навяваше мъчителни спомени.

Снегът се беше превърнал в лед и от двете страни на пътеката Корбет съзираше следи от скорошното нападение — петна от кръв, стросена сопа, катарама или къс от дреха. Спря, когато Ранулф приближи коня си до туфа прецип — там лежеше още един труп. Беше пират, уродливо проснат в смъртта си — с едната си ръка сякаш посягаше да сграбчи дългата стрела, забита надълбоко в гърба му. Навлязоха между дърветата. И тук имаше следи от кървавото преследване: един труп, незабелязан от хората на сър Едмънд, лежеше полускрит в снега, видяха и още много кървави петна.

Когато стигнаха до странноприемницата, дворът беше празен. Корбет слезе от коня, нареди на Ранулф да чака и влезе в кръчмата. Посрещна го главният коняр, който му каза, че сър Едмънд е оставил хана временно на неговите грижи:

— Все още търсим тези, които избягаха оттук — тъжните му очи се вираха в Корбет. — Млади момчета и прислужнички, потърсили

убежище в мразовитата гора. Ходихме там и видяхме ужасни неща. Трупове с гърла, прерязани от ухо до ухо, странстващи търговци и пътници, все бедни чада Божии, които само са искали да се постопят.

— Кастилците ли са били? — попита Корбет.

— Сър, ние ги мислехме за такива, за каквито се представяха. Излизаха от време на време, аз все си мислех, че ходят до замъка. После дойдоха другите — съвсем безшумно, по залез-слънце, страховити мъже бяха, сър. Наблюдавах внимателно пътя. Насилвах по ужасен начин някои от прислужниците.

— Е, сега или са мъртви — отвърна Корбет, — или скоро ще се изправят пред кралското правосъдие.

Той нареди на коняря да следи да не би оцелелите пирати да се крият сред дърветата.

— Така ли ще свърши всичко? — попита Ранулф, когато Корбет възседна отново коня си. — С телата, увиснали от стената? Кой, сър Хю, ще отговаря за злоещите убийства в замъка? Твоят добър приятел Луи...

Корбет вдигна ръка:

— Уморих се, Ранулф, от тайни книги и скрити шифри, от коварството на дьо Краон и желанието му да пролее кръвта ми. Имаме още работа за вършене — той се усмихна. — Трябва да се видим със свещеника. Винаги помни — Бог забавя, но не забравя.

Пътеката към църквата, както и самият църковен двор свидетелстваха за скорошната битка. Някои от кръстовете и надгробните плочи бяха съборени, купчина кървави парцали бяха струпани до стената на гробището. Отец Матю стоеше на стъпалата пред църквата и ръсеше вода на всички страни.

— Освещавам наново мястото — обясни той, докато Корбет и Ранулф слизаха от конете. — Е — той вдигна съда за светена вода и ръсилото, — това е най-малкото, което мога да направя — той поръси малко вода по посока на Корбет. — Сър Едмънд ми каза за мистрес Фейнър. Добре си се справил, писарю, макар да се откри още един дявол сред нашите — отец Матю въздъхна. — Господ да се смили над горката жена.

Корбет се вгледа в този състрадателен свещеник със задебеляло селско лице, сега небръснато, със зачервени очи, и осъзна колко пронизателен човек има пред себе си. Само някой случаен поглед,

някое движение на устните доказваха старата поговорка, че тихите води са най-дълбоки. Корбет стъпи на най-долното стъпало към входа на църквата.

— Дойдох да ти благодаря, отче — внезапно той се засмя. — И да те поздравя за бързото възстановяване. Когато последния път дойдох тук, ти ни предупреди, нали? Беше усетил миризмата на готвено, както и аз. И кой беден свещеник ще захвърли здрава медна купа на боклука до страничната врата?

— Надявах се да я видиш — отец Матю наведе глава. — Бог ми е свидетел, сър Хю, нямах избор. Бяха във всяка стая на къщата и държаха заложниците в църквата, бяха свирепи като дяволски изчадия. Мислех, че никога няма да срещна въплъщението на дявола! Адът трябва да е празен, защото всичките му демони са дошли в Корф.

— Как избягахте?

— Дълга история — отец Матю се усмихна. Корбет забеляза колко чисти и равни са зъбите му и че парцаливите черни ръкавици не могат да скрият изящните му дълги пръсти. — Пиратите си тръгваха, нетърпеливи да вършат нови злини. Аз просто избягах в църквата и залостих вратата. Благодаря на Бога, че успях, защото, ако не го бях сторил, съм сигурен, че щяха да прережат както моето гърло, така гърлата на останалите хора, които бяха довели.

— А къде са те сега? — попита Ранулф.

— О, разотидоха се по къщите си. Дадох им каквото можах — отец Матю понечи да се обърне.

— Йоане?

Отец Матю се завъртя и ако не държеше толкова здраво съда за светената вода, щеше да я изтърве. Той зяпна срещу Корбет.

— Аз, аз не...

— Ти не си свещеник — каза тихо Корбет. — Ти си учен, който се преструва на свещеник. Истинското ти име е Йоан. Преди много години, в един друг свят, ти си бил ученик, близък приятел и личен вестоносец на францисканския монах Роджър Бейкън, учен от Оксфорд и Париж.

— Аз, аз не знам... — Отец Матю бе така пребледнял, че Корбет се втурна по стълбите и го подхвана за рамото.

— Мисля, че е най-добре да влезеш в църквата, където си се крил толкова време.

Свещеникът не се възпротиви и Корбет го поведе в тъмния неф, в който все още си личаха следите от пребиваването на пиратите. Столчета и пейки бяха преобърнати, до кръщелния купел имаше купчина тор. Подът беше зацапан, два очукани съда лежах точно под еркерния прозорец и улавяха слабата светлина, проникваща през него.

Ранулф дръпна назад качулката си и разсеяно се прекръсти. Изявлението на Корбет го свари неподготвен. Беше му трудно да приеме, че един прочут оксфордски учен ще се крие в такава бедняшка църква. Да, старият господар Кисела физиономия си имаше своите тайни, па ако ще кралят да не разрешава на дясната си ръка да знае какво прави лявата. Корбет беше още по-потаен. Свещеникът не беше на себе си, трепереше толкова силно, че Ранулф трябваше да изтръгне светената вода от ръцете му и да го накара да седне на малкия стол с висока облегалка под прозореца. Корбет приседна на ниско столче срещу него.

— Искаш ли малко вино, отче? Ще те наричам „отче“, макар да не си свещеник. О, знам, че се опитваш да бъдеш, но държиш кръста по неправилен начин. От време на време забравяш задълженията си, както например не се сети да дадеш последно причастие на онова бедно девойче, намерено отвън на пътеката.

— Нямам представа за какво говориш.

— О, всичко разбираш — продължи с равен глас Корбет — Можем да отидем отсреща до къщата, където рано или късно ще открия скривалището ти. Чудя се какво ли ще съдържа? Астролабия, записки по висша математика, компас, небесна карта, морски карти, вероятно една-две книги и съд с онзи възпламенителен прах, който кралят използва да обстрелва с оръдия крепостните стени? — той замълча. — Че защо иначе един беден енорийски свещеник ще има такава скъпа медна купа и ще я използва толкова много, че да се напласти с черен прах? И все пак ти знаеш всичко, което има да се знае за *ignis mirabilis*^[1] на брат Роджър, нали? Чел си формулата, знаеш как се смесва — Корбет се засмя. — Не си извършил никакво престъпление, отец Матю, освен едно, предполагам. Ще представиш писма от някой епископ, които удостоверяват, че си свещеник, но пък аз съм кралски писар и мога да открия дори и най-добрите фалшификати. Не ти е било особено трудно, нали, да купиш най-хубав пергамент, перо, бучка восък и да подправиш печата? Че колко хора

могат да прочетат такъв документ? Пък и кой го е грижа наистина? Все пак — той направи жест с ръка, — „Сейнт Питър ин дъ Ууд“ до замъка Корф не е най-богатият църковен имот. Какъв е десятъкът и годишният му приход, отче? Оскъдно подаяние, нали?

— Жив ще ме изгорят! — отец Матю надигна глава — Знаеш това, сър Хю. Ще оплячкосат къщата ми и ще вземат златото и среброто, което скрих. Ще изгорят книгите ми, както постъпиха с книгите на брат Роджър. И за какво? Защото съм учен? Защото искам да изучавам непознатото? Какво зло съм сторил? Истина е — кимна той, без да забелязва стичащите се по бузите му сълзи, — нямам силата да превърна хляба и виното в тялото и кръвта Христова. Нямам власт да освобождавам хората от греховете им, но ако има Бог, то той трябва да е състрадателен. Той ще разбере.

Корбет слушаше как бившият учен се изповядва. Бил роден недалеч от Илчестър, отрано останал сирак и отпътувал за Оксфорд, където брат Роджър го приел сърдечно. Обясни как монахът му дал най-доброто образование по тривиума и квадравиума, по математика, логика, астрономия и Светото писание, и го научил на различни чужди езици.

— Той беше моят Сократ — усмихна се отец Матю. — И аз стоях в нозете му, и поглъщах мъдростта му. Но — въздъхна той, — брат Роджър бе въввлечен в сблъсък със собствените си братя в лицето на отца — ръководител на ордена, великия учен Бонавентура^[2]. Изгуби протекцията на папата и прекара години наред в затвора. След освобождаването му се върна в Оксфорд съсипан. Когато почина, добрите братя забодоха ръкописите му на стената и ги оставиха да изгният — той сви рамене. — Или поне така гласят слуховете, по онова време вече бях избягал. Брат Роджър ми каза да се укривя и да не се разкривам нито пред неговия орден, нито пред университетските власти на Оксфорд. Върнах се обратно в Илчестър, никой не ме позна. Чух, че тази енория няма свещеник — той се насили да се усмихне. — Е, останалото го знаеш. Прав си, сър Хю, никой не го бе грижа. Писарят на епископа беше толкова неук, че дори не можеше да преведе латинския в писмото, което бях подправил. Но какво можех да направя? Искях да продължа с изследванията си — гласът му затрепери.

— А тайните? — попита Корбет.

— А, знаех си, че ще ме питате за това. Чух за срещата в Корф. Чудех се дали да избягам, но това щеше да изглежда подозрително. Кой ще обърне внимание на един неук енорийски свещеник?

— Дали кралят е знаел? — попита Корбет. — Затова ли е избрал Корф?

— Възможно е — съгласи се отец Матю. — Може би е решил, че една такава среща ще провокира интереса на укриващите се последователи на брат Роджър. Истината е, сър Хю, че има само един последовател и той стои пред теб. Когато те срещнах — въздъхна той, — се смутих много. Ти имаш набито око и си много проникателен — той се спря. — Не искам да оплячкосат къщата ми, не искам да изгорят книгите ми, не искам да ме завлекат пред някой духовен съд или местно съдилище. Сър Хю, нищо лошо не съм сторил, никому вреда не съм нанесъл.

— Не възнамерявам да те обвинявам, отец Матю, но ти зададох въпрос. Разкажи ми за тайните!

— Ако ти кажа, няма да ми повярваш. Ще кажеш, че лъжа. Тайните на брат Роджър са описани в ръкописите му. Говори за неща и за хора, които е срещнал във Франция, за тайнствени документи, за чудати машини отвъд нашите разбирания.

— Ами Secretus Secretorum?

— А, това ли? — отец Матю затвори очи и си пое дълбоко дъх. — Брат Роджър беше много предпазлив — започна той. — Много хора го мислеха за магьосник.

— А така ли беше?

Свещеникът отвори очи:

— И да, и не, сър Хю. Брат Роджър беше член на таен кръг от учени. В писанието си „За чудодейната сила на изкуството и природата“ той обявява магията за мошеничество.

— Тогава от какво се е страхувал?

— Смяташе, че неща, които са всъщност породени от човешкия ум, от новооткрита мъдрост, могат да бъдат взети за магия. Брат Роджър често говореше за великия учен Пиер дьо Маренкур, с когото е работил в Париж. Пиер му показал големи тайни — например как можеш да създадеш стъкло, през което и най-далечните обекти да изглеждат съвсем близки и обратното. Сър Хю, как да обясниш такова нещо на необразован епископ или инквизитор? Брат Роджър започна да

се плаши. Дълбоко негодуваше заради начина, по който го затвориха и му запушиха устата, затова написа Secretus Secretorum, своя наръчник на тайните. Той е смесица от източниците на неговото познание и предсказания за бъдещето, както и упътвания как могат да се извършат определени експерименти. Написа го с тайнопис — и няма нужда да ме питаш, сър Хю, превод няма. На смъртното си ложе брат Роджър ми прошепна, че ключът за книгата е собственият му ум и че когато умре, ключът ще изчезне. И така, сър Хю, можете да ме завлечете в Лондон, да ме изтезавате и заплашвате, но няма да чуете нищо по-различно от мен. Secretus Secretorum — отец Матю повиши глас и той отекна из мрачната църква — е съкровищницата от тайни на брат Роджър. Той е също и неговото отмъщение спрямо онези, които го отхвърлиха. Можеше да сподели толкова много неща, но никой не иска да умре завързан на стълб, с буйни пламъци около себе си.

Корбет се размести на стола си. Беше разпитвал много хора, някои от които изпечени лъжци, и в такива случаи той забравяше за логиката и разума и се доверяваше на собствените си чувства. Сега инстинктивно почувства, че отец Матю казва истината.

— Значи тази книга никога няма да бъде преведена?

— Никога! — отвърна отец Матю. — И колкото повече копия се правят, толкова повече неща се прибавят, следователно толкова по-заплетена ще става.

— А богатството на брат Роджър? — попита Ранулф — Той разказва как е похарчил две хиляди лири. Да не е открил философския камък? Да не би да е разкрил тайните на алхимията?

Отец Матю отметна назад глава и се разсмя:

— Имаше скрито богатство — отвърна той и седна, като се подсмиваше.

— Скрито богатство ли? — настоя Ранулф.

Свещеникът направи жест с ръка:

— Върни се обратно в замъка Корф, червенокоси писарю, и погледни през бойниците. Хора живеят на това място още отпреди римско време. Било е кралска резиденция, седалище на властта. Кажете ми какво правят хората в опасни времена? Как защитават богатствата си?

— Заравят ги.

— Това научи брат Роджър от Пиер дьо Маренкур. Как да открива скрити богатства. Говорете с местните хора, сър Хю, хората от Дорсет и Съмърсет. Те ще ви кажат как само с една проста пръчка могат да отгатнат къде има подпочвена вода или потоци. Според брат Роджър Пиер дьо Маренкур открил подобен начин да се намират и скрити съкровища. Не се съмнявай в думите ми, сър Хю, но дори и без такъв начин, кажи ми колко често се намират съкровища из Лондон — злато, сребро, монети от незнайни времена? Това беше източникът на богатството на брат Роджър. Той не беше алчен за пари, виждаше ги само като средство към целта.

— Ти познаваш ли този метод? — попита Ранулф.

Отец Матю поклати глава:

— Подозирам, че е една от тайните, заключени в *Secretus Secretorum*, която за мен — той разпери ръце — както и за вас, е непробиваема стена.

— И все пак ти си бил любимият ученик на брат Роджър, той те описва като голям учен.

— Но освен това той ме обичаше много, като свой брат. Казваше, че времената не са узрели за такова познание и че ако ми разкрие най-тайните си мисли, това само ще ме постави в смъртна опасност — отец Матю се отпусна на стола и сплете пръсти. — Какво друго да ти кажа?

Корбет се огледа в мрачния неф. Лека мъгла се прокрадваше под вратата и през пролуките на капациите и така вътрешността на църквата заприличваше на зала, обитавана от духове. Олтарът в другия край беше гол и мрачен, а над него висеше просто разпятие.

— Щастлив ли си тук? — попита той.

— Да, сър Хю, щастлив съм. Аз съм родом от тези места. Мисля, че върша нещо полезно. Наистина се грижа за тези хора — той сви устни. — Имам малко заделени парици, имам и книгите си. Идеално място е за учен, който иска да остане скрит и да напредва с изследванията си.

— Ще ти кажа какво ще направя — Корбет стана и избута стола назад. — През пролетта ще те поканя в Лондон и ще те представя на лондонския епископ. Той ми е приятел и ще бъде много щастлив да те ръкоположи за свещеник и да напише необходимите писма в своята канцелария. А относно твоето приятелство с брат Роджър — Корбет

закопча наметалото си, — защо не го броим като още една тайна, скрита сред множеството други?

— Имам ли думата ти? — попита отец Матю. Облекчението беше изписано на лицето му.

— Имаш думата ми, отче.

— Тогава ще ти кажа нещо — свещеникът се изправи. — Ти имаш хубав глас, писарю, но и добро сърце. Когато бях в замъка, много се разтревожих. Срещнах един човек, за когото помислих, че може да ме разпознае.

— Един от французите ли? Дьо Краон?

— Не, онзи, който се перчи като весело врабче. Мосю Пиер Сансон. Но, слава Богу, минаха много години, откакто той говори за последно с мен. Преди около дванадесет години — продължи свещеникът, — Пиер Сансон беше член на френската делегация, дошла в Оксфорд. Бяха отседнали в кралския дворец в Уудсток. Може би си спомняш случая? Женитбата на кралската дъщеря Маргарет с херцога на Брабант? Разбира се, учени пристигат тук постоянно. Сансон твърдеше, че дълбоко се интересува от трудовете на брат Роджър и дойде да го пита за тайните му. Господарят ми беше стар и немощен. Никога не е имал особено благ нрав — добави той бързо — и се отнесе много грубо със Сансон. Когато французинът го попита за тайните му, брат Роджър отвърна, че ги е скрил в някакъв документ и е направил копия от него, и че ако светът разкрие тези тайни, тогава нека се възползва от тях, но не му се вярва това да стане — отец Матю бързо се прекръсти. — Това, което искам да кажа, сър Хю, е че французите са знаели от самото начало, че Secretus Secretorum никога няма да може да бъде разчетена.

Корбет протегна ръка и свещеникът топло я стисна.

— Ще се видим напролет, отче. Ще изпратя ескорт да те придружи.

Корбет и Ранулф се сбогуваха и се върнаха бързо в Корф. Опитаха се да не гледат към редиците трупове, скупчени като мухи, увиснали от бойниците, а препуснаха бързо по моста и влязоха във вътрешния двор, където слугите на сър Едмънд все още разчистваха следите от нападението. Корбет беше погълнат от мислите си, вече твърдо решил как да постъпи. Когато сър Едмънд дойде да ги поздрави, Корбет го поразпита за дьо Краон и разбра, че французинът

се цупи в покоите си. Той отведе управителя на място, където дори и Ранулф не можеше да ги чуе, и настойчиво му зашепна нещо. Сър Едмънд се опита да се възпротиви, но Корбет настоя и управителят се съгласи. Ранулф нямаше търпение да открие лейди Констанс, но молбата замря на устните му, щом видя навъсеното лице на Корбет.

— Ранулф, трябваш ми — Корбет пусна кривата си усмивка. — Господ реши да не забавя повече.

Отидоха до покоите, Корбет приготви стаята, като придърпа столове и табуретки пред огъня, който Чансън палеше. Конярят беше проспал по-голямата част от битката и сега трябваше да търпи постоянните заяждания на Ранулф, затова беше повече от доволен да се измъкне до кухните и да донесе ейл, хляб, сирене и резени пушена шунка. Болингбрук се присъедини към тях и Корбет го настани на едно от ниските столчета пред огъня.

— Щеше ми се да дойда с вас, сър Хю — Болингбрук седна и взе малкия поднос, в който Чансън беше сложил храната. — Тук е като замъка на прокълнатите, кажи-речи цялата крепостна стена е окичена с обесени мъже — той захапа парче сирене.

— Скоро ще заминем. — Корбет седна на стола и накваси устните си с ейл. — А какво ще правиш ти после, Уилям?

— О, ще се върна в Лондон. Може да поискам малко отпуск от делата на Съвета. Ще ми намериш ли друг пост, сър Хю?

— Нищо няма да ти намирам! — отвърна Корбет.

Болингбрук изтърва сиренето.

— Сър Хю?

— Молиш ли се за душата му, Уилям? За душата на твоя добър приятел и верен спътник? На твоя боен другар Уолтър Ъфорд?

Ранулф замръзна, дори Чансън, седнал почти направо в огнището, забрави за яденето.

— Ти си предател, Уилям — продължи Корбет, — и аз ще ти докажа защо. Нека първо се върнем към къщата на магистър Тибо в Париж. Добре си спомняш Краля на ключовете, който можел да отвори всяка врата, сандък или ковчеже, нали?

— Сър Хю, нямам представа за какво говориш.

— Разбира се, че имаш, нали си бил там. Краля на ключовете бил ранен, ръката и китката му били пронизани от топки с шипове, кръвта му изтичала, така че накрая се наложило Ъфорд да пререже гърлото

му. Спомняш ли си какво е носел Краля на ключовете? Торбичка със странни инструменти, шперцове, хитри приспособления за отваряне на ключалки и разбиване на закопчалки. Какво стана с тях?

Лицето на Болингбрук пребеля, гръдният му кош започна бързо да се повдига и спада, а в очите му се изписа паника.

— Останаха там.

Той понечи да стане. Седналият до него Ранулф сложи ръка на рамото му и го принуди да седне отново.

— Ти си ги взел — продължи Корбет. — Прибрал си ги. Че кой ще забележи? Краля на ключовете е бил мъртъв, Ъфорд — обзет от ужас. Използвал си тези ключове два пъти — първия, когато уби Кротоа и втория, когато уби Вервен.

— Аз бях с вас, когато Вервен умря.

— Разбира се, че беше — съгласи се Корбет. — Но си дал ключовете на дьо Краон, така че той или оръженосецът му да се промъкнат по стълбите на кулата. Както се казва в Евангелието на Йоана: „В началото бе Словото“ — Корбет отпи от ейла — „И Словото беше у Бога“. Оттам тръгва всичко, Болингбрук, от стремежа към познание, който дьо Краон и зловещият му господар са използвали, за да вкарат нашия крал в клопката. Филип Френски се надува като пуяк: щракнал е капана около Едуард Английски с Парижкия договор, Уелският принц ще се венчае за Изабела, единствената дъщеря на Филип. Но има лъжица катран в меда: аз и моите шпиони във Франция и другаде. Филип иска да ни премахне от пътя си. Знае за тайните писания на брат Роджър, но знае също така, че те никога няма да бъдат разгадани, независимо от твърденията на магистър Тибо. Филип Френски внимателно следи Едуард Английски, както е правил през последните двадесет години. Английската хазна е празна, Едуард воюва в Шотландия и трябва да отбранява херцогство Гаскония. Порано тази година тлъстичкият дребосък Сансон подлъгва Едуард да изучава ръкописите на брат Роджър чрез тайно писмо, адресирано лично до краля. Може и да не е бил Сансон, а самият Филип, за да изостри апетита му. Както и да е, Едуард обича мистериите и се заинтригува особено, когато научава, че и Филип Френски изучава същите ръкописи. Съперничеството между Едуард и Филип е легендарно.

— Нищо не знам за това — изхленчи Болингбрук.

— Тъй ли, Уилям? Аз пък мисля, че може да си помогнал на Сансон. Кой знае? Може сам ти да си изпращал съобщения чрез Ъфорд. И тъй, Едуард Английски се гордее, че е учен. Той чете трудовете на брат Роджър и се натъква — или по-скоро му позволяват да се натъкне на голяма тайна: дръзкото твърдение на монаха, че е похарчил две хиляди лири, сериозно състояние, за своите проучвания. Нашият крал започва да се чуди откъде и как може един беден монах от обикновено потекло да има такова богатство? Сигурно има някаква голяма тайна. И така започва търсенето.

Корбет отпи от ейла си и преди Болингбрук да може да го спре, се наведе напред и измъкна камата от ножницата на колана на писаря.

— О, и между другото, Уилям — той потупа Болингбрук по рамото, — в момента хората на управителя проверяват нещата ти. Търсят инструментите на Краля на ключовете и съм сигурен, че ще ги намерят. И така — Корбет прочисти гърлото си — нека се върнем към вашето величество, към краля, комуто и двамата сме се клеили във вярност. Той се опитва да скрие препратката на брат Роджър за съкровището, похарчено в стремежа му за знание. Кралят също се тревожи дали неговото копие на *Secretus Secretorum* е точно. Може би мосю Сансон го е навел на тези мисли? Както и да е, Едуард Английски иска да открадне френското копие, затова ми заповядва да се свържа с нашите писари в Париж да търсят под дърво и камък, докато го намерят. Разбира се, това, което не знаем е, че Уолтър Ъфорд е бил подмамен и хванат в капан, и тук се намесваш ти, Уилям. Ти си учен в Сорбоната, вече си под подозрение като шпионин от Тайния съвет на Англия. Дьо Краон или Сансон се свързват с теб. Заплашиха ли те с ужасите на Монфокон или ти предложиха злато, сребро и добра служба във Франция?

Болингбрук го гледаше безучастно.

— Е, ти по-добре от мен знаеш историята — продължи Корбет. — И така, стигаме до нощта на пиршеството на магистър Тибо. Били сте поканени на целия този маскарад. Магистър Тибо се забавлява с млада куртизанка на име Люсиен. Ти ли я нае? Или беше дьо Краон? Или и двамата? Както и да е, тя има строго нареждане да заглавичква стария глупак и да го убеди да я заведе до съкровищницата си долу, за да види ценния ръкопис, върху който той работи по поръчка на френския крал.

— Но това е невъзможно — заекна Болингбрук. — Магистър Тибо слезе долу случайно. Той не знаеше кога ще бъдем там.

— Това е лъжа — сръза го Корбет. — Предполагам, че когато сте слезли в онази изба, сте минали покрай мосю Сансон и ти си му дал знак. После той се е втурнал по стълбите да се увери, че Люсиен ще спази нейната част от уговорката. Съгласен съм, че сигурно е трябвало известно време, докато дъртият козел се вдигне от леглото, но най-сетне магистър Тибо е слязъл в избата. Умрял е още щом е отворил вратата. Ъфорд му прерязва гърлото, както и гърлото на Люсиен. Уолтър винаги е бил безмилостен. Малко по-късно Краля на ключовете е ранен и после убит, а ти скришом прибираш ключовете му. Най-накрая двамата с Уолтър успявате да избягате — двама добри шпиони, които са осъществили поставената им задача.

— Защо не ни арестуваха на място? — прекъсна го Болингбрук.

— Доста глупав въпрос — отвърна Корбет. — Нали са имали нужда от теб, Уилям, искали са да избягаш — той се спря и протри ръце. — Ти и Уолтър сте направили, каквото би направил всеки шпионин — разделили сте се, но не и преди да се увериш, че именно ти ще вземеш *Secretus Secretorum*.

— Заровете! — проговори Ранулф. — Имал си фалшиви зарове — и аз така решавам всичко. Сече ти пипето като на мен, Болингбрук, подсигурил си се, че ще спечелиш.

— И все пак, това е било само началото на бедата — продължи Корбет. — Дьо Краон е скроил заговор с много заплетени нишки. Първата част е включвала отстраняването на известни размирници от парижкия университет, учени, които се противопоставят на нечуваните претенции на неговия господар — това е единственото, което обединява Тибо, Дестапл, Кротоа и Вервен. Сансон също е бил един от тях, но това, което колегите му не знаели, било, че е и човек на дьо Краон, верен докрай. По-късно Филип Френски предлага тази среща. Иска замък на южния бряг, на някое самотно място, съгласно следващата част от коварния си план. Едуард Английски захапва стръвта и избира Корф — една непревземаема крепост, не много далеч от рожденото място на брат Роджър. Вероятно срещата щеше да събуди любопитството и интереса на местните жители, особено ако някои от учениците на брат Роджър се крият наблизко. Обаче тази част от плана на Едуард — Корбет смигна бързо на Ранулф, — не даде плод.

Общувал ли си с дьо Краон — попита той остро — след нападението на фламандските пирати?

— Не знам какво...

— Чудя се дали ще те предаде. Ако му предложи тайно, безопасно и незабавно завръщане във Франция, може и да те пожертва. Е, Уилям — Корбет се наведе напред и докосна челото на писаря, — ти май се потиш. Да не ти е горещо?

— Сър Хю, ти ме обвиняваш в държавна измяна и убийство!

— Да, да, така е. Ръцете ти са омърсени с кръвта на стар приятел. О, ти игра ролята си толкова добре, Уилям! Дори заяви, че дьо Краон може би е довел тези учени в Англия, за да ги убие. Говореше истината и се правеше на схватлив и лоялен служител на английската корона, който храни подозрение към дьо Краон от самото начало. Да, да — примигна Корбет, — знаел си истината, защото си бил част от тези убийства.

— Аз спях, когато Дестапл умря.

— Разбира се, че спеше. Ти вече си го бил убил. Френските магистри не бяха глупци. Дестапл повече от всички други подозираше дьо Краон. Но защо да не се довери на един английски писар? Ти стоеше срещу него на банкета в нощта на пристигането им. Знаел си, че той има болно сърце и при всички тия допълвания на чашите и внасянето на подносите с храна, е било толкова лесно да му сипеш някакво прахче в бокала с вино. Какво му сипа, Уилям? Билка напръстник, да ускори биенето на сърцето? Дестапл можеше да умре на масата или докато се връща в стаята си. Кой би могъл да бъде обвинен? Той не беше здрав човек, току-що бе пристигнал след изтощително пътуване, имал е и сърдечни пристъпи.

— Ранулф — поде умолително Болингбрук, — делихме една стая...

— Делихме и приятел — дойде отговорът. — Имахме един и същи господар и сме дали една и съща клетва.

— Луи Кротоа е бил следващият — Корбет потупа Болингбрук по ръката и така го накара да се обърне. — Луи беше много по-предпазлив и благоразумен, но разбира се, той не е знаел, че дьо Краон има свой човек в моята свита. Също като Дестапл той се е пазел от дьо Краон, но не и от моите писари. Късно онзи следобед, в деня, когато умря, Луи чул почукване на външната врата. Слязъл, отворил

прозорчето и зърнал Уилям Болингбрук, доверен колега на неговия приятел сър Хю Корбет — гласът на Корбет продължаваше да се лее все така равно. — Останалото е било толкова просто. Поканил те е вътре. Ти си силен, Уилям, а Луи — доста немощен, счупил си врата му и си хвърлил трупа му по стълбите. После си отпорил тока на здравия ботуш — мога да докажа, че е срязан — и си нагласил наметалото му така че да изглежда като че ли Луи се е спънал и паднал. При всички случаи смърт при нещастен случай, а това впечатление се засилва и от факта, че си сложил и двата ключа в кесията му. Заклучил си външната врата с един от шперцовете, взети от Краля на ключовете — Корбет замълча за миг, като че ли заслушан в звуците на замъка. — Направи множество грешки, Уилям. Но най-вече, точно след като Луи беше убит, ти изказа възможността това да не е убийство, като изтъкна, че и двата ключа са били намерени в кесията му.

— Някой ми каза за това.

— Дьо Краон ли беше? Ти не присъстваше, когато намерихме трупа. Аз запазих сведението изключително и само за себе си. Тогава е дошъл редът на Вервен. Какво се каниш да кажеш, Уилям? Че беше тук с мен и Ранулф, когато той падна и се преби? Разбира се, че беше! Вервен е обичал да се разхожда по крепостната стена. Било му е нещо като навик. И ето как е станало — като е използвал един от инструментите на Краля на ключовете, Бого от Байо, оръженосецът на дьо Краон, е имал пълна свобода на действие. Вратата от страната на кулата е скрита от поглед. За Бого трябва да е било лесно да се промъкне по стълбите с арбалет и притъпена стрела. Отворил е малкото прозорче в заключената врата, водеща към стената, и това му е осигурило идеална видимост. Арбалетът е бил добре смазан, стрелата — поставена на място, предпазителите — спуснати. Стрелата блъсва Вервен, той се препъва, пада и загива. Убиецът се промъква надолу по стълбите, бързо заключва вратата към кулата. Никому няма да му хрумне да търси притъпена стрела, а и всички наранявания по тялото на Вервен могат да са в резултат от падането.

— Ти го накара да я търси — отбеляза Ранулф.

— А, да, накарах го. Но ако я беше открил, нямаше да я предаде. Ти си отговорен за множество убийства, Уилям. Магистър Тибо, добрият ти приятел Ъфорд — мой колега и доверен служител на

короната. Ръцете ти са опетнени с кръвта на тримата французи и особено на моя близък приятел Луи Кротоа. И накрая — Корбет се приведе рязко напред и удари Болингбрук през лицето, — ти се опита да ме убиеш! В началото си помислих, че е убиецът на младите жени, но когато залових мистрес Фейнър, прецених че макар тя да може да пусне стрела от близко разстояние, не би могла да стреля в тъмното с такава точност и бързина. В нощта, когато ме нападнаха, само трима човека знаеха къде отивам: аз, Чансън и ти. Не, недей! — Болингбрук беше отворил уста да протестира. — Недей лъга повече, Уилям, не казвай, че сигурно са ме проследили. Мистрес Фейнър никога не би успяла да направи това. Дьо Краон? — Корбет тръсна глава. — Това не е в стила на французина, той не би искал да го хванат да напада кралски писар на английска земя.

— Но защо? — застанал зад Корбет, Чансън слушаше обвиненията срещу писаря, към когото се беше привързал и на когото дори се възхищаваше.

— Защо ли, Чансън? Е, сега стигаме до същинската част. Не става дума за писанията на брат Роджър, а за нещо много по-сериозно. *Secretus Secretorum* е написана с тайнопис. Дьо Краон знае, че апетитът на нашия крал е възбуден. Предлага се тази среща — Корбет посочи около себе си, — за да изостри съвсем интереса на нашия крал, а французите настояват тя да се състои в някой замък по южния бряг, далеч от всякакви градове. Корф може и да е непревземаем, но няма построен замък, който да не може да бъде превзет чрез коварство и предателство. Наемат се фламандските пирати, плащат им доста злато и сребро, предлагат им даже възможност за свободно плячкосване навсякъде. Те се появяват в Тесните морета и започват да нападат бреговата ивица западно от тук. Дьо Краон изпраща агенти в Англия: онези кастилци, които се преструваха на търговци на вълна. Те отсядат в Горския хан, други пък се преправят на странстващи търговци, калайджии и други пътници. Не съм съвсем сигурен дали са ги пратили направо в Англия или те са акостирали с пиратите, може даже да са били от самите фламандци. Филип и дьо Краон са изкусни в коварството. Зима е, пътищата опустяват, Корф е заобиколен от гора и така, играта започва. Дьо Краон се прави на света вода ненапита, но онзи огън в подстъпите към гората в нощта на нападението над мен беше сигнал, че всичко е готово. Случайният пожар, който по-късно се

разгоря в замъка, е бил отговорът на дьо Краон, че нападението ще протече според плана. Дьо Краон, разбира се, изпраща съобщение до агентите си в странноприемницата, в което им съобщава времето и мястото. Организира също и банкета предната вечер, като се надява да хване гарнизона на Корф неподготвен.

— Ами ако ти не беше заловил мистрес Фейнър? — попита Ранулф.

— Да — съгласи се Корбет, — въпреки злодеянията ѝ, от това все пак излезе нещо добро.

— Но защо? — повтори Чансън.

— О, по много причини. Първо, убеден съм, че дьо Краон и свитата му щяха да избягат, без да падне и косъм от главите им, но какво щеше да стане с нас? Пазителят на тайния печат, смъртният враг на дьо Краон? Кошмарът на неговия господар? Щях да бъда убит заедно с Ранулф-ат-Нюгейт, главен писар на Зеления печат, и Чансън, писар от конюшните. Вероятно сър Едмънд и семейството му щяха да бъдат отвлечени срещу откуп — Корбет щракна с пръсти. — Да, това е, същата съдба щеше да сполети дьо Краон, въпреки че за него щяха да се полагат грижи и по-късно щеше да бъде освободен под някакъв измислен претекст.

Ранулф наблюдаваше внимателно Болингбрук. Беше посещавал кралския съд в Уестминстър и беше виждал как осъждат мъже, заедно с областния съд или чрез наказателен процес. Осъдените винаги се държаха като пияни, неспособни да разберат какво се случва. Същото ставаше сега и с Болингбрук. Той дори не беше докоснал лицето си, след като Корбет го зашлеви, а седеше наполовина обърнат на стола си с леко отворени устни, и само случайното примигване или трепването на мускул показваше, че е буден и слуша.

— Не ставаше дума само за онези убийства, нали? — продължи Корбет. — Но също и за моето унищожение, както и това на Ранулф. В сутринта на нападението аз заключих стаята си. Ти си я отворил. Надявал си се, че пиратите ще превземат Солт Тауър и ще разбият този голям сандък зад мен...

На вратата се почука.

— Влез!

Сър Едмънд пристъпи през прага и подаде на Чансън, който беше отишъл да отвори, малка кожена торба.

— Намерих я, сър Хю, но не в стаята му, а в една пролука нагоре по стълбите. Ключове и всевъзможни инструменти за отваряне на ключалки — сър Едмънд заговори строго. — Сър Хю, какво става тук? Аз самият изпробвах едно от тези приспособления, действа като обикновен ключ.

— Би ли изчакал отвън, сър Едмънд? Извинявам се, ще те осведомя, когато му дойде времето — управителят започна да протестира. — Моля те, сър Едмънд — управителят въздъхна, вдигна рамене и излезе, затръшвайки вратата зад себе си.

— Нападателите търсеха ковчежето на Съвета, нали? — попита Ранулф.

— Да, така е. Можеш ли да си представиш, Ранулф, каква голяма победа би било това за тях? Смъртта на Пазителя на тайния печат и отгоре на всичко шифрите му, онези, които използваме за връзка с шпионите си в чужбина, различните кодове, разнообразието от символи, схемите и ключовете — всичко това да падне в лапите на дьо Краон. Какво изключително постижение! Тайните дела на английския Съвет ще бъдат провалени за месеци, че и за години напред. Дьо Краон ще получи достъп до всеки агент и шпионин от Марсилия до земите отвъд Рейн. Той е знаел, че ще ги взема с мен, но не на среща във Франция, а някъде в Англия. Разбира се, Болингбрук е потвърдил това, особено пък щом съм тръгнал на среща, свързана с тайни шифри и кодове. Може и да са разбрали нещичко от разговора ми със Сансон, но това е нищо в сравнение с възможността да оплячкосат стаята ми и да отнемат собствените ни тайни книги и ръкописи. Филип наистина би станал господар на положението. Едуард Английски, вече обвързан с Парижкия договор, ще оголи всичките си тайни. Филип и дьо Краон ще се правят на невинни, публично ще страдат за случилото се, но тайно ще ликуват заради великия си триумф. Нито за миг не е ставало въпрос за тайните на брат Роджър — заключи Корбет, — а всичко е било само продължение на старата игра за надмощие в Европа. Но защо точно ти, Уилям?

Устните на Болингбрук се раздвижиха.

— Искаш да отречеш ли? — попита Корбет. — Мога да отида и да се видя с дьо Краон, да му кажа какво знам. Мога да се обзаложа, че ще се превърне в Юда и ще те предаде и за по-малко от трийсет сребърника. Или пък мога да те завържа и да те изпратя под стража в

Уестминстър. Ще се изправиш пред кралския съд, обвиненията ще бъдат в държавна измяна и убийство. Доказателствата срещу теб се трупат, Уилям. Ще те затворят в Тауър и оттам ще те извлекат окован до Смитфийлд, където ще те обесят. Точно преди да се задушиш, ще ти прережат въжето и ще те изкормят. Щом умреш, ще ти отрежат главата, ще разчленят тялото и ще набучат късовете на колове на лондонския мост.

— Злато — ръката на Болингбрук докосна следата от удара по лицето му. — Злато и сребро — той протегна пръсти към огъня. — Миналото лято, точно след празника на Йоан Кръстител, Сансон пожела да ме види в покоите си. Дьо Краон беше там. Казаха, че имат доказателства, че съм шпионин. Че могат да ме арестуват и обесят на Монфокон. Обещаха да ми пощадят живота и да ми осигурят охолен живот с почести във Франция. Бях уморен, сър Хю, беше ми втръснало от развалена храна, тавански стаи, пълни с плъхове, омръзнало ми беше и да се преструвам на беден учен. Беше толкова просто и лесно да се направи. Бях хванат в капан — той примигна, за да пропъди сълзите. — Стана само за миг — Болингбрук като че ли говореше на себе си. — А щом веднъж си в капана... Е, същото е, както когато бях малък и тичах надолу по хълма. Щом започнеш да се спускаш, спиране няма. Помислих си, че какво пък толкова значение има дали ще служиш на този, или на онзи крал?

— Ще предадеш ли дьо Краон? — попита Корбет.

Болингбрук се изсмя:

— Че какво доказателство имам? Не можеш да се хванеш за нищо, сър Хю. Ще трябва да признаеш, че Ъфорд е бил твой шпионин, а дьо Краон само ще слуша и ще се смее. Единственото доказателство, което имаш, са уликите против мен. Не е достатъчно да го обесите — той сви рамене. — Но със сигурност е достатъчно, за да обесите мен. Не искам да стигам до Смитфийлд.

— Признаваш ли? — попита Ранулф.

— В тази стая аз признавам. Във ваше присъствие се предавам пред истината. Ръцете ми са покрити с невинна кръв и от всички смърти, най-горчиво съжалявам за тази на Уолтър. Дьо Краон бе обещал, че ще го вземат в плен и може би ще го разменят за някой техен в Англия — той бутна назад стола си. — Но каква полза от всичко това? Ти си овластен да раздаваш правосъдие, сър Хю —

Болингбрук го молеше с очи. — Нека бъде бърза смърт, а може би ще позволиш и на отец Андрю да ме изповяда? Хайде да приключваме още сега.

Корбет направи жест към Ранулф:

— Изведи го навън, уведоми сър Едмънд какво сме научили и нека Болингбрук признае вината си. Да бъде заведен под стража в параклиса. Нека отец Андрю изслуша изповедта му и докато му дава опрощение, помолете сър Едмънд да извика палача. Нека бъде бързо, със секира. Уилям, не желая повече да те виждам.

Ранулф сграбчи Болингбрук за рамото и го вдигна на крака. Писарят не се съпротивляваше, той дори сам разкопча оръжейния си колан и го хвърли на земята. После свали пръстена си на Съвета и го остави да падне в краката на Корбет. Чансън понечи да придружи Ранулф, но Корбет го спря.

— Не, не — прошепна той, когато другите излязоха. — Ти пази на вратата, Чансън.

Корбет извади молитвената си броеница и започна да прехвърля зърната между пръстите си. Опита да се съсредоточи върху думите на молитвата и да остави ума си да се рее; желаше времето да лети, колкото се може по-бързо. Чу отвън викове, крясъци и тропот на тичащи крака, а сетне камбаната на параклиса заби протяжно и скръбно.

— Чансън! — Корбет извика коняря. — Върви и кажи на мосю дьо Краон — заговори той през рамо, — че Уилям Болингбрук, писар от Тайния съвет, е бил екзекутиран за измяна и убийство. Кажи му, че един ден нашият благороден крал ще обясни на Светия отец в най-големи подробности какво се е случило тук. И още нещо, Чансън, непременно кажи на дьо Краон, че това не е краят. За мен това е само още едно начало.

[1] Ignis mirabilis (лат.) — вълшебен огън. — Бел.ред. ↑

[2] Джовани ди Фиданца (1221–1274), канонизиран под името св. Бонавентура — францискански теолог, избран за генерал на своя орден. Именно по негово нареждане на Роджър Бейкън е било отнето правото да преподава в Оксфорд. — Бел.ред. ↑

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Този роман отразява много важни моменти от английската история в началото на четиринадесети век. Мирният договор от 1303 г. е бил наложен на Едуард I и той прекарва последните четири години от живота си в отчаяни опити да се отърве от него. Неговият син, бъдещият Едуард II, продължава тази политика, но после се вижда принуден да се подчини на желанията на французите. През януари 1308 г. Едуард II се венчава за принцеса Изабела в „Нотр Дам дьо Булон“. Женитбата не донася дълготрайния мир, на който се надява Филип. Около осемнадесет години по-късно Изабела повежда гражданска война срещу съпруга си и го детронира. И което е по-важно, Филип IV никога не е и сънувал кошмарната възможност тримата му синове да умрат, без да оставят наследник от мъжки пол и така да открият френския престол за претенциите на сина на Изабела, Едуард III. Последвалата Стогодишна война потапя Франция и Англия в ожесточен и продължителен конфликт, който излиза скъпо и на двете държави по отношение на хора и средства.

Описаните в този роман разбойници са точно отражение на онези бедни мъже и жени, които е трябвало да се крият от кралското правосъдие и да изживеят живота си дълбоко в английските гори. Те не са приличали на Робин Худ и неговите весели момци, били са отчаяни хора, обявени извън закона, свободна плячка за всекиго. Основните оръжия на тези разбойници са били арбалетът и камата. Дългият лък тепърва ще се налага по бойните полета на Европа. Едуард I опознава ужасяващите възможности на това мощно оръжие по време на войните, които води в Уелс. Употребата на дългия лък, описана в този роман, е била толкова важно нововъведение във военната тактика за онова време, колкото подводницата, танкът или самолетът в наши дни.

Трудовете на Роджър Бейкън също са отразени достоверно. Цитатите са от творбите му, писани на латински. Той наистина е опознавал тайната наука от мистериозния Маренкур. Никой досега не е успял да обясни откъде Бейкън е натрупал състоянието си и никой не е

открил каква е била съдбата на любимия му ученик, „Йоан“. „Книгата на тайните“ би могла да бъде и така нареченият ръкопис „Войнич“, открит от американеца Уилфрид Войнич в една италианска вила близо до Фраскати през 1912 г. Този ръкопис съдържа над двеста, наполовина изрисувани страници, изпълнени с почти неразбираеми писмени знаци. Уилям Нюболд, професор от университета на Пенсилвания, твърди, че това е тайният ръкопис на Роджър Бейкър. Оттогава възникват много спорове около тази находка, която досега никой не е успял да дешифрира. Някои твърдят, че ръкописът е на Бейкър и съдържа предсказанията и откритията му, други твърдо поддържат мнението, че е труд на Джон Дий, окултист и астролог от времето на кралица Елизабет I. Така или иначе, не може да се отрече, че Бейкър е притежавал изследователски ум и че наистина си е представял изобретения като самолета и подводницата, които, разбира се, сега са част от нашата действителност.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.